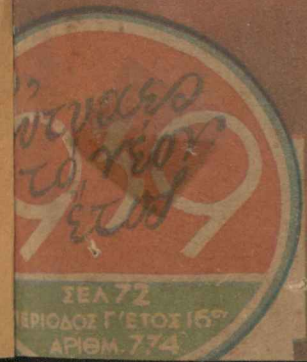

ΜΠΟΥΚΕΤ

3

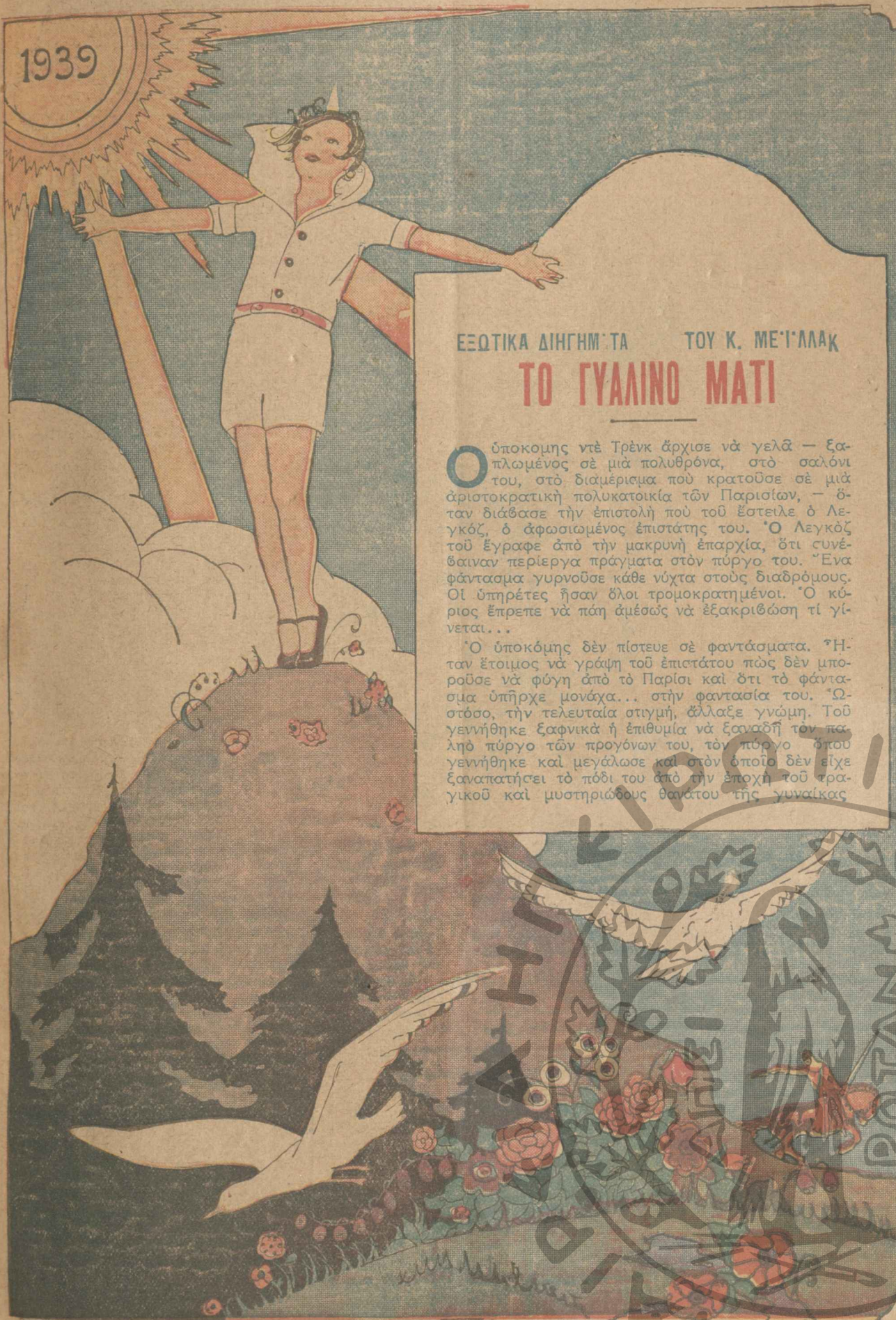

ΣΤΙΣ 4 ΚΥΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΑΙ 4 ΘΑ ΕΥΡΟΥΝ ΣΤΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ
ΠΟΥ ΓΥΡΕΥΟΥΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΡΜΟΥ 506 ΤΗΛ. 51-122

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΜΕΤ'ΑΛΛΑΚ
ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ

Ο υποκόμης ντε Τρένκ άρχισε νά γελά — εξαπλωμένος σέ μία πολυθρόνα, στό σαλόνι του, στό διαμέρισμα πού κρατούσε σέ μία άριστοκρατική πολυκατοικία τών Παρισίων, — όταν διάβασε την έπιστολή πού του έστειλε ο Λεγκόζ, ο άφωσιωμένος έπιστάτης του. "Ο Λεγκόζ τού έγραφε από την μακρινή έπαρχία, ότι συνέβαιναν περίεργα πράγματα στον πύργο του. "Ένα φάντασμα γυρνούσε κάθε νύχτα στους διαδρόμους. Οί υπηρέτες ήσαν όλοι τρομοκρατημένοι. "Ο κύριος έπρεπε νά πάη άμέσως νά εξακριβώσει τί γίνεται...

"Ο υποκόμης δέν πίστευε σέ φαντάσματα. "Ήταν έτοιμος νά γράψη τού έπιστάτου πώς δέν μπορούσε νά φύγη από τό Παρίσι και ότι τό φάντασμα υπήρχε μονάχα... στην φαντασία του. "Ωστόσο, την τελευταία στιγμή, άλλαξε γνώμη. Τού γεννήθηκε ξαφνικά ή έπιθυμία νά ξαναδΐ τον παλιό πύργο τών προγόνων του, τον πύργο όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε και στον όποιο δέν είχε ξαναπατήσει τό πόδι του από την εποχή τού τραγικού και μυστηριώδους θανάτου της γυναίκας

του...
 "Υστερα, λοιπόν, από τρεις μέρες, ο ύποκομης ντε Τρένκ θρικότανε στον πατρικό του πύργο, με το κρύο και μελαγχολικό περιβάλλον, τα μεγάλα σιωπηλά δωμάτια με τους τοίχους στολισμένους με πανοπλίες και προσωπογραφίες προγόνων του, με τους ατέλειωτους και σκοτεινούς διαδρόμους. Εκείνο, όμως, που τον λύπησε περισσότερο ήταν το ότι ξαναθρήθηκε εκεί όπου πέρασε δύο χρόνια ετυχίας μαζί με την γυναίκα του — ως την ημέρα που η Λίζα θρήθηκε ξαπλωμένη, νεκρή, στο πλακοστρωτό, κάτω από το ψηλό παράθυρο του δωματίου της... Γιατί έπεσε από εκεί; Τι από τα τρία είχε γίνει; Έγκλημα, αυτοκτονία ή ατύχημα; Κανείς δεν μπόρεσε να το εξακριβώσει αυτό. Κ' η αστυνομία αναγκάστηκε ύστερ' από μάταιες έρευνες, να ομολογήσει ότι δεν ήταν σε θέση να διαλευκάνει το μυστήριο που σκέπαζε τον θάνατο της ύποκομης...

Πρώτη δουλειά του Τρένκ ήταν να ζητήσει να μάθει συνθέβαινε με το περιφνηματικό φαντασμο. Οι υπηρέτες τον πληροφορήσαν ότι το έδλεπαν να παρουσιάζεται τα μεσάνυχτα στον εξώστη του πύργου, να περιφέρεται λίγο στα διαμερίσματα της μακαρίτισσας της ύποκομης — και ύστερα να εξαφανίζεται σαν σκιά!...

Εννοείται, ότι ο ύποκομης δεν πίστεψε ούτε λέξη απ' όλα αυτά. Για να καθουχάσει, όμως, τους τρομοκρατημένους υπηρέτες του, αποφάσισε να παραφυλάξει ο ίδιος μια νύχτα στο δωμάτιο της γυναίκας του. "Ήθελε να πείσει τους ανθρώπους του ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν φαντάσματα.

"Ένα θράδυ, λοιπόν, έβαλε ένα περιστρεφόμενο στην τσέπη του, πήρε τον έπιστάτη και κρύφτηκαν πίσω από τις κουρτίνες, στην κρεββατοκάμαρα της ύποκομης.

"Ήταν μια θειελλώδης νύχτα του φθινοπώρου. Τον ουρανό αλύακωναν αλλεπάλληλες αστραπές, φωτίζοντας το δωμάτιο με τις κρύες, πένθιμες λάμψεις τους. Ένεμος ούρλιαζε άγρια ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων. Ξαφνικά, αντήχησε μια παράξενη κωδωνοκρουσία... Ο έπιστάτης σταυροκοπήθηκε από τον φόβο του. Μα και ο Τρένκ δοκίμασε ένα δυσάρεστο ρίγος... "Έπειτα, μια πόρτα άνοιξε απότομα και παρουσιάστηκε μια λευκή σιλουέτα!

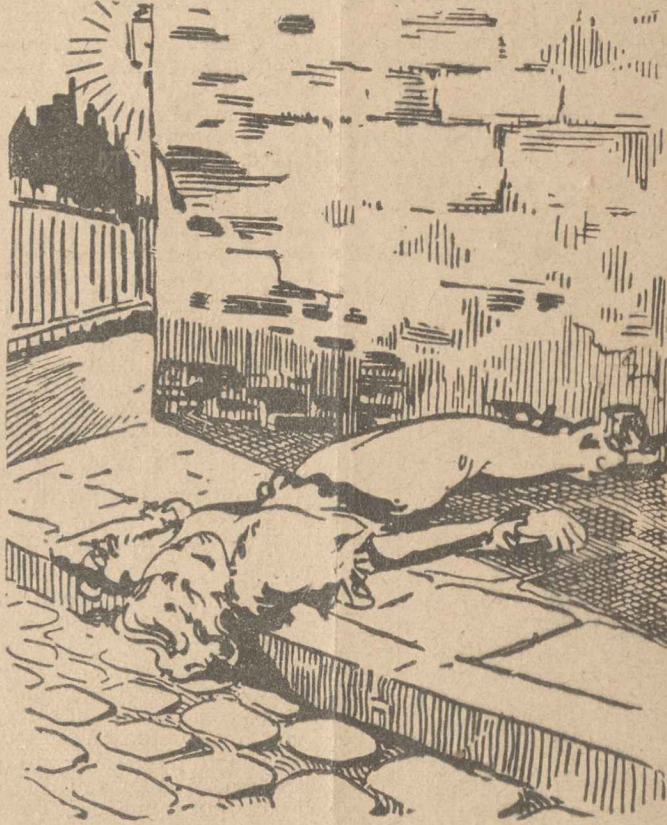
"Ο Λεγκός έτρεμε τώρα δολοκλήρος. Χτυπούσανε και τα δόντια του από τον τρόμο. Τα χέρια του είχαν παρалуσει. Ο ύποκομης, όμως, μπόρεσε να συγκρατήσει την ψυχραιμία του. Μια νέα λάμψη, που φώτισε το δωμάτιο, τους επέτρεψε να δουν το φάντασμα.

"Ήταν τυλιγμένο σ' ένα κατάσπρω σάβανο... Ο Τρένκ είδε το ένα μάτι του φαντάσματος να τον κυττάζει με παράξενη επιμονή. Ήταν ένα μάτι ΧΩΡΙΣ ΕΚΦΡΑΣΗ, ΣΑΝ ΓΥΑΛΕΝΙΟ, πραγματικό μάτι φαντάσματος!

Το βλέμμα αυτό κατετάραξε τον ύποκομητα.

Σήκωσε το χέρι του, που κρατούσε το περιστρεφόμενο, και πυροβόλησε δύο φορές. Σχεδόν άμεσως, το φάντασμα έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή πόνου και σωριάστηκε χάμω, στο πάτωμα...

"Όταν οι υπηρέτες το πλησίασαν, βρήκανε κάτω από τον άσπρο πέπλο το πτώμα ενός κομψοτυμμένου νέου.

"Η ύποκομηςσα θρήθηκε νεκρή στο πλακοστρωτό!...

"Η σφαίρα του ύποκομητος τον είχε χτυπήσει στο μάγουλο, κάτω από το μάτι, και του το είχε πετάξει ολόκληρο. Το πρόσωπό του είχε παραμορφωθεί από την τρομερή αυτή πληγή.

Στάθηκε αδύνατο να αναγνωρίσουν την ταυτότητα του νέου που έμπαινε τα μεσάνυχτα σε ξένον πύργο, μεταμφιεσμένος σε φάντασμα. Κ' η αστυνομία δεν ένώλησε διόλου τον Τρένκ, επειδή έκανε τον φόνο αυτόν σ' εξαιρετικές περιστάσεις. Ωστόσο, ο ύποκομης έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να εξιχνιάσει το μυστήριο των νυκτερινών επισκέψεων του αγνώστου.

"Ήταν τρελλός, ληστής ή θαυμαστής της ύποκομης; Ηταν που την είχε αγαπήσει, όταν εκείνη ήταν ζωντανή και ζητούσε τώρα να ξαναθρηθεί στο περιβάλλον της αγαπημένης του; Και είχε άραγε καμιά σχέση το φάντασμα αυτό με τον ανεξήγητο θάνατο της Λίζας ντε Τρένκ;

Παρ' όλες τις προσπάθειές του, ο ύποκομης δεν μπόρεσε να δώσει καμιά απάντηση στα θεσσανιστικά αυτά ερωτήματα...

Ξαναγύρισε στο Παρίσι, θέλοντας να διώξει από τον νού του την δυσάρεστη ανάμνηση του φόνου αυτού.

"Η κοσμικές όμως διασκέδασεις δεν τον έκαναν να λησμονήσει το κρύο βλέμμα του φαντάσματος. "Άρχισε τότε να πίνει, να οργιάζει, να περνά νύχτες ολόκληρες παίζοντας χαρτιά, για να πάψει να θυμάται τον φριχτό εκείνον φόνο. Το αποτέλεσμα ήταν να σκατέψει την υγεία του, να κλονισθούν τα νεύρα του, να χάσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του — και να ξαναγυρίσει μια μέρα στον πύργο του.

Βαθεία μελαγχολία τον έκυριεψε. Έδλεπε ολόένα και συχνότερα στον ύπνο του το φάντασμα. Πολλές φορές, ξυπνούσε τρομαγμένος και καθόταν άγρυπνος ως το πρωί, μπρος στο τζάκι.

"Ένα θράδυ, ενώ θρικότανε μόνος στην διδωλοθήκη, ξέσπασε δυνατά θύελλα. Είχαν ανοίξει οι καταρράκτες του ουρανού. Ολόκληρος ο παλιός πύργος αντιλαλούσε από τα ούρλιασμα του ανέμου. Η πόρτες και τα παραθυρόφυλλα χτυπούσανε με δύναμη... "Όλοι αυτοί οι κρότοι είχαν εκνευρίσει περισσότερο τον ύποκομητα. Ένας παράξενος φόβος είχε πλημμυρίσει την ψυχή του. Στ' αυτή του αντηχούσαν μακρινές κωδωνοκρουσίες.

"Αξαφνα, του φάνηκε πως άκουσε ένα ξεφωνητό στο δωμάτιο της γυναίκας του. Ανατρίχασε ολόκληρος. Τα γόνατά του παράλυσαν... Ωστόσο, δεν άργησε να ξανάβρει την ψυχραιμία του.

"Αρπαξε ένα περιστρεφόμενο κι έτρεξε στο δωμάτιο της Λίζας. Είχε να μη εκεί από την θραύση του φόνου του «φαντάσματος». Βαθεία ησυχία βασιλευσε εκεί μέσα. Η διπλές κουρτίνες των παραθυρών έπνιγαν τον θόρυβο που έκαναν έξω τα στοιχεία της φύσεως. Μονάχα οι κεραυνοί που έπεφταν από καιρό σε καιρό, διέκοπταν την θανατερή γαλήνη...

"Η ατμόσφαιρα μυσχοβόλουσε ακόμα από το άρωμα θιολέτας, το αγαπημένο άρωμα της νεκρής. Τίποτα στο δωμάτιο αυτό δεν θύμιζε το δράμα που είχε γίνει πριν από λίγους μήνες.

"Ο ύποκομης πλησίασε στο μεγάλο κρεβάτι. Έξαφνα, όμως, δισσοχώρησε με μάτια ορθάνοιχτα από φρίκη. Μέσα από μια πτυχή ενός λευκού

"Από του προσεχούς τεύχους αρχίζει η δημοσίευση σειράς άρθρων του συνεργάτη μας **Χ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ**, σχετικών με την ιστορίαν του Έλληνικού Τύπου

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΕΣ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΣΕΝΤΟΝΙΑ!

Τα περιεργότερα ελληνικά περιδικά κτλ. κτλ.

— "Από του προσεχούς τεύχους —

πέπλου, πεταγμένου στο κρεβάτι της γυναίκας του, πρόσβαλε ένα κρύο μάτι, με ΓΥΑΛΕΝΙΑ ΛΑΜΨΗ, που κυττάζε τον Τρένκ με παράξενη επιμονή!...

"Ο ύποκομης ένοιωσε παραξάλη. Του φαινότανε ότι τον χτυπούσαν στα μηνίγγια με σφυριά.

Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε. Το μυαλό του άρχισε να σαλεύει... Δεν του έμενε πια αμφιβολία, ότι το μάτι που τον κυττάζε ήταν το ίδιο, που τον είχε σκοτώσει πριν από καιρό, στο ίδιο το δωμάτιο!...

"Ο Τρένκ ακούμπησε στον τοίχο, απλώνοντας τα χέρια του μπροστά, σαν να ήθελε να διώξει το φοβερό δράμα. Καταλάβαινε και ο ίδιος πως η παραφροσύνη άγγιζε το μυαλό του. Θυμήθηκε, ωστόσο, πως είχε ένα άλλο μαζί του. Έβγαλε το περιστρεφόμενο από την τσέπη του και το σήκωσε σιγά - σιγά προς το μέρος του κρεββατιού.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε ένας κεραυνός, πίο δυνατός απ' όλους τους άλλους, κλονίζοντας τον παλιό πύργο από τα θεμέλια. Και μέσα στην κοκκινωπή λάμψη που φώτισε το δωμάτιο, ο Τρένκ είδε και πάλι το μάτι του φαντάσματος να τον κυττάζει με ατάραχη επιμονή. Ούρλιασε τότε σαν πληγωμένο θηρίο — κι έπιασε την σκανδάλη του περιστρεφόμενου μιά, δυό, τρεις φορές...

"Όταν οι όπλητες μπήκανε στο δωμάτιο της ύποκομης, είχαν τον κύριο τους να τραγουδά, να χορεύει και να γελά! Ήταν τρελλός!...

Πάνω στο κρεβάτι θρήκαν ένα πέπλο τρυπημένο από σφαίρες κι ένα γυάλινο μάτι.

"Υστερα από πολλές έρευνες, η αστυνομία κατόρθωσε να εξακριβώσει τι είχε γίνει.

"Ο αγνώστος, που είχε σκοτώσει ο Τρένκ, είχε ένα ψεύτικο μάτι. Η σφαίρα που τον χτύπησε στο μάγουλο, έκανε το μάτι να τιναχτεί από την θέσι του και να πέσει επάνω στον πέπλο της ύποκομης που ήταν ριγμένος στο κρεβάτι. Κι' επειδή ο πυργοδεσπότης είχε δώσει έντολη να μην πλησιάσει κανείς εκεί και να μην πειράξει τίποτα, το μάτι έμεινε εκεί όπου έπεσε, ως που το είδε ο Τρένκ και το πέρασε, μέσα στην παραξάλη του, για μάτι του φαντάσματος!

Ποιός ήταν λοιπόν ο άγνωστος νέος με το γυαλένιο μάτι;...

"Ο ύποκομης δεν άργησε να μαντέψει την θλιβερή αλήθεια.

"Ήταν φίλος της συζύγου του που είχε τρελλαθεί στο μεταξύ και γύριζε στον πύργο σαν φάντασμα.

"Αλλά γιατί αυτοκτόνησε η ύποκομης; Γιατί τρελλάθηκε ο νέος; Τι τρομερό συνέβη μεταξύ των δύο έραστών;

Αυτό δεν εξακριβώθηκε ποτέ.

C. MEILHAC

ΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ευχεται στους αγαπητούς αναγνώστες του:

Ευτυχισμένον τον καινούργιο

Χρόνο

ΖΗΤΕΙΤΑΙ...

Ζητείται διδασκάλισσα της γαλλικής. Πληροφορίες στα γραφεία μας 5 — 8 μ. μ.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στο σημερινό μας εξώφυλλο ποζάρει η γοητευτική στάρ Άνναμπέλα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑΝ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑ·Ι·ΚΟΥ, Θεσσαλονίκη. — Το πρώτο, μόλις σηκωθείτε, αλείψτε το πρόσωπό σας με την εξής κρέμα:

Eau de roses	15 gr.
Beurre de cacao	25 gr.
Cire vierge	15 gr.
Blanc de baleine	15 gr.
Huile d'olive	50 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.
Teinture de myrhe	2 gr.

Κατόπιν κάνετε ένα ελαφρό μασάζ στο πρόσωπό σας, χτυπώντας με την άκρη των δακτύλων όπου να κοκκινίσει. Μετά θάχετε ένα αλλεξ κομπρέσες με ζεστό και κρύο νερό από πέντε λεπτά, τελειώνοντας με κρύο. Το θράδυ για ν' αφαιρέσετε τις πούρες σφουγγίζετε το πρόσωπό σας μ' ένα σαμπάνι στο οποίο έχετε έβαλει λίγο καλή κρέμα και μετά θάχετε επί πέντε λεπτά μια κομπρέσα με νερό χλιαρό στην οποία έχετε προσέθετε λίγες σταγόνες καλή λουσιόν. Θά σάς ωφελήσει πολύ αν κάθε δέκα μέρες κάνετε στο πρόσωπό σας ένα ατμόλουτρο με έραστο νερό, στο οποίο ρίχνετε μιά πρέζα χαμομήλι. Κατόπιν περνάτε πάλι το πρόσωπό σας με τη λουσιόν. Αποφεύγετε τις απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας. Στά χέρια σας να θάχετε κρέμα προσώπου μη λιπαρή. Πλένετε τα μόνον με χλιαρό νερό και κατόπιν τριβείτε τα πάντοτε με λεμόνι και σφουγγίζετε τα πολύ καλά.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ. — Στείλτε την διεύθυνσίν σας για να σάς οδηγήσω που να πάτε, μόλις έρθετε στην Αθήνα, όπου θά διαλάσουν και τις τρίχες να σάς αφαιρέσουν και για όλα τ' άλλα να σάς οδηγήσουν.

Χ. Τ. — "Αν κυκλοφορήτε χωρίς καπέλλο δεν πρέπει να σάς φανή περίεργο το ότι ξεθάρασαν τα μαλλιά σας. Παύστε να λούζετε τα μαλλιά σας κάθε εβδομάδα και λούζετε τα κάθε 15—20 μέρες. Το σαμπουάν που μεταχειρίζεσθε είναι πολύ καλό. Κάνετε καθεμέρα φριζιόν στα μαλλιά σας με το εξής φάρμακο:

Huile de beu	50 gr.
Teinture d' ambie	0,50 gr.
Essence de citron	0,25 gr.

Χρησιμοποιήτε για την φριζιόν μιά θούρσα μαλακή, ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ Π. (φοιτητριά). Πλένετε το πρόσωπό σας κάθε πρωί με γάλα έραστο και ξεπλένετε το με πιτυρόνερο. Η κηλίδες του προσώπου αν πραγματικώς είναι όπως μοι τις λέτε διαλύνουν πολύ δύσκολα. Όπωςδήποτε σάς συνιστώ το εξής φάρμακο:

Oxyde de zinc	0,20 gr.
Beurre de cacao	10 gr.
Huile de ricin	10 gr.
Precipité blanc	10 gr.
Essence de roses	10 gouttes

Για το κοκκίνισμα της μύτης σάς συνιστώ να τρώτε έλαφο, να μην σφίγγετε, να ποσέυετε τις απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας. Επίσης κάνετε κάθε θράδυ κομπρέσες με μίγμα χλιαρό από acetate de ricin σε διάλυσι 1)100. Επίσης θά σάς ωφελήσουν τα ζεστά ποδολούτρα.

ΛΕΠΤΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑΝ. — Για να λεπτύνουν ή γάμπες σας σάς συνιστώ να περπατάτε κάθε μέρα επί 5 λεπτά στις μύτες των ποδιών. Υστερα να περπατάτε ανάσκελα και να ανεβοκατεβαίνετε τα πόδια σας, όπως στο ποδήλατο. Πρώτα θά γύνη το γόμνασμα αυτό για και κατόπιν ανάποδα από 20 φορές. Κάνετε πολλούς περιπάτους και φοράτε δολικά παπούτσια. Τα πολύ ψηλά τακούνια πρήζουν τα πόδια και τα κάνουν να φαίνονται πιο χονδρά.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΣΑΡΡΗΝ. Καλάμια. Σας συνιστώ όταν έφριζεσθε να χρησιμοποιήτε κρέμα κι όχι σαμπάνι του εμπορίου και μετά το ξύρισμα να χρησιμοποιήτε λουσιόν.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Δυό καλλιτεχνικές κομμώσεις για το θράδυ. Στην πρώτη τα μαλλιά στερεώνονται με άγκραφ χρυσές επάνω στις οποίες είναι κρυμμένα πολύχρωμα λουλούδια. Στην δεύτερη ως μόνη γαρνιτούρα μπαίνει μιά πολύ μεγάλη φούδια.

ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ

ΣΙΦΝΙΩΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

Σε όλη την Ελλάδα έρχεται ο "Αγ. Βασίλης, την Πρωτοχρονιά και μόνο στη Σίφνο δεν πατάει!...

Γιατί;
"Θά το δῆτε, παρακάτω, το γιατί..."

Λένε ότι οι Σιφνιοί είναι πολύ θρησκοί.
"Όχι μοναχά πηγαίνουν στις εκκλησίες τακτικά, αλλά γιορτάζουν και άγιους, που στην άλλη Ελλάδα ή και στα άλλα ακόμα τα νησιά, δεν τους γιορτάζουν ή κι' αν πουθενά τους γιορτάζουν, δεν τους γιορτάζουν με πομπή. Τον "Άγιο Θαλαλαίο, π. χ. τον "Άγιο Νικήτα και άλλους. Και δεν είναι μοναχά, αυτό, αλλά τα Σιφνέικα σπίτια, πληρώνουνε στην εκκλησία, για να φιλοξενήσουν ένα χρόνο στο σπίτι τους, τον προστάτη της "Άγιο, κάθε οικογένεια: Τον "Αϊ Δημήτρη, τον "Αϊ Γιώργη, τον "Αϊ Νικόλα κτλ.

Κάθε, λοιπόν, Σιφνιώ, «τάζεται», όπως λέν' εκεί, την ή-

μέρα του "Αγίου και αφού τελειώσει η λειτουργία, παίρνει την εικόνα στο σπίτι του, όπου την κρατάει όλο τον χρόνο.

Η εικόνα θα τοποθετηθεί στο καλλίτερο μέρος του σαλονιού και όλον τον χρόνο, κάθε ημέρα, η οικογένεια θ' ανάβει το καντήλι, του "Αγίου και θα κάνει «παρακλήσεις» στο σπίτι τακτικές. "Άμα τελειώσει ο χρόνος, ο «έορταστής» — όπως λέγεται ο νοικοκύρης, που θα πάρη την εικόνα—θα προσκαλέσει τους γνωστούς και φίλους, θα έτοιμάσει φαγητό και ειδικώς και απαραίτητως τὰ περιφημα και μοναδικά Σιφνέικα «ρεθύθια στην φούρνο».

Έπειτα όλοι μαζί με την εικόνα μπροστά και η οικοδέσποινα με το θυμιατό στο χέρι δίπλα, και αν είναι πλούσιος ο «έορταστής» και 4-5 παπάδες, αν είναι πτωχός, έναν μοναχά, θα συνοδεύουν την εικόνα στην εκκλησία, όπου θα λειτουργηθούν.

Μετά την λειτουργία, γυρίζουν στο σπίτι και αρχίζει τρικουβερτο το γλέντι με τη «ρεθύθια» και τὰ άλλα φαγητά — όλα μπορούν να λείψουν, μās λέγει η ευγενής κυρία Στέλλα Πετράκη που αγάπησε τη Σίφνο, σαν δεύτερη πατρίδα της — όλα μπορούν να λείψουν, εκτός των ρεθύθιων...

Μετά τη λειτουργία, στην εκκλησία, γίνεται μεγάλο κακό, ποιος θα πάρη, για το έρχόμενο έτος την εικόνα.

Πολλές φορές, από αρκετές ημέρες, μερικοί, δηλώνουν στην εκκλησία, ότι θέλουν την εικόνα, για να αποφύγουνε τη φάσα

ρία. Και όποιος δηλώσει πιο μπροστά, την παίρνει. Και δεν διεκδικούνε τις άγιες εικόνες, οι στη Σίφνο μένοντες Σιφνιοί, αλλά και οι ξενητευμένοι πατριώτες των.

Έπειδή δὲ οἱ ἴδιοι, εἶναι μακριὰ ἀπὸ τῆς Σίφνης καὶ δὲν μποροῦν αὐτοὶ νὰ παραστοῦν καὶ νὰ τῇ ζητήσουν, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ "Αγίου, θάζουνε ἀντιπροσώπους, καὶ ἡ κρατοῦν αὐτοὶ τὴν εἰκόνα, γιὰ λογαριασμό τῶν ξενητευμένων, στὸ σπίτι τους, ἢ πολλὰς φορές, τὴν στέλνουν ἔξω τοῦ νησιοῦ.

Έτσι ἡ εἰκόνα, ταξιδεύουν, παραπολλὰς φορές, περνώντας τὸ Αἰγαίον, μεταβαίνοντας στὰ σπίτια τῶν ξενητευμένων Σιφνίων, σὰν νὰ τοὺς φέρνουνε κάποιοι χαιρετισμό, καὶ κάποια εὐχή, ἀπὸ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος των...

Μίλησα γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ συνήθεια τῶν Σιφνίων, γιὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ θρησκευτικὴ τῶν καλῶν αὐτῶν νησιωτῶν καὶ νὰ ἐξηγηθῇ ὁ πρωτοτύπος ἑορτασμός τῆς Πρωτοχρονιάς τῆς νήσου.

Σὰν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς, τραγουδοῦν τὰ γνωστὰ Κάλλιαντα, στὴ Σίφνο ἔχουν τὰ δικά τους.

Τὰ Κάλλιαντα τῶν Σιφνίων εἶναι τραγούδια, τὰ ὁποῖα συντάσσουν καὶ τυπώνουν διάφορες ἐπιτροπὲς ναῶν καὶ τὰ ὁποῖα τραγουδοῦνε ὁμοῖοι, συλλέγοντες ἑράνους ὑπὲρ διαφόρων ἐκκλησιῶν τῆς νήσου.

Ἀναγράφω ἑδῶ, ἀποσπάσματα τῶν Πρωτοχρονιάτικων Κάλλιαντων, παρμένα ἀπὸ ἔντυπα φύλλα, ποὺ κυκλοφοροῦν, καὶ τὰ ὁποῖα μās ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν εὐγενή κυρία Στέλλα Πετράκη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν πρόνοια νὰ συλλέξη καὶ νὰ διασώσῃ μερικὰ ἀπὸ αὐτά.

Νά π. χ. μερικὰ ἀποσπάσματα, ἀπὸ τὰ «Κάλλιαντα τοῦ "Αγίου "Ιωάννου, τοῦ Μαύρου Χωριοῦ», ὡς ἐπιγράφονται. Τῆς ἐκκλησίας δηλαδὴ τοῦ «"Αγίου "Ιωάννου τοῦ Μαύρου Χωριοῦ».

Ψάλλονται μὲ ὄργανα, βιολιά καὶ λαγούτα, στὰ σπίτια τῆς Σίφνου, ἀπὸ ἐπιτροπὲς καὶ εἶναι, σὰν νὰ τὰ λέη ὁ "Άγιος "Ιωάννης:

Βγαίνω κι' ἐγὼ πρώτη φορά,
γιὰ μιά μικρὴ συνεισφορά,
φίλων πόρτες νὰ χτυπήσω,
συνδρομὴ νὰ τοὺς ζητήσω.

Ψηλά, ἐπάνω στὸ θουνό,
Ἐρημολίση ταπεινό,
"Απὸ χρόνια εἶν' κτισμένο,
τλήν... ἔγκραταλειμμένο.

Εἶμαι σ' ὄλους σας, γνωστός,
καὶ στὸν κόσμον ἑξακουστός,
στὸ χωριὸ τὸ Μαῦρο, μένω
ἐρῆμο καὶ ἑξαχαμένο...

Γιὰ σύντροφο παντοτεινὸ,
ἐκεῖ ἀπάνω στὸ θουνό,
κεραυνούς καὶ τρικυμίες,
ἔχω πάντα καὶ ζῆμιες.
(Συνέχεια στὴ σελίδα 68)

Ο "Άγιος Βασίλειος" δὲν περνάει ἀπὸ τὴ Σίφνο...

Ἐδῶ τὰ Κάλλιαντα τὰ λένε οἱ ἐπιτροπὲς

Βγαίνω κι' ἐγὼ πρώτη φορά
γιὰ μιά μικρὴ συνεισφορά...

Ἡ νοικοκυρὴς βγαίνει καὶ τοὺς κερνοῦν

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Τὸ ἔτος 1888 ἦταν ἀπὸ τὰ παραδοξότερα τῆς ζωῆς μου. Ἦμουν τότε διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου», τὴν ὁποία ἐφέδιε ὁμὰς βουλευτῶν φίλων τοῦ Δεληγιάννη. Πῶς ἔγινε διευθυντὴς καὶ τί ἐπράξα ὥσπου νὰ φύγω, ἀφοῦ τὴν μὲν ἡμέραν ἴσαμε τὸ ὄραδον, ἐργαζόμενος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ, ἐδεχόμενον ἀφαιρας στρατιωτικῶν περιπόλων τῆς κρατοῦσης ἀντιθέτου φατρίας, τὴν δὲ νύχτα εἰς τοῦ Μακράκη τὰ ὑπόγεια, ὅπου ἐξετυπῶτο τὸ φύλλον, ἔμενα εἰς τὰ ἐφημερίσματα μέσα εἰς ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν, κριολεκτικῶς ἀσφυκτικὴν, ἔνεκα κυρίως τοῦ φωτισμοῦ ποὺ ἐξέπεμπε καπνὸν καὶ δυσσομίαν, αὐτὰ θὰ τὰ διηγηθῶ ἄλλοτε. Φαντασθῆτε ὅτι πολλὰς φορές, κατὰ τίς τρεῖς ἢ τέσσερες μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μὲ εἰδοποιεῖ ὁ ἀρχιεργάτης ὅτι λείπουν τρεῖς στήλες—καὶ ἡ ἔφημερίς ἦταν μεγαλόχημος.

—Φέρετε μοι τὸ ψαλίδι! ἐφώναζα τότε, καὶ τὰς ἐπαρχιακάς ἐφημερίδας!

Καὶ ἀρχίζα! «Γράφουν ἡ μῖν ἐξ Ἀγρινίου» κτλ. κτλ. Ἐτοί ἡ στήλες ἐγέμιζαν μὲ ἐπαρχιακάς ἀπαποκρίσεις. Ἐγὼ, ἐκτός τῆς διευθύνσεως τοῦ φύλλου, δὲν ἀνεμνύουμην εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἐγραφα τὰ «Πάρεργα», εἶδος Πινακίδου τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλά, τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέρας τῆς «Ἐβδομάδος» καὶ τοὺς «Κόσμοις» τῆς «Ἐστίας».

Ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἦτο ὁ ἀγαπητός μου Κωνσταντῖνος Ράδος, τοῦ ὁποιοῦ αἱ περιπέτειαι τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς ὑπῆρξαν τότε ἀφάνταστοι. Τὴν ἑσπερικὴν ὕλην εἶχε ἀναλάβει ἕνας νέος Παπανικολάου καὶ τὸ μυστήριον, ὅπως καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ ὅλου φύλλου ὁ Βασιλάκης Βέργος. Ὅλοι μās ἀφήσαν χρόνους.

Τὰ πολιτικὰ ἄρθρα μās ἐδίδοντο ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν πολιτικῶν ἐξ ὑπαμοιῆς. Τὴν διαχείρισιν δὲ εἶχεν ὁ Παπαγιώτης Μεταξάς, ἀποθανὼν καὶ αὐτός.

Ἐνα πρῶν μπαίνει στὸ γραφεῖόν μου φοβισμένος ὁ καφετζῆς τοῦ «Συλλόγου» Γέτρος, ἀπογονὸς ἐχθρὸς τοῦ Ράδου, δι' οὗς λόγους κάποτε θὰ ποῦμε, καὶ μοῦ φωνάζει:

—Κύριε διευθυντά, σὰς ζητεῖ ὁ κ. Πρόεδρος. Τώρα, ἀμέσως νὰ μεταβῇτε.

Ἐπῆρα λοιπὸν ἕνα ἀμαξάκι καὶ διευθύνθηκα εἰς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος. Μετὰ τὸν πρόλογο καὶ τὰς ἐπαινετικὰς διαδρομὰς εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐνάρτεος αὐτὸς πολιτευτὴς ἦτο πρωτομάστορας, ὁ Δεληγιάννης, μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ φύλλον νὰ ἐκδίδεται μὲ τόσα τυπογραφικὰ λάθη.

—Κύριε Πρόεδρε, τοῦ ἀπάντησα, τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ. Θὰ καλέσω τὸν ἀρχιεργάτην, θὰ τοῦ κάμω ἕκ μέρους ὁμῶν καὶ ἕκ μέρους μου παρατηρήσεις καὶ ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἡ θελησίμω τῆς καταστάσεως, θὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας ὅπως ἀλλάξω τυπογραφεῖον.

Ἐκάλεσα λοιπὸν πράγματι τὸν ἀρχιεργάτην, ὁ ὁποῖός μοῦ εἶπε:

—Κύριε διευθυντά, ὁ διορθωτὴς κοιμᾶται καὶ δὲν διορθώνει. Ὅτι διορθώνει τὸ ἐκτελοῦμε. Ὡστε εἰς αὐτὸν μᾶλλον νὰ ἀπευθύνετε τὰς παρατηρήσεις.

Διηγήσουα λοιπὸν τὴν ἐνέργειάν μου αὐτὴν καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μεταξά εἰς τὸν Πρόεδρον, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐκάλεσε καὶ ἤλεγξε τὸν Βέργον, μοῦ ἐμίμνησε, διὰ τοῦ Μεταξά πάλιν, ὅτι αὐτὰ εἶναι προφάσεις τοῦ ἀνικανωτάτου ἀρ-

Β.

Τὸ ἔτος 1888 ἦταν ἀπὸ τὰ παραδοξότερα τῆς ζωῆς μου. Ἦμουν τότε διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου», τὴν ὁποία ἐφέδιε ὁμὰς βουλευτῶν φίλων τοῦ Δεληγιάννη. Πῶς ἔγινε διευθυντὴς καὶ τί ἐπράξα ὥσπου νὰ φύγω, ἀφοῦ τὴν μὲν ἡμέραν ἴσαμε τὸ ὄραδον, ἐργαζόμενος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ, ἐδεχόμενον ἀφαιρας στρατιωτικῶν περιπόλων τῆς κρατοῦσης ἀντιθέτου φατρίας, τὴν δὲ νύχτα εἰς τοῦ Μακράκη τὰ ὑπόγεια, ὅπου ἐξετυπῶτο τὸ φύλλον, ἔμενα εἰς τὰ ἐφημερίσματα μέσα εἰς ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν, κριολεκτικῶς ἀσφυκτικὴν, ἔνεκα κυρίως τοῦ φωτισμοῦ ποὺ ἐξέπεμπε καπνὸν καὶ δυσσομίαν, αὐτὰ θὰ τὰ διηγηθῶ ἄλλοτε. Φαντασθῆτε ὅτι πολλὰς φορές, κατὰ τίς τρεῖς ἢ τέσσερες μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μὲ εἰδοποιεῖ ὁ ἀρχιεργάτης ὅτι λείπουν τρεῖς στήλες—καὶ ἡ ἔφημερίς ἦταν μεγαλόχημος.

—Φέρετε μοι τὸ ψαλίδι! ἐφώναζα τότε, καὶ τὰς ἐπαρχιακάς ἐφημερίδας!

Καὶ ἀρχίζα! «Γράφουν ἡ μῖν ἐξ Ἀγρινίου» κτλ. κτλ. Ἐτοί ἡ στήλες ἐγέμιζαν μὲ ἐπαρχιακάς ἀπαποκρίσεις. Ἐγὼ, ἐκτός τῆς διευθύνσεως τοῦ φύλλου, δὲν ἀνεμνύουμην εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἐγραφα τὰ «Πάρεργα», εἶδος Πινακίδου τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλά, τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέρας τῆς «Ἐβδομάδος» καὶ τοὺς «Κόσμοις» τῆς «Ἐστίας».

Ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἦτο ὁ ἀγαπητός μου Κωνσταντῖνος Ράδος, τοῦ ὁποιοῦ αἱ περιπέτειαι τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς ὑπῆρξαν τότε ἀφάνταστοι. Τὴν ἑσπερικὴν ὕλην εἶχε ἀναλάβει ἕνας νέος Παπανικολάου καὶ τὸ μυστήριον, ὅπως καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ ὅλου φύλλου ὁ Βασιλάκης Βέργος. Ὅλοι μās ἀφήσαν χρόνους.

Τὰ πολιτικὰ ἄρθρα μās ἐδίδοντο ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν πολιτικῶν ἐξ ὑπαμοιῆς. Τὴν διαχείρισιν δὲ εἶχεν ὁ Παπαγιώτης Μεταξάς, ἀποθανὼν καὶ αὐτός.

Ἐνα πρῶν μπαίνει στὸ γραφεῖόν μου φοβισμένος ὁ καφετζῆς τοῦ «Συλλόγου» Γέτρος, ἀπογονὸς ἐχθρὸς τοῦ Ράδου, δι' οὗς λόγους κάποτε θὰ ποῦμε, καὶ μοῦ φωνάζει:

—Κύριε διευθυντά, σὰς ζητεῖ ὁ κ. Πρόεδρος. Τώρα, ἀμέσως νὰ μεταβῇτε.

Ἐπῆρα λοιπὸν ἕνα ἀμαξάκι καὶ διευθύνθηκα εἰς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος. Μετὰ τὸν πρόλογο καὶ τὰς ἐπαινετικὰς διαδρομὰς εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐνάρτεος αὐτὸς πολιτευτὴς ἦτο πρωτομάστορας, ὁ Δεληγιάννης, μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ φύλλον νὰ ἐκδίδεται μὲ τόσα τυπογραφικὰ λάθη.

—Κύριε Πρόεδρε, τοῦ ἀπάντησα, τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ. Θὰ καλέσω τὸν ἀρχιεργάτην, θὰ τοῦ κάμω ἕκ μέρους ὁμῶν καὶ ἕκ μέρους μου παρατηρήσεις καὶ ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἡ θελησίμω τῆς καταστάσεως, θὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας ὅπως ἀλλάξω τυπογραφεῖον.

Ἐκάλεσα λοιπὸν πράγματι τὸν ἀρχιεργάτην, ὁ ὁποῖός μοῦ εἶπε:

—Κύριε διευθυντά, ὁ διορθωτὴς κοιμᾶται καὶ δὲν διορθώνει. Ὅτι διορθώνει τὸ ἐκτελοῦμε. Ὡστε εἰς αὐτὸν μᾶλλον νὰ ἀπευθύνετε τὰς παρατηρήσεις.

Διηγήσουα λοιπὸν τὴν ἐνέργειάν μου αὐτὴν καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μεταξά εἰς τὸν Πρόεδρον, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐκάλεσε καὶ ἤλεγξε τὸν Βέργον, μοῦ ἐμίμνησε, διὰ τοῦ Μεταξά πάλιν, ὅτι αὐτὰ εἶναι προφάσεις τοῦ ἀνικανωτάτου ἀρ-

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ Σ

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τι μ' ἔκαμες γεγόνισσα, ποτὲ νὰ μὴ τὸ χάσῃς, Γρήγορ' ἀπ' ἄλλον νὰ τὸ θρῆς καὶ νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς.
—Μίαν χάριν ὅταν θέλῃς νὰ τὴν κάμῃς καὶ μισορῆς.
Κάμε τὴν, διπλὴν τὴν ἔχεις ὅταν δὲν ἀργωπαρῆς.

—Τὸ μέλι εἶναι γλυκύτατο, μὰ ἡ μέλισσα κεντάει.
—Τὸν ἀγαπᾷς, περιθρῖζε καὶ τὸν μισοῖς χαίρεται.
—Τὸν τεμπέλη σὰν τὸν ἔχῃς, τὸν προφήτη εἰ τὸν θέλῃς.
—Τὸ πολὺ φαί σπληνιάζει, καὶ τὸ λίγο μαραζιάζει.

—Τοῦ κακοῦ μὲ θρῖζεις, τοῦ κακοῦ σ' ἐπαίνω.
Κανείς δὲν δίνει πίστι, στοὺς λόγους καὶ τῶν δυῶ.
—Φάε φαί καὶ πιε νερό, νὰ δῆς τοῦ σκόλου τὸν καῦμό.
Φίλος ποὺ σὲ γέλασε, ἀφοῦ τὸν δοκιμάσῃς.
—Απὸ μακριὰ χαίρεται τὸν, καὶ κάκῃ μὴν τοῦ πιάσῃς.

—ὦ, μάνα μου, ὦ, μάνα μου, καὶ μὴς ποῦναί ἡ πείνα.
Πρῶτα χτυπᾷ στὰ γόνατα κι' ὕστερα στὴ κατὴνα!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΜΠΡΕΒΙΛ

ΕΚΕΙΝΗ τήν ημέρα, στην αίθουσα Ντρού, εξέθεταν σε πλειστηριασμό διάφορους ζωγραφικούς πίνακες, που ανήκαν στην περίφημη συλλογή ενός φιλοτέχνου θαρώνου.

Ανάμεσα στο κομψό πλήθος των επίσκεπτων, που συνωστίζοντο εμπρός, σε άριστουργήματα των μεγαλειτέρων ζωγράφων του κόσμου, κυκλοφορούσε δειλά και συνεσταλμένα και μία κακοντυμένη γρηούλα. Θά ήταν πάνω από ογδόντα χρονών, αν έκρινε κανείς από τις ρυτίδες που αulάκωναν δλόκληρο το πρόσωπό της.

Κρατούσε έναν κατάλογο στα χέρια και πήγαινε από τον έναν πίνακα στον άλλο, με ύφος ανθρώπου που ψάχνει να βρή κάτι.

Μήπως ή ζητιάνα αυτή ήρθε ν' αγοράσει κανένα ταμπλώ; ρώτησε ειρωνικά τον συνοδό της μία καλλιτέχνης του μουσικού θεάτρου, φίλη ενός πλουσιού τραπεζίτου.

Τέλος, η γρηούλα στάθηκε μπροστά σ' έναν πίνακα που παρίστανε μία νεαρά γυναίκα και, δίπλα της, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τριών το πολύ ετών. Μητέρα και κόρη είχαν τα ίδια σχεδόν λεπτά χαρακτηριστικά. Από το ντύσιμο της γυναίκας, θά μπορούσε κανείς να καταλάβει ότι το πορτραίτο αυτό — έργο ενός διασημού προσωπογράφου — έγινε πριν από ογδόντα τουλάχιστον χρόνια, στην εποχή της Δευτέρας Αυτοκρατορίας.

Στον κατάλογο ανεφέρτε ως «Προσωπογραφία της κυρίας 'Αντουανέτας ντε Β... και της κόρης της Κριστιάν».

Η γρηούλα εκύτταζε κάμποση ώρα το πορτραίτο, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα στα ώχρά, ρυτιδωμένα μάγουλά της. Γύρω τους, οι άλλοι επισκέπται, που είχαν αντίληψη της ταραχής της, την περιπαίζανε και την σκουτούσαν. Έκείνη όμως δεν τους άκουε, δεν τους έβλεπε. Γι' αυτήν, δεν υπήρχε στον κόσμο τίποτ' άλλο, εκτός από την «κυρία 'Αντουανέτα ντε Β... και την κόρη της Κριστιάν».

Η σάλλα άρχισε ν' αδειάζει σιγά — σιγά και ο φύλας, που έτοιμαζόταν να κλείσει, πλησίασε την γρηούλα και της είπε απότομα:

— Είναι καιρός να το δίνης! Θά κλείσουμε...

Γιατί δεν έγινε σήμερα ο πλειστηριασμός; τόν ρώτησε εκείνη.

— Γιατί καθυστέρησαν μερικούς ακόμα πίνακες... Θά τους φέρουν αύριο το πρωί. Ο πλειστηριασμός θά γίνει στις δυό από το μεσημέρι... Ένδιαφέρεσαι μ' ή πως;...

— Ποιός ξέρει... Ίσως! Ψιθύρισε η γρηούλα.

Κι' έφυγε, αφήνοντας τον φύλακα κατάπληκτο.

Την άλλη μέρα, στις δύο παρά τέ-

ταρτο, η γρηούλα παρουσιάστηκε και πάλι στην αίθουσα Ντρού και έπιασε μία θέσι κοντά στο πορτραίτο. Κατά σύμπτωση ο άρμόσιος υπάλληλος εξέθεσε το ταμπλώ αυτό από τα πρώτα σε πλειστηριασμό.

— Ποιά είναι αυτή η κυρία; ρωτούσαν οι αγοραστές. — Δεν την ξέρουμε, απαντούσαν οι άλλοι θά ήταν, φαίνεται, καμιά δόξα των σαλονιών επί Δευτέρας Αυτοκρατορίας. Πολύ ώραία γυναίκα όμως...

Ο πλειστηριασμός άρχισε. Η γρηούλα τον παρακολούθησε με μεγάλη προσοχή, χωρίς θέβαια να λαμβάνει μέρος σ' αυτόν. Τέλος, η προσωπογραφία κατεκυρώθη επ' ονόματι του κόμητος ντε Μπονδύλ για τριάντα πέντε χιλιάδες φράγκα.

Την επομένη το πρωί, η γρηούλα παρουσιάζονταν στο μέγαρο του κόμητος. Ο υπηρέτης που της άνοιξε, νόμισε ότι ήταν ζητιάννα κι' έτοιμαζόταν να την διώξη. Έκείνη, όμως, έπέμεινε τόσο πολύ, να τὸ δὴ τὸν οίκοδεσπότη, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ.

— Τι με θέλετε; τὴν ρώτησε ὁ κόμης, δὴν παρουσιάσθηκε μπροστά του.

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, — εἶπε ἐκείνη, κοιμπιάζοντας, — μὰ ἤρθα νὰ σὰς δώ γιὰ τὸ πορτραῖτο πὺ ἀγοράσατε χθές...

— Σὰς ἐνδιαφέρει ἡ προσωπογραφία αὐτή;

— Ὁ! ἀγτιπροσωπεύει γιὰ μένα ὅλη μου τὴν ζωὴ! ψιθύρισε ἡ γρηούλα.

— Ἀγνοῶ ποιά ἦταν ἡ κυρία ντε Β... Ἀγόρασα τὸ πορτραῖτο ἐπειδὴ μοῦ ἄρεσε ὡς ἔργο τέχνης...

— Ἡ κυρία ντε Β... εἰμαι ἐγώ!

Ο κόμης ντε Μπονδύλ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει μὴ ἀναφωνήσει καταπληξέως.

— Σὰς εἶναι δύσκολο νὰ τὸ πιστέψετε, ἐξακολούθησε ἡ γρηούλα, χαμογελώντας μελαγχολικά.

ΤΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

Ο Παλιός κι' ο Νέος Χρόνος

γράφος μοῦ ἔκανε τὸ πορτραῖτο μου, ἦμουν δεκαεπὶν ἑτῶν καὶ σήμερα εἰμαι ογδόντα ἐννῆκα. Τότε ἦμουν πλούσια, σήμερα εἰμαι φτωχή... Ο ὑπηρετὴς σὰς με πέρασε γιὰ ζητιὰ νὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μιλῶ...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία μου... ἔτραυλισε ὁ κόμης. Σὰς παρακαλῶ, περάστε στὸ σαλόνι.

Καὶ τὴν ἔβαλε νὰ περάσῃ σὲ μὴ μεγάλη αἴθουσα, με τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ ἀριστουργήματα καὶ ταμπλώ. Τὴν τιμητικὴ θέσι τὴν κατεῖχε ἡ προσωπογραφία τῆς κυρίας 'Αντουανέτας ντε Β... Ἡ γρηούλα πρόσεξε τὴν λεπτομέρεια αὐτὴν καὶ χαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστησι...

— Σὰς ὀφείλω μερικές ἐξηγήσεις — ἄρχισε νὰ λέη, ἀφοῦ κάθησε σὴν πολυθρόνα πὸ ὃ (Συνέχεια σὴ σελίδα 65)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΤΣΙΟ

(Ι ραμμένη από τον πιο στενο του φίλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Πέρασε σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ τὸν ὁδοντογιάτρο καὶ ρῶτα τὸν ἂν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ περάσῃ σὲ λίγες μέρες δυὸ δόντια πὺ μοῦ ἔσπασαν κατὰ τὴν πῶσι μου ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο στὶς 28 Δεκεμβρίου 1918.

Εγὼ ἔκαμα τὴν παραγγελία του καὶ πῆγα στὸ γι-ατρό, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τίποτε καὶ δὲν πῆγε ποτὲ σὲ κανένα γιάτρο.

Αὐτὲς εἶναι ἡ μοναδικὴς χρόνιες παθήσεις ἀπὸ τὶς ὁ-πεῖες ὑπέφερε ὁ ποιητής. Ὅσα λένε σχετικῶς οἱ κακό-θουλοι ἐπικριταὶ του, οἱ ὁποῖοι τὸν παρέβαλον συχνά μ' ἕνα τῆθριο γεμάτο ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπονεϊδιστες ἀσθένειες, εἶναι κακοήγη ψέματα.

Σχετικῶς μὲ τὰ συνάχια τοῦ ποιητοῦ, ὑπάρχει ἕνας θρόλος, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει τὴν ἀρχικὴ τους αἰτία σὴν παγωμένη θερμοκρασία σὴν ὁποία ἐξετέθη, πετώντας πάνω ἀπ' τὸ τρένι, κατὰ τὸν πόλεμο, σὲ ὕψος 4.000 μέτρων. Μὰ ὁ θρόλος αὐτὸς δὲν εἶναι καθόλου θάσιμος. Ἐξ ἄλλου, ἡ ζωὴ τοῦ ντ' Ἀννούτσιο εἶναι ἀρκετὰ πλού-σια σὲ ἡρωικά ἐπεισόδια, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ προσθέσουμε καὶ ἄλλα σ' αὐτή.

Ἐπει' ἀπ' ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω γιὰ τὸ σιδε-ρένιο πραγματικὸ ὄργανισμὸ τοῦ ποιητοῦ, θά νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ντ' Ἀννούτσιο μισοῦσε τὰ φάρμακα, ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσε καθόλου.

Ἐ λοιπόν, συνέβαινε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Τὰ λά-τρευε καὶ τοὺς ἀπέδιδε τέτοιες θεραπευτικὲς ἰδιότητες πὺ δὲν θά τολμοῦσαν νὰ τὶς διατυπώσουν στὶς ρεκλάμες τοῦ οὗτε οἱ πιὸ ἀδιάντροποι φαρμακοποιοί!

Γιὰ τὸν ντ' Ἀννούτσιο, τὸ νάνακαλύπτῃ ἕνα καινούρ-γιο φάρμακο καὶ νὰ γίνεταί ἀμέσως προπαγανδιστής του, ἦταν, ὄχι μόνον συνήθεια, ἀλλὰ καὶ χαρά.

Ὅσakis ἀκολουθοῦσε μὴ θεραπεία, τὸ ἔκανε αὐτὸ με φροντίδα καὶ μ' εὐσυνείδηση ὑποδειγματικὸ μαθητοῦ. ἔχε πάντοτε τρυφὴ ἐμπιστοσύνη στὶς θεραπευτικὲς ἰδι-ότητες τῶν φαρμάκων καὶ δὲν παραπονιόταν ποτὲ, ἔστω κι' ἂν ἡ χρῆσις τοῦς δὲν ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα.

Τὸ πάθος του γιὰ τὰ φάρμακα ἦταν ἐντελῶς ἀνεξάρ-τητο ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας του. Ἐπαιρνε φάρ-μακα καὶ δταν ἀκόμα ἦταν περίφημα σὴν ὑγεία του, κι' ὁ ὄργανισμός του ἀντεῖχε καὶ στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀ-κόμα ἀπ' αὐτά. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἔχε ξεχωριστὴ προ-τίμησι σὲ διάφορα σκεπασμὰ πὺ εἶχαν θάσι τὴ στρυ-χνίνη ἢ τὸ ἰώδιο. Πολλὲς φορὲς ἔφθανε μέχρι τοῦ ση-μείου νὰ θάζῃ μὲς στὸ αἷμα του ἀπὸ ἕξη μέχρι δέκα χιλιοστόγραμμα τὴν ἡμέρα!

Ὅταν ἀκολουθοῦσε θεραπεία ἐνέσεων, τὴ σταματοῦ-σε πάντοτε ἀπὸ πρόληψι, σὴν ἐνενηκοστὴ ἐνάτη ἐνε-σι! Τυχάνε συχνά νὰ τοῦ δώσῃ ὁ γιάτρος του ἕνα φάρ-μακο γιὰ μὴ περαστικὴ ἀδίαθεσία καὶ νὰ χρησιμοποῖῃ κατόπιν τὸ ἴδιο φάρμακο ἐπὶ τρία — τέσσερα χρόνια σὴ σείρα, σὴ στιγμὴ πὺ κι' ὁ γιάτρος ὁ ἴδιος ἔχε ξεχά-σει γιὰ ποῖο λόγο τοῦ τὸ ἔδωσε.

ἔχε ἔσσης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στοὺς γιαιτροὺς, με τοὺς ὁποῖους τοῦ ἄρεσε νὰ συζητῇ ὄρες δλόκληρες. Στὴ Βενετία δταν ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ μῆνες δλόκληρους σὲ κρεβάτι, συνέπειά τοῦ τραύματος τοῦ ματιοῦ του, ἔφτασε μόνον ἡ ἀναγγε-λία τῆς ἀφίξεως τοῦ μεγάλου Γάλλου ὁ-φθαλμολόγου Λαντόλ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλ-πιζε γρήγορη θεραπεία, γιὰ νὰ τὸν ἐν-θουσιάσῃ μέχρι σημείου πὺ ἔχασε τὸν ὕπνο του!

Ἡ ἀφέλειά του σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἦταν παιδικὴ καὶ διασκεδαστικὴ. Μία νύ-χτα, στὶς τρεῖς τὸ πρωί, ἔστειλε στὸν τα-

κτικὸ τοῦ γιάτρο, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε σὲ μερικὸν χιλιόμετρον ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐ-παυλὶ του τὸ ἀκό-λουθο σημεῖωμα:

«Εἶμαι θλιμ-μένος καὶ ἄρ-ρωστος. Στείλ-τε μου ἀμέσως ἕνα... φάρμα-κο!»

Ὁ γιάτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἤξερε καλά, προσποιήθηκε ὅτι ἔθρηκε πολὺ φυσικὸ τὸ σημεῖωμα τοῦ ποιητοῦ, κι' ἔ-πειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τοῦ πῆγε ὁ ἴδιος ἕνα τυχαῖο κι' ἀ-κίνδυνο φάρμακο. Ὁ ντ' Ἀννούτσιο, εὐγνωμονώντας ἀπείρως τὸ γιάτρο, τὸ πῆρε ἀμέσως!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κρῶ καὶ τὴ ζέστη, τὸ σῶμα τοῦ ποι-ητοῦ παρουσίαζε μὴ παράδοξη ἀναλογία με τὸ κορμί τῶν σκύλων. Οἱ φίλοι τῶν τετραπόδων αὐτῶν δὲν ἀγνο-οῦν ὅτι ὁ σκύλος εἶναι ἱκανὸς νὰ μείνῃ ὄρες δλόκληρες τὸ χειμῶνα κοντὰ στὴ φωτιά, ὥστε νὰ καφαλίζῃ τὶς τρί-χες του κι' ἔπειτα, ἔξαφνα, νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ τζάκι γιὰ νὰ πάη νὰ κυλιστῇ στὸ χιόνι.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ με τὸν ντ' Ἀννούτσιο. Μποροῦ-σε ἔξω στὸ ὑπαιθρο ν' ἀψηφήῃ καὶ τοὺς μεγαλείτερους παγετώνες. Μὰ μέσα στὸ σπῖτι του, σ' ὅλες τὶς ἐποχές, καὶ σὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ ἀκόμα, ἤθελε νὰ ἔχῃ θερμοκρασία 35 βαθμῶν.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ πὺ ἐπικρατοῦσε πάντα στὸ σπῖτι του τοῦ χρησίμευε συχνά γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς ὀχλήρους ἐπι-σκέπτας νὰ συντομεύουν τὶς ἐπισκέψεις τοῦς. Ἰδρῶνον-τας σάν μάρτυρες καὶ μὴ τολμώντας ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ποιητὴ νὰ παραπονεθοῦν γιὰ τὴν ἀνυπόφορη ζέστη, φρόντιζαν νὰ θροῦν λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν εἰσόδὸ τοῦς στὸ σπῖτι μὴ ὁποιαδήποτε πρόφασι γιὰ νὰ φύγουν.

Στὸ 1921, στὸ Βιττοριάλε, εἶδα τρεῖς εὐρωστούς καὶ σωματοῶδες εὐπατρίδες ἀπ' τὴ Γενούα πὺ εἶχαν πάει νὰ ὑποβάλουν τὰ σέθη τοῦς στὸν ποιητὴ, νὰ τρέπονται κυριολεκτικῶς σὲ φυγὴ γιὰτὶ λίγο ἔλειψε νὰ πάθουν συμφορῇ ἀπὸ τὴ ζέστη.

Ὁ ντ' Ἀννούτσιο κοιμῶταν συνήθως με τὸ δεξιὸ πλευ-ρό. Σπανίως ἔθλεπε ὄνειρα, δὲν ροχάλιζε ποτὲ.

Ἄν εἶχε καιρὸ, ἦταν ἱκανὸς νὰ περάσῃ ὅλη τὴν ἡμέ-ρα του, πλένοντας τὸ κορμί του, ἀλλάζοντας ἀσπρόρ-ρουχα καὶ ρούχα καὶ ἀρώματιζόμενος.

Ἡ συνήθειες αὐτὲς ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τὴν πρώτη του νεότητά. Ὁ φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἐντουάρντο Σκαρφό-λιο, πρὸ ὅλ' αὐτὰ τὸν ἐξώργιζαν ἀγνωστο γιὰ ποῖο λό-γο, ἔγραφε σχετικῶς: «Βλέποντάς τον τόσο καθαρὸ καὶ νὰ φροντίζῃ τόσο γιὰ τὴν καθαριότητά του, εἶχα τὴν ἐν-τύπωσι πὺς ἦταν ὁσχημος.

Τὸ ὅτι στερήθηκε, κατὰ τὸν πόλεμο, τὸ μπάνιο τοῦ ἦταν γιὰ τὸν ντ' Ἀννούτσιο τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα. Τὸ 1915, μοῦ ἔγραφε ἀπὸ τὴ Βενετία:

«Καλὲ μοῦ φίλε, ξαναγύρισα ἀπὸ τὸ μέτωπο γιὰ μερικὲς ὄρες. Ξαναφέρα τὴν Πέμπτη καὶ ἤρθα ἀπὸ τρεῖς γιὰ νὰ πάρω ἕνα μπάνιο».

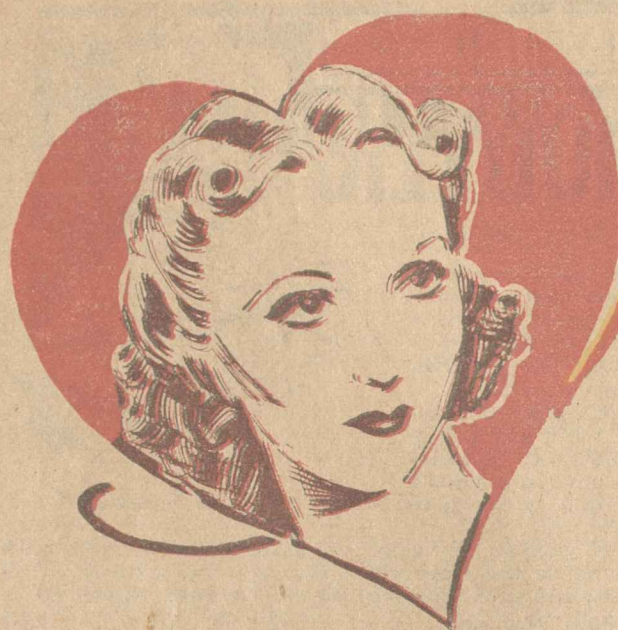
Μερικὲς μέρες ἀργότερα, μοῦ ἔγραφε πάλι:

«Συνήθισα ἕνα πράγμα πὺ δὲν τὸ φανταζόμουν ποτὲ μου δυνατόν: νὰ μείνω, πάντα μέρες χωρὶς νὰ γυθῶ καὶ χωρὶς νὰ ζυριστῶ».

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

άφηναν να προχωρήσει, φώναζε και χειρονομούσε έξω-
λος και κυριευμένος από μια άσυγκρατητή όρμη.

— Πιάστε την!... Πιάστε την, σάς λέω!...

— Ποιά;!

— Αυτήν! Αυτήν!... Έκεί κάτω!... Αυτήν την
γυναίκα!...

— Άλλά γιατί να την πιάσουμε;... Τι έκανε;...

— Έβαλε φωτιά σ' ένα σπίτι, στην οδό Βασιλικής

Κρήνης!... Μά το τραίνο φεύγει... Θεέ μου!... Πιά-

στε την λοιπόν!...

Κι' έπειδή οι σιδηροδρομικοί υπάλληλοι τον κρατού-

σαν γερά, άρχισε να φωνάζει με όλες του τις δυνάμεις:

— Βοήθεια!... Πιάστε την δολοφόνο!... Πιάστε την

έμπρηστρια!...

Στο τέλος συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις,

κατέβαλε μια υπερτάτη προσπάθεια και ξέφυγε απ' τα

χέρια αυτών που τον κρατούσαν.

Μά το τραίνο είχε άπομακρυνθή πια!...

Άπελπισμένος, τότε ο Μαρσέλ Μπαρρέρ σωριάστηκε

σ' έναν πάγκο κι' άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του.

— Α! μου ξανάφυγε πάλι! Έλεγε. Αυτή η γυναίκα

έχει τον διάβολο μέσα της!...

Άλλά οι σιδηροδρομικοί υπάλληλοι που δεν καταλά-

θαιναν τα λόγια του, τον άρπαξαν πάλι και τον πήγαν

στον άστυνوميκό άρχιφύλακα του σταθμού, ό οποίος μη

κάταλαβαίνοντας κι' αυτός τίποτε από τις άπαντήσεις

του, τον νόμισε για τρελλό ή μάλλον για μεθυσμένο.

— Πηγαίνετέ τον στο κρατητήριο για να ξεμεθύσει,

είπε σέ δυό άστυφύλακας. Αύριο θά εξηγηθί πιά καθα-

ρά!...

Παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του Μαρσέλ, οι δυό ά-

στυφύλακες τον έπληραν και τον έκλεισαν στο κρατη-
ριο του σταθμού.

Μόλις το πρωί της άλλης μέρας και πολύ άργά μά-

λιστα, δέχθηκαν να τον παρουσιάσουν στον άστυνόμο,

που ένεργούσε τις άνακρίσεις του έμπρηστου.

— Γιατί δεν ήρθες να μου διηγηθής άμέσως αυτήν την

ιστορία; τον ρώτησε εκείνος άργισμένος. Θά τηλεγρα-

φούσα άμέσως στο Μπορντώ κι' εκεί θά έπιαναν την ά-

γνωστη.

— Άλλά, κύριε, μ' έκλεισαν στο κρατητήριο, είπε ο

Μαρσέλ.

— Γιατί έκανες τρέλλες κι' άνόητα πράγματα... Δεν

έπρεπε να φανής τόσο θλάκας!...

Το δό κάκου ο άστυνόμος τηλεγράφησε άμέσως στο

Μπορντώ. Η άμαξοστοιχία είχε φθάσει πριν από ώρες

έκεί και κανείς δεν είχε προσέξει την μυστηριώδη άγνω-

στη.

Στο τέλος, ο άστυνόμος, βλέποντας ότι η άνακρί-

σεις του δεν προώδευαν καθόλου, άποφάσισε να στείλι

έναν άστυνوميκό στη Γασκωνή για να προσπαθήσιν ν' ά-

νακαλύψιν τίποτε για την Κλημεντίνη Φουλόν και για την

οικογένειά της, αν είχε.

ΣΤΗ ΓΑΣΚΩΝΗ

Ο Ροντινέ έφθασε στο Καστελνώ ντ' Ωζάν της Γα-
σκωνής την μεθεπομένη το πρωί. Μόλις θήκη στο χωριό
αυτό, στάθηκε καταγοητευμένος, τόσο άραίο και χαρι-
τωμένο ήταν.

Ο νεαρός μηχανικός είχε έτοιμάσει το σχέδιό του απ'
τόν σιδηρόδρομο. Βλέποντας στον κεντρικό δρόμο μερι-
κά παιδιά που έπαιζαν, τή πλησίασε και ρώτησε το με-

γαλύτερο απ' αυτά:

— Θέλεις να κερδίσεις μια δεκάρα;

Τά μάτια του μικρού έλαμψαν από άπληστία

— Τι πρέπει να κάνω;

— Να μου δείξης το σπίτι του έφημεριού.

Τό ξυπόλητο χωριάτοπουλο άρχισε άμέσως να τρέχει

μπρός από τόν Ροντινέ. Σε λίγο έφταναν μπρός σ' ένα

κομψό άσπρο σπίτι, κοντά στην έκκλησία του χωριού.

— Αυτό είναι, είπε.

Ο Ροντινέ τού έδωσε τη δεκάρα που τού είχε ύπο-

σχεθί και διευθύνθηκε προς τό σπίτι του ιερέως.

Χτύπησε την πόρτα κι' άμέσως τού άνοιξε ο ίδιος ο

ιερεύς.

— Τι έπιθύητε, κύριε; τον ρώτησε.

— Έρχομαι να σάς ζητήσω μια πληροφορία, κύριε έ-

φημέριε, άπάντησε ο Προηγικανός.

— Τότε έλατε μαζί μου στον κήπο. Έκεί θά μπορέ-

σουμε να κουβεντιάσουμε με την ήσυχία μας.

Καθώς διέσχισε τόν κήπο, ο Ροντινέ δεν μπόρεσε να

μη θαυμάσει τά άραία άνθη του κι' έξεδήλωσε τό θαυ-

μασμό του με τόν συνηθισμένο

του ένθουσιασμό, πράγμα που

προδίδεσε εύνοϊκά τόν έφη-

μέριο άπέναντί του.

Κάθισαν τέλος σέ μια σκι-

άδα στο βάθος κι' εκεί ο

Ροντινέ άρχισε να έκθέτη την

άφορη της έπισκέψεώς του.

— Άλλά, με τά πρώτα του

λόγια, ο έφημέριος τόν διέ-

κοιψε.

— Όστε έρχεστε κατ' εϋ-

θείαν απ' τό Παρίσι; τον ρώ-

τησε.

— Μάλιστα, κύριε έφημέριε.

— Και δεν έξερεις κανένα εδώ

πέρα;

— Κανένα γιατί δεν έχω

ξαναρθί ποτέ μου... Ο πατέ-

ρας μου ήταν περιβολάρης

στο 'Υέρ, όπου και γεννήθη-

κα. Έγώ είμαι μηχανικός και

μένω δέκα χρόνια τώρα στο

Παρίσι.

— Τότε, αφού δεν έχεις ούτε

συγγενείς, ούτε φίλους εδώ,

θά καθήσεις να φας μαζί

μου!...

— Ω! κύριε έφημέριε!...

— Τα πολλά λόγια δεν άξι-

ζουν... Μιλάει κανείς καλλι-

τερα όταν κάθεται στο τρα-

πέζι!...

Απ' την κουζίνα τού σπι-

τιού που ήταν προς τό μέρος

του κήπου, έρχόντουσαν κιό-

λας άραίες κι' όρεκτικές ευ-

ωδίες. Ο έφημέριος, χωρίς

να περιμένη την άπάντησιν τού

Ροντινέ, φώναξε:

— Ε! Κατερίνα!...

Μια γυναίκα φωνή άκού-

στηκε άμέσως μέσ' απ' τό σπίτι.

— Όρίστε, κύριε.

— Βάλε ένα πιάτο άκόμα στο τραπέζι, γιατί έχω ένα

καλεσμένο. Έπίσης βάλε στην κατσαρόλα ένα μισό χήνας

πιά πολύ και κάνε μια σάλτσα απ' αυτές τις περίφημες

που μόνο εδώ έξερεις να φτιάχνεις, για να διή κι' ο ξένος

μας τί ικανή που είσαι!...

— Καλά! Καλά! άπάντησε ή φωνή από την κουζίνα.

— Δεν θά μας κάνεις να περιμένουμε πολλή ώρα, έ.

Κατερίνα; Ο καλεσμένος μου ταξιδεύει από χτες και

σίγουρα θά είναι πολύ κουρασμένος!...

Κατόπιν ο έφημέριος γύρισε προς τόν Ροντινέ και

πρόσθεσε:

— Τώρα αγαπητέ μου κύριε, είμαι δικός σας... Η Κα-

τερίνα θά μας είδοποίηση όταν θά έτοιμαστή τό γεύμα.

— Κύριε έφημέριε, ρώτησε ο Ροντινέ, είναι πολύς και-

ρός που είσαστε σ' αυτό τό μέρος;

— Ναι, και δεν έχω καμιά διάθεσιν να φύγω, γιατί

περνάω πολύ καλά. Έχω έρκετους και καλούς ένορί-

τας. Την έορτή τού Αγίου Λουδοβίκου κλείνουν δεκα-

πέντε χρόνια από τότε που μ' έστειλαν εδώ.

— Θά ξέρετε καλά την ένορία... είπε ο Ροντινέ.

Και άμέσως, χωρίς να χάνη καιρό, ρώτησε:

— Μήπως θυμάστε κάποια Κλημεντίνη Φουλόν, κύριε

έφημέριε;

— Ω! αν τη θυμάμαι την καλή γυναίκα!... Τη θυμά-

μαι περίφημα!... Ήταν μια πολύ τίμια και καθώς πρέ-

πει γυναίκα, άλλά είχε την κακή συνήθεια να πίνει... Αύ-

τό ήταν τό μόνο της ελάττωμα!...

— Της στοίχισε ακριβά... πρόσθεσε ο Ροντινέ.

Ο άγαθός ιερεύς άνασκήρτησε και ρώτησε άνήσυχος:

— Τι είπατε;

— Θά σάς εξηγήσω άργότερα, άπάντησε ο Ροντινέ.

Τώρα θέλω να μάθω έν άλλο πράγμα!...

— Σας ακούω.

— Ξέρετε μήπως ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα είχε και

άλλο όνομα από τό Κλημεντίνη Φουλόν;

— Την έλεγαν και 'Ιουστίνη.

— Ω! Έκανε ο Ροντινέ άπογοητευμένος. Αυτό τό ξέ-

ρω, 'Εκείνο που θά ήθελα να μάθω είναι τό άλλο της έ-

πίθετο, τό επίθετο τού συζύγου της!...

— Τό επίθετο τού συζύγου

της; Έκανε ο ιερεύς, άνοιγον-

τας εαφνιασμένος τά μάτια

του. Μά ή Κλημεντίνη Φουλόν

δεν παντρεύτηκε ποτέ!...

— Πώς!... Δεν παντρεύτη-

κε!... Έκανε ο Ροντινέ εαφνια-

σμένος με τη σειρά του. Και

τό παιδί!...

— Ποιό παιδί;

— Νά, τό κοριτσάκι της!...

Η μικρή Μαρία, έν άγγελό-

κι έξη χρόνων πάνω-κάτω!...

— Σίγουρα, δεν είναι κόρη

της!...

— Τι λέτε, κύριε έφημέριε;

Η Κλημεντίνη Φουλόν θεοάι-

ωνε πώς είναι χήρα κι' έλεγε

πώς ή μικρή Μαρία είναι κό-

ρη της!...

Ο παρατατικός στον όποιο

μιλούσε ο Ροντινέ, έκανε έν-

τύπως στον ιερέα.

— Έλεγε... Βεβαίως... εα-

ναίπε. Συνέθε λοιπόν κανένα

δυστύχημα στη φτωχή αυτή

γυναίκα;

— Ναι, καίκε ζωντανή προ-

χτες μέσ' στο μαγαζί της που

έπασσε φωτιά!...

— Ω! τί συμφορά! Έκανε ο

ιερεύς συγκινημένος. Και τί

μαγαζί είχε ή Κλημεντίνη στο

Παρίσι;

— Ένα μικρό κατάστημα στο

κέντρο τού σπυτιού όπου καθό-

ναι κι' εγώ, στην οδό Βασιλι-

κής Κρήνης.

— Τό είχε καιρό;

Ο Ροντινέ σκέφτηκε λίγο

κι' έπειτα άπάντησε:

— Πέντε χρόνια πάνω-κά-

τω. Η Μαρία είναι έξη χρόνων και δεν περπατούσε ά-

κόμα, όταν ή Κλημεντίνη άνοιξε τό μαγαζί της.

— Και πώς πήγαιναν ή δουλειές της;

— Πολύ καλά, γιατί ήταν τίμια, συγκρατητική και

καλή. Μόνο που, καθώς είπατε προηγουμένως, είχε τό

ελάττωμα να πίνει!... Ναι, ήταν πολύ καλή και άξια γυ-

ναίκα. Όταν ή γυναίκα μου άσθένησε από μια άσχημη

άρρωσταια που τη βασάνισε τρία χρόνια, και που μας

έκανε να ξεδεσφούμε όλες μας τις οικονομίες, ή Κλημεν-

τίνη την περιποιήθηκε πολύ. Γέ αυτό και μετς άγαπή-

σαμε πολύ κι' αυτήν και την κόρη της.

— Δυστυχισμένη Κλημεντίνη! είπε στενάζοντας ο έφη-

μέριος. Και είπες πώς καίκε ζωντανή! Α! είναι τρο-

μέρο!...

Ο Ροντινέ τού διηγήθηκε τότε όσα ήξερε για την

πυρκαϊά, χωρίς να παραλείψιν να πη ότι όλοι ήσαν θε-

σθαισι πώς τη φωτιά την είχε βάλει μια αστυριώδης γυ-

ναίκα, ή όποια είχε κατορθώσει να εαφνιαστή, χωρίς

ν' αφήσει κανένα ίχνος. Τό είπε τό πάντα, έκτός από

την έπίσκεψιν τού άγνώστου κυρίου, την όποια ή Λώρα

του είχε συστήσει ν' αποσιωπήσει.

Όταν τελείωσε και ο ιερέας, συγκινημένος και ταρταμένος τον ρώτησε για την τύχη του παιδιού, ο Ροντινέ του απάντησε ότι αυτός κι η γυναίκα του το είχαν πάρει κοντά τους κι' ότι σκόπευαν να το υιοθετήσουν. Τού διηγήθηκε μάλιστα και τις περίεργες ιδέες της Λώρας, η οποία φανταζόταν ότι η πεθαμένη κόρη τους είχε ενσαρκωθεί στο σώμα της μικρής ορφανής, την οποία λάτρευε κιόλας.

Πρέπει να ξέρετε, κύριε εφημέριε, πρόσθεσε ο αγαθός νέος, ότι η Λώρα είναι ο καλός μου άγγελος, η παρηγοριά μου κι' η ευτυχία μου και γι' αυτό δεν μπορώ να της άρνηθώ τίποτε... Δεν είμαστε πλούσιοι, αλλά δεν θα γίνουμε και πιά φτωχοί, αν μοιραστούμε το φτωχικό μας φαί μ' αυτό το δυστυχισμένο κορίτσι... Άφου τ'α καταφέρνουμε και ζούμε οι τρεις, θα τ'α καταφέρουμε να ζήσουμε κι' οι τέσσερες...

—Αλλά σεις είστε πολύ καλοί άνθρωποι! φώναξε ο ιερέας συγκινημένος.

—Κάνουμε ό,τι μπορούμε με τη βοήθεια του Θεού!... Λοιπόν, η γυναίκα μου δεν ήθελε να περιμένη τις πληροφορίες της άστυνομίας για να βεβαιωθεί αν θα μάς μπει το παιδί ή μήπως παρουσιαστούν έξαφνα τίποτα συγγενείς της Κλημεντίνης και μ'ας το ζητήσουν... Είναι ικανή να πεθάνει απ' τον καύμο της αν συμβεί το δεύτερο... Γι' αυτό κι' εγώ ήρθα εδώ. Θέλω να μάθω αν η Κλημεντίνη έχει συγγενείς... Μ'α σεις μου λέτε τώρα ότι το παιδί αυτό δεν είναι της Κλημεντίνης. Είστε βέβαιοι γι' αυτό...

—Βεβαίωτατος!... Είπατε πως το κοριτσάκι είν' ξηή χρόνων... Λοιπόν πρό ξηή χρόνων, η Κλημεντίνη ζούσε εδώ. Πάνε πάνω - κάτω πέντε χρόνια από τότε που έφυγε...

—Και δεν είχε κανένα μυστικό; Είσατε βέβαιος ότι δεν έκανε ποτέ της καμιά τρέλλα; Μήπως απόχτησε το παιδί... κρυφά...

—Είμαι τόσο βέβαιος, ώστε θα θάχα το χέρι μου στη φωτιά... Κανείς ποτέ δεν είπε το παραμικρό για τη διαγωγή της... Έξ' άλλου, θα ήταν αδύνατον να γεννηθεί παιδί χωρίς να τ'ο πάρη κανείς ειδικός... Έδω, στο χωριό, είμαστε μεις κι' εμείς και το παραμικρό μαθαίνεται άμέσως... Τίποτε δεν μπορεί να μείνει κρυφό... Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι η μικρή Μαρία που αναφέρετε δεν είναι κόρη της Κλημεντίνης Φουλόν... Μήπως το παιδί αυτό ήταν κανένα έκθετο και το παράδωσαν στην Κλημεντίνη να τ'ο μεγαλώσει; Μήπως καμιά κοπέλλα από τ'ο χωριό ή τ'α περίχωρα έκανε καμιά τρέλλα και οί δικόι της θέλησαν να τ'ο σκεπάσουν, δίνοντας το παιδί της στην Κλημεντίνη;

—Ο αγαθός εφημέριος σκέφθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα απάντησε:

—Όχι!... Όσες προφυλάξεις κι' αν λάθη κανείς, αυτά τα πράγματα τα παίρνουν όλοι ειδησι... Θα τ'ο μάθαινα...

—Έξαφνα τ'α μάτια του Ιερέως έλαμψαν, σαν να είχε ξυπνήσει κάτι στο βάθος των αναμνήσεών του.

—Στάσου μια στιγμή! είπε... Ίσως ξέρω κάτι

—Τί; ρώτησε σκιρτώντας.

Μα την ίδια στιγμή, η Κατερίνα, η υπηρέτρια του εφημερίου, φάνηκε στην άκρη του εξώστου κι' ανήγγειλε ότι το γεύμα ήταν έτοιμο.

—Ο εφημέριος σηκώθηκε άμέσως.

—Άς μ'ην αφήσουμε την Κατερίνα και τ'ο γεύμα της να μάς περιμένουν, είπε, Ένθ' θα τρώμε, θα σου διηγηθώ όσα ξέρω... Άλλά, σ'ε προειδοποιώ, δεν είναι σπουδαία πράγματα.

—Ποιός ξέρει, απάντησε ο Ροντινέ.

Και άκολούθησε τον Ιερέα στην τραπεζαρία.

Εκεί ο Ιερέας προσέφερε ένα έκλεκτο όρεκτικό στόν ξένο του και κάθισε απέναντί του στο τραπέζι.

—Και τώρα, κύριε εφημέριε, είπε ο Ροντινέ, περιμένω ν' ακούσω αυτό που μου υποσχεθήκατε...

—Είναι ασήμαντο πράγμα, όπως σοι είπα και πρίν.

Σου είπα ότι η Κλημεντίνη ζούσε εδώ ήσυχχα, χωρίς να θάλεπη κανένα... Μα έξαφνα άρχισε να δέχεται κάτι περίεργες επισκέψεις.

—Τί λέτε; είπε ο Ροντινέ. Και ποιος ήταν αυτός που την επισκεφτόταν;

—Μιά γυναίκα!

—Πώς την έλεγαν;

—Δεν τ'ο ξέρω... Αυτή ή ξένη λάβαινε όλα της τ'α μέτρα... Φορούσε ένα πυκνό θέλο που της έκρυβε τ'ο μέτωπο και ποτέ δεν μίλησε σ'ε κανένα... Έρχόταν μάλι-

στα πεζή για να μ'η φαίνεται από ποδ έρχεται...

—Ήταν γρηά ή νέα;

—Νέα... Έτσι τουλάχιστον την έδειχνε τ'ο ανάστημά της και τ'ο περπάτημά της.

—Φαινόταν φτωχή;

—Όχι... Άπεναντίας!... Τ'ο ντύσιμό της την έδειχνε για πλούσια.

Ντυνόταν άλλα, μα κομψά και τ'α φορέματά της ήταν όλο δαντέλλες και κεντήματα...

—Όστε την είδατε;

—Ναί, την είδα... αλλά ήταν θράδυ... σκοτεινιάζε...

Τις πληροφορίες που σοι λέω, μου της έδωσαν άλλοι...

Έγώ την είδα ένα θράδυ να βγαίνει από την εκκλησία...

ένθ' εγώ έμπαινα μέσα... Πέρασε πολύ κοντά μου κι' αισθανθήκα μια τόσο όρακα και λεπτή μυρωδιά που μου έφερε μια ευχάριστη ζάλη.

Τότε σκέφτηκα πως ή γυναίκα αυτή θα ήταν νέα, πλούσια, ίσως και πολύ όρακα.

—Και έπεσκέφθη πολλές φορές την Κλημεντίνη αυτή ή ξένη; ρώτησε ο Ροντινέ.

—Τρεις φορές, νομίζω. Μετά την τελευταία επίσκεψή της, η Κλημεντίνη πούλησε τ'ο σπίτι της και τ'α λιγοστά της έπιπλα σ' ένα νεαρό άντράγιο που τ'α ήθελε, κι' έπειτα, χωρίς να π'η τίποτε σ'ε κανένα, ούτε σ'ε μένα τ'ο ίδιο που ενδιαφερόμουν πάντοτε γι' αυτή, έφυγε. Άπό τότε κανένας στόν τόπο μας δεν έμαθε τίποτε, ούτε άκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτή...

—Και λέτε πως από την εποχή εκείνη πέρασαν ξηή χρόνια;

—Όχι σωστά... Πέντε και κάτι μήνες.

—Όστε τί φανταζόσαστε;

—Ότι ή ξένη αυτή της έμπιστεύθηκε τ'ο παιδί κι' ότι την πλήρωσε καλά γι' αυτό, άφου την άνάγκασε ν' άφήση τ'ον τόπο της. Όπως όλες ή χωράτισσες, ή Κλημεντίνη άγαπούσε τ'α χρήματα.

—Άν είν' έτσι, είπε ο Ροντινέ, τ'ο παιδί αυτό θα είναι καρπός καμιάς τρέλλας. Στην περίπτωση αυτή, ύπάρχει κίνδυνος να πάθουμε αυτό που φοβάται ή γυναίκα μου: Ίσως καμιά μέρα ή μητέρα της Μαρίας θα παρουσιαστή και θάρθ'η να μάς ζητήσει την κόρη της.

—Δεν μου φαίνεται πιθανόν αυτό, απάντησε ο Ιερέας. Όταν μια μητέρα εγκαταλείπει τ'ο παιδί της, πολύ σπάνια ζητάει να τ'ο άργότερα. Πάντως, όπως κι' αν έχη τ'ο πράγμα, ανατρέφοντας αυτή τ'ο μικρούλα ορφανή, κύριε, θα κάμετε μια λαμπρή πράξη για την οποία ο Θεός θα σ'ε ανταμείψει μια μέρα.

—Μου κάνετε μια χάρι, κύριε εφημέριε; ρώτησε ο Ροντινέ.

—Ευχαρίστω, αν μπορώ...

—Νά μ'ην π'ητε τίποτε σ'ε κανένα για την επίσκεψή μου...

—Μείνετε ήσυχος...

—Και αν ποτέ μάθετε τίποτε που να μάς ενδιαφέρει, να μου τ'ο γράψετε...

—Σας τ'ο υπόσχομαι.

—Σας ευχαριστώ πολύ. Και τώρα θα σας κάνω μια ερώτηση ακόμα: Υπάρχουν εδώ στο χωριό ή σ'α περίχωρα συγγενείς της Κλημεντίνης;

—Όχι, δεν ύπάρχει κανένας, παρά ένας - δυο μόνο μακρυνοί εξαδέλφοι της που μένουν στο Καζανδόν...

Άλήθεια, άφησε τίποτε χρήματα ή Κλημεντίνη;

—Όχι. Τ'α έμπορεύματά της ήταν όλη της ή περιουσία. Δυστυχώς όμως κάηκαν όλα και ήταν άνασφάλιστα... Μένουν μονάχα αυτά πο' της χρωστούσαν μερικοί πελάτες και τέσσερα - πέντε εκατόφραγκα που δρέθηκαν σ' ένα σιδερένιο κουτί... Μ' αυτά όμως θα πληρωθούν οί πιστωτάι της.

—Άφου είν' έτσι, είπε ο εφημέριος, να έχετε ήσυχ το κεφάλι σας εκ μέρους τ'ων συγγενών. Νά είσατε βέβαιος ότι κανείς δεν θα παρουσιαστή για να σας ζητήση τ'ο παιδί.

Τη στιγμή εκείνη, ή Κατερίνα σερβίρισε τ'η σούπα και οί δυο άνδρες άρχισαν να τρώνε.

Μετά τ'ο γεύμα, ο Ροντινέ έδωσε στόν εφημέριο τ'η διεύθυνσί του, όταν έστ'η άποιος χτύπησε την πόρτα.

—Μιά στιγμή, είπε ο εφημέριος, ο άποιος συνηθίσε να μ'ην έπιθαρόνη ποτέ την υπηρέτριά του. Πάω να δώ ποιος είναι.

Μετά μερικές στιγμές ο Ροντινέ άκουσε άπ' τ'ο άνοιχτό παράθυρο συνομιλίες...

—Έξαφνα όμως άνασκήρτησε...

—Άπό μερικά λόγια που έφτασαν ως αυτόν, κατάλαβε ότι ο καινούργιος αυτός επισκέπτης του ζητούσε πληροφορίες για την Κλημεντίνη Φουλόν...

Για ποδ λόγο;

Για να πάρη τ'ο παιδί χωρίς άλλο...

Άγωνιάσας λίγο με τ'η σκέψη της λύπης που θα άισθανόταν ή Λώρα, ο Ροντινέ προσπάθησε ν' άκούση περισσότερο.

Σ'ε λίγο όμως ή άησυχία του διαλύθηκε...

Ο ξένος ήταν άπλούστατα ένας άστυνομικός, που οί προϊστάμενοί του είχαν στείλει με την έλπίδα μήπως μαθαίνοντας τίποτε για τ'ο παρελθόν της Κλημεντίνης, άνακαλύψη τ'α ίχνη της μυστηριώδους άγνωστης, ή όποια τόσο επιδέξια είχε ξεφύγει του Μαρσέλ Μπαρρέρ.

Τότε ο Ροντινέ έβλεπε για να δείξη, ότι τ'ους άκουγε άπό τ'ο άνοιχτό παράθυρο.

Ο άστυνομικός άνηούχησε και γύρισε τ'ο κεφάλι του.

—Πώς, κύριε εφημέριε, είπε, δεν είμαστε μόνοι...

Ο εφημέριος για μια στιγμή θρέθηκε σ'ε δύσκολη θέση, μα συνήλθε γρήγορα.

—Τ'ο καλύτερο είναι να σου άμολογήσω την άλήθεια, απάντησε. Αυτό θα σ'ε ήσυχάση. Είναι τόσο καλός νέος!...

—Ποιός;

—Αυτός που θρσκειται στην τραπεζαρία μου και που ήρθε για την ίδια ύπόθεσι με σας.

Ο άστυνομικός σκίρτησε.

—Για τ'ην ίδια ύπόθεσι με μένα; είπε άνοίγοντας δι'άπλιστα τ'α μάτια του.

—Μ'ην τρομάζης... Δεν ήρθε για κα'ό... Έπειτα θα σου τ'ον συστήσω για να κρίνης κι' ο ίδιος.

Και ο εφημέριος άδήγησε τον άστυνομικό στην τραπεζαρία, όπου ο Ροντινέ περίμενε τ'ο τέλος της επισκέψεώς του για να φύγη κι' αυτός...

Μόλις ο άστυνομικός είδε τ'ον νεαρό μηχανικό τ'ον κύπταξε εξαφνιασμένος.

—Μπα; είπε. Ο κ. Ροντινέ!...

—Με λωρζετε; ρώτησε εξαφνιασμένος ο Προθηγκιάνος.

—Ναί, σ'ε είδα στην πυρκαϊά... Ω! είσαι γενναίος παλληκάρη!... Ξέρετε, κύριε εφημέριε, ο κ. Ροντινέ έσωσε με κίνδυνο της ζωής του, τ'ο παιδί της Κλημεντίνης.

—Όστε με τ'ο δικηο του πρέπει να γίνη δικό του, σ'ε πάντως ο Ιερέας.

—Για τ'η μικρή Μαρία λοιπόν ήρθατε εδώ; ρώτησε ο άστυνομικός.

—Γι' αυτή και μόνο.

Και ο Ροντινέ, χωρίς να περιμένη περισσότερες παρακλήσεις, διηγήθηκε πόσο ή Λώρα άγαπούσε τ'η μικρή Μαρία και πως, έπειδή ήθελε να την υιοθετήση, τ'ο άνέθεσε να μάθ' αν τυχόν ύπ'ήρχαν συγγενείς της μητέρας της που θα της τ'ο διαμνηστούσαν.

—Ωραία! είπε ο άστυνομικός, ο άποιος όνομαζόταν Ευγένιος Γκρελς. Τότε θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε μαζί στο Παρίσι. Θα φύγετε σήμερα, κύριε Ροντινέ;

—Ναί, με τ'ο λεωφορείο του Κοντώμ.

—Ο εφημέριος, κύτταξε τ'ο ρολόι του.

—Τ'ο λεωφορείο έφυγε πρίν από μισή ώρα! είπε.

—Τ'ην έπαθα! έκανε ο Ροντινέ άπελπισμένος. Περνεί τουλάχιστον κανένα άλλο λεωφορείο ως τ'ο θράδυ;

—Όχι, έφυγαν όλα...

—Δεν πειράζει, είπε ο Ευγένιος Γκρελς. Έχω εγώ τ'ο άμάξι που νοίκισα στο Κοντώμ με έξοδα της άστυνομίας. Σου προσφέρω μια θέση, δέχεσαι;

—Με μεγάλη μου ευχαρίστησι.

—Άπευαίρησαν κι' οί δυο τ'ον εφημέριο και διευθύνθηκαν πρds τ'ο πανδοχείο, σ'ο όποιο ο Γκρελς είχε άφήσει τ'ο άλογό του και τ'ο άμάξι του.

—Τ'ο άλογό μου είν' έτοιμο, ρώτησε ο άστυνομικός μια μελαγχρινή νέα, ή όποια έτρεξε στην πόρτα.

—Θα φύγετε, κύριε; τ'ον ρώτησε εκείνη εξαφνιασμένη.

—Βέβαια, γιατί;

—Γιατ'ο λίγο θα σκοτεινιάσει και αίσιο τ'ο πρωί και σεις και τ'ο άλογό σας θα είστε πιά ξεκορόσσοι.

—Μπα! έκανε ο Ευγένιος Γκρελς. Ή νύχτες στόν τόπο

σας είναι υπέροχες αυτή την εποχή και τ'ο άλογό μου είναι: πολύ καλό.

Άφου έξεψαν τ'ο άλογο σ'ο άμάξι, ο Ροντινέ κι' ο Γκρελς ανέβηκαν σ' αυτό και ξεκίνησαν, παίρνοντας ένα όραίο έξοχικό δρόμο.

—Όστε, είπε έξαφνα ο άστυνομικός, τ'ον ίδιο λαγό κυνηγούμε κι' οί δυο.

—Ω! απάντησε σκιρτώντας ο Ροντινέ. Για μένα δεν είναι τ'ο ίδιο πράγμα.

—Ναί, σ'ε καταλαβαίνω, εσύ θέλεις να κρατήσεις τ'η μικρή και να τ'η μεγαλώσης σαν παιδί σου. Άλλά δεν θα χαρής αν πιάσουμε αυτή την κακούργα που έκαψε ζωντανή την κυρά Φουλόν;

—Θά χαρώ και θα παραχαρώ μάλιστα.

—Και δεν κατάλαβες τίποτε από την κουβέντα σου με τ'ον εφημέριο του Καστελνώ;

—Άν κατάλαβα;... Και θέβαια, έπείσθηκα πως τ'ο παιδί τ'ο έμπιστεύθηκε στην Κλημεντίνη Φουλόν κάποια οίκογένεια που ήθελε σίγουρα να κρύψη καμιά άτιμία.

Έτσι τώρα ή οίκογένεια αυτή δεν θα παρουσιαστή για να τ'η ζητήσει τ'ο παιδί. Ξέρω λοιπόν με βεβαιότητα ότι κανένας δεν θάρθ'η να τ'ο πάρη της γυναίκας μου και είμαι ήσυχος.

—Ναί κι' εγώ αυτό πιστεύω... Άλλά συγχρόνως φαντάζομαι ότι ύπάρχουν κι' άλλα πρόσωπα στη μέση που έχουν συμφέρον να εξαφανίσουν τ'ο παιδί για περιουσιακούς λόγους... Ίσως μάλιστα ή ίδια ή γυναίκα που τ'ο έμπιστεύθηκε στην Κλημεντίνη θέλει να τ'ο εξαφανίση...

Όπως μου τ'ην περιέγραψε ο εφημέριος, μοιάζει πολύ με την μυστηριώδη άγνωστη που είδε ο Μαρσέλ Μπαρρέρ. Πιθανόν να είναι ή ίδια...

—Άλήθεια! φώναξε ο Ροντινέ. Δεν τ'ο σκέφτηκα αυτό...

—Ή γυναίκα λοιπόν αυτή εξακολούθησε ο Γκρελς, κατάρθωσε να εξαφανίση στην αρχή τ'η μικρή, μα δεν τόλμησε και να την εξοντώση εντελώς. Της χρειάστηκαν ξηή χρόνια ως ότου να άποφασίση τ'ο έγκλημα και έβαλε φωτιά σ'ο μαγαζί της κυράς Φουλόν...

—Έχεις δίκιο, γιατί ή μικρή Μαρία ήταν δεμένη χειροπόδαρα, όταν την τράβηξα απ' τ'η φωτιά...

—Είδες λοιπόν; Αυτό σημαίνει ότι έβαλαν φωτιά για ν' άπαλλαγούν από τ'η μικρή Μαρία.

—Μά ή Μαρία, παρατήρησε ο Ροντινέ, είναι αρκετά έξυπνη και θα μάς π'η τ'ο όνομα της καταραμένης αυτής γυναίκας...

—Άν την ξέρη... απάντησε ο άστυνομικός. Έκτός πειά αν κατάρθώσουμε να την ανακαλύψουμε εμείς σ' αυτά τ'α μέρη. Γιατ'ι δεν άμφιβάλλω ότι θα με βοηθήσης, Ροντινέ...

—Με μεγάλη μου ευχαρίστησι... αλλά που θα άναζητήσης αυτή τ'η γυναίκα;

—Όυτε κι' εγώ δεν ξέρω ακόμα. Πάντως έχω την ιδέα πως ή Κλημεντίνη Φουλόν γνώρισε την άγνωστη, σ'η νεότητά της όταν ήταν υπηρέτρια σ'ο Κοντώμ και σ'ο 'Αζέν, όπως έμαθα από τ'ον εφημέριο. Καθώς λοιπόν θα περνούμε άπ' αυτά τ'α μέρη, θα ζητήσουμε πληροφορίες και ίσως μπορούμε να μάθουμε κάτι.

Την στιγμή εκείνη τ'ο άμάξι που τ'ο έσερνε τ'ο άλογο με όλη του την ταχύτητα σ'ε μια κατηφόρα, σκόνταψε σ'ε μια μεγάλη πέτρα. Ένας υπόκοφος κρότος άκούστηκε τ'ο δχημα έγειρε και σπασήκαε.

Ο Ευγένιος έβγαλε μια θλαστήμια.

—Νά πάρη ή όργη! είπε. Έσπασε ο άξονας!

Σ'ε μικρή απόστασι, σ' ένα γήλοφο, φαινόταν ένα χωριό, τ'ο όποιο τ'α φωτά έλαμπαν μέσ' σ'ο σκοτάδι.

Πρέπει να κατεβούμε, είπε ο άστυνομικός, π'ιδαν τας κατά γ'η. Τ'ο πρωί, καθώς έρχομουν, είδα ένα σδηό ρουρμπε στο δρόμο πρίν απ' τ'ο χωριό και πρέπει να πάμε για να διορθώσουμε τ'η ζημία. Έτσι, θα ξεκουράση και τ'ο άλογο.

Προχώρησαν λίγο και πραγματικά συνάντησαν τ'ο σδηό ρουρμπε. Χτύπησαν άμέσως τ'ην πόρτα του, μέσ' από τ'η όποια φαινόταν φώς.

—Έμπρds! άκούστηκε μια φωνή.

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΓΟΝΕΙΣ

«Επικειμένων τών έορτών πολλοί γονεϊς που έχουν τ'α μέσα θ'α κάμουν δώρα εις τ'α παιδιά των. Έχω και εγώ να τ'ους κάμω μίαν παράκλησι. Έφ' όσον τ'α παιδιά των είναι γραμμένα εις τ'ην Έθνικήν Νεολαίαν, να τ'ους κάμουν ως δώρον πρωτεχρονιτικό μίαν στέλην Νεολαίας. Έτσι εύκολύνουν και τ'α παιδιά των και τ'ην Όργάνωσιν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ: 1) Η χαριτωμένη ηθοποιός Ζάν Ρόζαρτον, η οποία θρασεύθηκε τελευταία για τὰ περίφημα κοκτέιλ της 2) Ένα σκυλί - μπιμπλό! Χωράει στη φούχτα του χεριού και δὲν εἶναι μακρύτερο ἑνὸς... τσιγάρου!... 3) Η Ἄμερικανὶς Ἄννα Μόνθαν, ὁ ἄσος τῶν θηλυκῶν φαρμάδων. 4) Μιά τελευταία φωτογραφία τοῦ περιφήμου χορευτοῦ Φρέντ Ἄστερ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Στὸ μέγαρο τοῦ εἰσαγγελέως Λεμερσιέ. Σαμπλιέ στὴ Λίλλη, δίδεται μιὰ χριστουγεννιάτικη ἐορτή γιὰ τὰ γενέθλια τῆς κόρης τοῦ Μαρί-Ρόζ. Ἐξαφνα ὁ εἰσαγγελεὺς λαβαίνει μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ γράφουν, ὅτι ἡ Μαρί-Ρόζ δὲν εἶναι κόρη του κι' ὅτι ἡ σύζυγός του Ἑλένη ἔχει ἔραση, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ... Μαίνοντας ὁ εἰσαγγελεὺς ξαναπαρουσιάζεται στὸ σαλόνι καὶ θέλει μιὰ ἐπισκέπτρια, τὴν κόρησά Φαννύ, ν' ἀποχαιρετῇ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη της καὶ νὰ τὴς τρομάξῃ καὶ τὴς δυὸ λέγοντας, ὅτι ὑπάρχουν στὰ περίχωρα ἀτσιγγανοὶ ποὺ κλέβουν τὰ παιδιά. Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἰπώθηκαν φαίνεται σκοπίμως γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ εἰσαγγελεὺς, τὸν κάνουν νὰ συλλάβῃ ἕνα σατανικὸ σχέδιο... Προσποιεῖται ὡς τοσοῦτον ψόχραμο, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅλων τῶν καλεσμένων, καληνυχτίζει τὴν γυναῖκα του γιὰ ν' ἀποσυρθῇ ὁ ἑαυτὸς ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ, μὰ παραμονεύει τὰ πάντα. Σὲ λίγο, ἕνας ἀγνωστος νέος ἐμφανίζεται στὸ σαλόνι καὶ ἱκετεύει τὴν Ἑλένη, μὲ τὴν ὁποία, καθὼς φαίνεται, τὸν συνδέουν παλαιὰ δεσμοί, ἔχει ἔνοχοι ὁμοί, νὰ τὸν βοηθῇ στὸ διαμερίσματι της γιὰ νὰ τῆς πῇ διάφορα σοβαρώτατα πράγματα. Ἐκείνη ἀρνείται στὴν ἀρχή, μὰ στὸ τέλος τοῦ λέει ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ σὲ λίγο στὴν κἀμαρὴ της. Μὰ, καθὼς ὁ νέος διευθύνεται πρὸς τὸ δωμάτιό της, ἔξαφνα παρομοιάζεται μπροστὰ τοῦ ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ πῇ ὅτι μῆλκε στὸ σπῆτι γιὰ νὰ κλέψῃ. Ὁ νέος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλένη, τὸ ὁμολογεῖ αὐτὸ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσποιεῖ τὴν ἀστυνομία, στὴν ὁποία καὶ τὸν παραδίδει ὡς κλέπτη. Κατόπιν πηγαίνει στὴν κἀμαρὴ τῆς Μαρί-Ρόζ, τὴν παίρνει καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν πιστὸ τοῦ ὑπηρέτη, πηγαίνει καὶ τὴν παραδίδει στὸν ἀτσιγγανὸ Τορκουάτο, ὁ ὁποῖος ἔχει κατασκηνώσει λίγους πόδες ἀπὸ τὴν πόλιν. Τοῦ δίνει 10.000 φράγκα καὶ τοῦ ἀναθέτει νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— Ὠραία! μουμούρισε ὁ ἀτσιγγανός. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τ' ἀμάξι του, φώναξε: — Ἐ, Τορκουάτο!... Ἐ! Τορκουάτο!... Ὅλοι ὄρθιοι!... Θὰ φύγουμε... Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε κιάλας ἀπομακρυνθῇ κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ ἀμάξι του. Ὁρμήσε μέσα καὶ σωριάστηκε στὸ κάθισμα, ἀφοῦ ἔγνεψε προηγουμένως τὸν ὑπηρέτη του... Ὁ Ζάν Λανουὰ πῆδηξε ἀπάνω στὴν ἔδρα τοῦ ἱμαζῶ καὶ μαστίγωνε τὸ ἄλογο... Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὸ ἀμάξι ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα ξαναγυρίζοντας στὴ Λίλλη. Τὸ ἔγκλημα εἶχε συντελεσθῇ!... Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀτσιγγανὸς Τορκουάτο εἶχε παραδώσει τὴ Μαρί-Ρόζ στὰ χέρια τῆς φριχτῆς μέγαιρας, τὴν ὁποία ἀποκαλοῦσε Τορκουάτα κ' ἡ ὁποία εἶχε ἐμφανισθῇ ἀκούγοντας τὴς κραυγὴς του. Ἀπαθής, ἀδιάφορη, συνηθισμένη ἴσως σὲ παρόμοιους σκηνές, ἡ Τορκουάτα πῆρε τὸ παιδί μέσα στὸ τροχόσπιτο καὶ τὸ ἀπόθεσε θάνασσα σὲ μιὰ ἐλεεινὴ ἀχυροστρωμνὴ, σὺν δέμα. Ὅταν τὸ ἀμάξι τοῦ εἰσαγγελέως ἐξαφανίστηκε στὰ σκοτάδια, μιὰ γυναικεία σιλουέττα πρόβαλε ἔξαφνα πίσω ἀπὸ μερικά δέντρα. Ὁ Τορκουάτο ἀναγνώρισε χωρὶς ἄλλο τὴ σιλουέττα αὐτή, γιατί προχώρησε, ἀποκαλύφθηκε καὶ ψιθύρισε μὲ σεβασμό: — Τελείωσε, σινιόρα! — Ναι, ἀπάντησε ἡ ἀγνωστὴ. Τὰ εἶδα καὶ τ' ἄκουσα ὅλα. — Ὠραία!... Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα; — Νὰ ὑπακούσῃς... Σοὺ ἔδωσαν δέκα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ πάρῃς τὴ μικρή. Πάρ' τὴν... Νὰ τώρα καὶ

ἄλλες δέκα χιλιάδες ποὺ σοὺ ὑποσχέθηκαν ἐγώ... Καθὼς ἡ γυναῖκα τοῦ ἔδινε τὰ χρήματα, ὁ ἀτσιγγανὸς εἶπε:

— Ἀφοῦ, σινιόρα, τ' ἀκούσατε ὅλα, θὰ καταλάβετε χωρὶς ἄλλο ὅτι ὁ... λαμπρὸς αὐτὸς κύριος ἐλπίζει τὸν προσεχὴ θάνατο τῆς μικρῆς;...

— Κι' ἐγὼ σὲ πληρώνω γιὰ νὰ μοὺ ἀναγγεῖλῃς τὴν εἴδησιν αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὅταν θὰ συμβῇ... Μὲ καταλαβαίνεις;... Κάθε θράδυ, νὰ μοὺ στέλνεις μιὰ ἐπιστολὴν στὴν διεύθυνσιν ποὺ θὰ σοὺ δώσω, στὴ Λίλλη... Στὴς ἐπιστολὰς αὐτὰς θὰ μοὺ ἀναφέρῃς λεπτομερῶς ὅσα λέει, κάνει καὶ σκέφτεται ἡ μικρούλα... καὶ πρὸ πάντων — κατάλαβέ με καλὰ—θὰ μοὺ δῇς λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς υγείας της...

— Πολὺ καλὰ, κυρία!...

— Μὴν ξεχνᾷς, ἀγαπητὴ μου κύριε Τορκουάτο, ὅτι ἂν, κατὰ τύχην, σοὺ συνέβαινε νὰ μὴν κρατήσῃς τὴς ὑποσχέσεις σου, θὰ ξαναθρεθούμε, πάντως... καὶ ξέρω ἀρκετὰ πράγματα εἰς θάρος σου, ὥστε...

— Ἐννοία σας, κυρία! εἶπε ὁ Βοημός, μὲ τόνο σταθερό. Ὁ,τι ὑποσχέθηκαν, τὸ ὑποσχέθηκαν!

Κι' ἄρπαξε τὸ μάτσο τῶν χαρτονομισμάτων, ποδῶκε ἡ ἀγνωστὸς.

Ἐκείνη πῆδηξε τότε, μ' ἐπιδεξιότητα τελείας ἀμαζώνας, σ' ἕνα ἄλογο ποὺ ἦταν δεμένο πίσω ἀπ' τὸ δεύτερο τροχόσπιτο, καὶ, μὲ τὴ σειρά της, πῆρε τὸ δρόμο τῆς Λίλλης.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ κόρησά Φαννύ!

Ὁ Τορκουάτο ἀπόμεινε μόνος, σκεπτικὸς, στὸ δρόμο, μέσα στὸ χιονοστρόβιλο.

Δέκα καὶ δέκα κάνουν εἴκοσι! μουμούρισε. Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα... Εἶναι θέσια μεγάλο ποσὸν μὰ δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ περιουσία ποὺ ὀνειρεύομαι... Δὲν ξέρω ἂν γελιέμαι, μὰ ἂν φανῶ ἔξυπνος αὐτὸς ἡ εἴκοσι χιλιάδες θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ μόνον τῶν δῶν πρέπει νὰ πάρω κατόπιν...

Στάθηκε καὶ γύρισε πρὸς τὰ τροχόσπιτα, τὰ ὁποῖα ἔξεναν ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

— Εἰμαστε ἔτοιμοι; φώναξε.

— Ὅλα εἰν' ἔτοιμα!

— Ἐμπρός τότε!... Δρόμο!...

Τὰ καμτσιόκια σφύριζαν καὶ τὰ δυὸ ἀμαζώματα ἐκκίνησαν.

Ἐκείνη τὴν στιγμήν ὄνῃκε ἀπ' τὸ ἔν' ἀπ' αὐτὰ ἕνας πνιγμένος θρήνος ποὺ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

— Μαμά! ὦ πολυαγαπημένη μου μητέρα!... Πῶς εἶσαι;... Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιά... Ἀντίο, ἀντίο, μαμά!...

Δυστυχισμένη Μαρί-Ρόζ!

IV

Η ΜΗΤΕΡΑ

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἀνῆλθε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μακρὰ ἀποθυμία, προσπάθησε νὰ θυμῇ γιὰ τὴν ἐκείνη, ἐπὶ τὸν τῆς... Ἐφανε καὶ ξανάφανε τὰ χέρια της στὸ μέταπό της σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ἀπ' τὸ μυαλό της τὴς μπερδεμένους ἰδέας τοῦ τρόμου...

Ἐξαφνα, ἡ μνήμη τῆς ξανάφανε ἐντελῶς. Ξαναθυμήθηκε τὴν φριχτὴ σκηνὴν τῆς ἀναπόθεσιν.

— Πιέρ! φώναξε, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ φοβάσκοναι τὸ στήθος της. Ὁ Πιέρ, ὁ φίλος μου! Ὁ ἀδελφὸς τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας μου, ὁ μὴ τῆς ζωῆς μου!... Ὁ Πιέρ κλέφτης!... Ὁ Πιέρ

κατηγορούμενος γι' αυτό το άτιμο πράγμα !... "Ω! αυτό δεν θα γίνει !... Θα τον σώσω, έστω κι' αν πρόκειται να χαθώ και να άτιμαστώ εγώ ή ίδια !... Θα πάω να θρώ τον θδελυρό σύζυγο, ο οποίος κατέστρεψε την ύπαρξή μου και μ' έκανε μάρτυρα... Θα του πώ, ότι τὰ φαινόμενα τόν άπάτησαν... ότι ο Πιέρ δεν ήρθε στο μέγαρο για να κλέψη... ότι επρόκειτο να φύγει αύριο για την Άμερική... ότι μ' αγαπά... ότι θέλησε να με ξαναβεί για τελευταία φορά... Ναι, θα του τὰ πώ όλ' αυτά... και πρέπει να μ' άκούση!... Σε μία ώρα, ο Πιέρ θα είν' έλευθερος !...

Έτρεξε προς την πόρτα του δωματίου της και θέλησε να την άνοιξη.

Μά ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

— "Ω! τί σημαίνει αυτό ; Έκανε ανατριχιάζοντας. Μά κλειδώσε μέσα... Γιατί ;... Γιατί ;... Τρέμω !... Φοβάμαι την πιο τρομαχτική συμφορά !...

Έξαφνα, άκουσε τόν θόρυβο ενός άμαξιού, που έμπαινε στην αυλή του άμαξοστασίου, ή οποία ήταν στην άριστερή πτέρυγα τού μεγάρου.

Απόμεινε άκίνητη, έτοιμη να σωριασθή κάτω, κυριευμένη από έναν τρελλό φόβο...

Ναι ! Γιατί ο σύζυγός της την είχε κλειδώσει ;

Αν υπέθετε, ότι ο Πιέρ ήταν πραγματικά κλέφτης, τί εσήμαινε αυτή ή προφύλαξη ;...

Ένα θήμα άκούστηκε έξαφνα στη σκάλα, κι' έπειτα στόν διάδρομο, πλησιάζοντας προς τό δωμάτιό της...

Έπειτα από μία στιγμή, ή πόρτα άνοιξε...

Η Έλένη έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή...

Ο σύζυγός της ήταν μπροστά της.

Δέν πρόσεξε ούτε ή θανάσιμη χλωμάδα του, ούτε την άγρια λάμψη τών ματιών του. Ένωσε μόνο τὰ χέρια της με μία κίνηση υπερτάτης ίκεσίας, άναζητώντας τὰ λόγια που θά μπορούσαν να πείσουν τόν τρομερό εισαγγελέα, που θά την κατέστρεφαν ίσως, μά που θά έσωζαν τόν Πιέρ.

Ο δικαστής, άφοι έκλεισε με προσοχή την πόρτα, σατύρωσε τὰ χέρια του στο στήθος του και την ρώτησε με μία πένθιμη ειρωνεία:

— Περιμένετε ίσως την έπίσκεψή μου ;

Η φτωχή γυναίκα, που την άποροφούσε δλόκληρη ή ιδέα της άυτοθυσίας και του ήρωισμού, έκανε δύο θέματα προς αυτόν και χαμήλωσε τό κεφάλι. Τό ώραίο της πρόσωπο έγινε με μίας κατακόκκινε. Με φωνή σιγανή, πνιγμένη από τήν άγωνία, ψιθύρισε:

— Κύριε, υπάρχει φόβος να διαπράξετε μία φριχτή δικαστική πλάνη... Αυτός ο νέος... τόν όποιον συλλάβατε...

— Ο όνομαζόμενος Πιέρ Λατούρ ; την διέκοψε ο εισαγγελεύς. "Η περίπτωσίς του είναι πολύ σοβαρή. Τι μωρεΐται με είκοσι χρόνια κάτεργο... Μά ήσυχάστε... Δέν υπάρχει φόβος να ξανάρθη... Βρίσκεται τώρα κλεισμένος στο θάθος ενός κελλιού από τό όποιο κανείς δέν μπορεί να τόν θγάλη...

Ένα δυνατό ρίγος συγκλόνησε την Έλένη.

Συγκέντρωσε όστόσο όλη της την ένεργητικότητα και καταβάλλοντας μ' άπελπισμένη προσπάθεια. Ξαναείπε:

— Αυτός ο νέος... ο Πιέρ Λατούρ...

— "Ε, λοιπόν ;

— Δέν είναι κλέφτης.

— "Α!... μπά!... Τί είναι λοιπόν ;... Μιλήστε άφοβα, κυρία... Για τίποτε στόν κόσμο, δέν θά ήθελα να έχω θάρος στην συνειδήσί μου την καταδίκη ενός άθώου... Λοιπόν, τί λέγατε ;... "Ότι ο Πιέρ Λατούρ δέν είναι κλέφτης. "Εστω ! Μά τί έκανε τότε στο μέγαρο τέτοια ώρα ;... Δέν ζητάω άλλο παρά να σας πιστέψω... μά, καταλαβαίνετε, χρειάζονται άποδείξεις... Τήν στιγμή μάάλιστα που μόνος του όμολόγησε ότι μπήκε στο μέγαρο για να κλέψη...

— "Ω! ευγενικό μου φίλε ! ψιθύρισε με πάθος ή Έλένη από μέσα της. Μεγάλη καρδιά, πώς σ' άναγνωρίζω από την πράξι σου αυτή !... Κι' εγώ δίσταξα!...

Και άπευθυνομένη προς τόν εισαγγελέα, είπε με δυνατή φωνή.

— Κύριε, αυτός ο νέος ήρθε στο μέγαρο για μένα !... Ήρθε για να με δει !... Θα σας πώ, θα σας πώ, θα σας εξηγήσω !...

Μία τρομερή έκρηξις γέλιων έκ μέρους του εισαγγελέως την διέκοψε. Ο Λεμερσιέ άρπαξε από τόν καρπό του χεριού την δυστυχισμένη γυναίκα και μούγγρισε:

— Βλέπετε λοιπόν πως ο Πιέρ Λατούρ είναι κλέφτης !

Και τινίζοντας τις λέξεις του, συνθλίβοντας τό χέρι

της Έλένης, ή οποία έβγαλε μία κραυγή πόνου, ξαναείπε :

— Κλέφτης !... Ναι, κλέφτης ! "Ένας άθλιος κλέφτης ! Πώς ; Τί θέλετε να πητε ; "Ότι δέν ήθελε να κλέψη τ' άσημάκι ; "Ότι αυτό που ήθελε να μου κλέψη δέν ήταν ούτε χρυσάφι, ούτε άσημι, ούτε χρηματά... "Ω! αν συνέβαινε αυτό θά του έδινα ευχαρίστια... Μά μου έκλεψε την εύτυχία μου, και γι' αυτό δέν χωράει ούτε χάρις, ούτε οίκτος... Στο κάτεργο ! Στο κάτεργο ! Στο κάτεργο, ο κλέφτης !

Η Έλένη έπεσε γονατιστή, ένωσε πάλι τὰ χέρια της και φώναξε με τό πάθος που της έδινε ή άπελπισία:

— Κύριε, σας όρκίζομαι σε ό,τι έχω πιο ιερό στόν κόσμο, στόν πεθαμένο πατέρα μου και στην κόρη μου, ότι ο Πιέρ Λατούρ δέν είναι αυτό που νομίζετε !... Άκούστε με !... Μην όπισθοχωρείτε !... Μ' αγαπά !... Ναι, μ' αγαπά !... Μ' αγαπούσε πάντοτε !... Μά αύριο θά έφευγε για πάντα... και είχε ρβή άπόψε για να μ' άποχαιρητήση...

— Άφήστε τα αυτά ! θροντοφώνησε ο εισαγγελεύς. "Η σκηνή τών δακρύων τώρα... "Η σκηνή του όρκου... "Η αίώνια κωμωδία τών ένόχων γυναικών !... Μά αγαπούσε, μά με σεβάστηκε πάντα σάν άδελφή του, έτσι δέν είναι !

— Άκούστε, κυρία, θά σας προτιμούσα κυνική στην ελκρινεία σας, μά όχι ύποκρίτρια και ύπουλη, όπως είσθε τώρα.

— "Ω! αυτό είναι φριχτό !... Είναι θδελυρό ! ώλάυζε ή δυστυχισμένη γυναίκα, ή οποία άνωρθώθηκε με τὰ μάτια θλοσυρά. Κύριε, σας όρκίζομαι στην ζωή της κόρης μου... άκούτε ;... τού παιδιού σας... της μικρής μας Μαρι—Ρόζ... στην ζωή αυτής της άθώας... ότι...

— Της κόρης σας ; μούγγρισε ο εισαγγελεύς. "Α! κάνατε καλά που την άναφέρατε !... Αυτή είναι ή ζωντανή άπόδειξις της άτιμώσεώς μου και του αίσιγους σας !... Θυμάστε την χρονολογία της γεννήσεώς της, κυρία ;

— Τί θέλετε να πητε ; τραύλισε ή Έλένη έστρελλαμένη. "Α! ναι... "Η Μαρι—Ρόζ γεννήθηκε έφτά μήνες μετά τόν γάμο μας... "Ω! Ο άθλιος !... Τί το λμνά να ύποψιάζεται!...

— "Ω! συγχωρήστε με !... Δέν έέρω πειά τί λέω... Ναι, ή Μαρι—Ρόζ γεννήθηκε πρό του καιρού της... Ξέρετε, ότι οι γιατροί φοβήθηκαν για την ύγεια μου εξ αίτίας αυτού του προώρου τοκετού!... Ξέρετε, ότι το παιδί μας κατά τόν πρώτο χρόνο πάλευε διαρκώς μεταξύ ζωής και θανάτου...

— Αυτό που έέρω, κυρία, είναι ότι τό παιδί αυτό δέν είναι δικό μου!... Αυτό που έέρω είναι ότι με μισούσατε πάντοτε... ότι σας προκαλούσα πάντοτε την φρίκη... Φτάνει, κυρία, ή κωμωδία!... Ο έραστής σας θρίσκει στη φυλακή ! Και σας όρκίζομαι εγώ ότι θά πάρη τόν δρόμο του κατέργου...

— Άθλιε ! ξέσπασε ή Έλένη μη μπορώντας πειά να κρατηθί. Θα τολμήσετε λοιπόν να τόν παρουσιάσετε στο δικαστήριο !... "Ε, λοιπόν, άφοι είν' έτσι, σας όρκίζομαι κι' εγώ ότι οι δικασταί θά με δούν να εμφανίζομαι μπροστά τους για να τους φωνάξω, ότι ο Πιέρ Λατούρ έρχόταν στην κάμαρή μου τη στιγμή που τόν συλλάβατε !... Διαλέξετε λοιπόν μεταξύ της εκδικήσεως και της δημοσίας άτιμώσεως...

Η Έλένη είχε άνωρθωθή λαχανιασμένη, ύπέροχη στην έξεγροί της, σπρωγμένη στόν παροξυσμό της τόλμης από τόν παροξυσμό της άπελπισίας.

Και τελειώνοντας φώναξε:

— "Ετσι θά σας συντριψώ σάν μία έχιδνα που ζητάει να δαγκώσει... Θα χάσω θέβαια αυτό που ο κόσμος άποκαλεί τιμή της γυναίκας !... Μά θά μου μείνη για να με παρηγορή άπ' όλες τις περιφρονήσεις τό παιδί μου που τό λατρεύω, άν και είναι κόρη σας...

— Η κόρη σου ; μούγγρισε ο εισαγγελεύς, άφρίζοντας από λύσσα. "Η κόρη σου ; Πήγαυε λοιπόν να παρηγορηθής από τώρα κοντά της... "Α! ο Γολγοθάς σου άρχίζει από τώρα !... Κι' ο Γολγοθάς του έραστού σου συγχρόνως !...

Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια, άνοιξε την πόρτα... Ήταν την στιγμή εκείνη τόσο πλιδνός, είχε μία τέτοια έκφρασι μίσους και μοχθηρίας, ώστε ή Έλένη έκλονίστηκε και τραύλισε:

— Η κόρη μου ;... Τί θέλει να πη ;... Τί έκανε ;...

— Τί έκανε ; φώναξε ο Λεμερσιέ. "Εκδικήθηκα συγχρόνως τόν έραστή, την έρωμένη και τό παιδί της άτι-

μίας... Πήγαυε να δης !...

— Η κόρη μου ; φώναξε ή Έλένη μ' ένα μούγγρισμα πόνου που μόνο μία μητέρα μπορεί να τό θγάλη. Κόρη μου !... Μαρι—Ρόζ !... Παιδί μου !... άπάντησέ μου !... Είσαι κει !... Μαρι—Ρόζ !...

Και όρμησε έξω...

Η ίδια νόμιζε πως έτρεχε, πως πετούσε... Μά στην πραγματικότητα σερνόταν, χτυπούσε στούς τοίχους του διαδρόμου που ώδηγούσε στη μικρούλα άγαπημένη κάμαρα, τη φωλιά εκείνη την στολισμένη με τόση άγάπη, την κάμαρη με τις ρόζ μουσελίνες, όπου κοιμώταν ο γλυκός θησαυρός...

Μπήκε μέσα κλονιζόμενη...

Τό καντηλάκι έκαιγε πάντοτε...

Μ' ένα πήδημα, ή μητέρα θρέθηκε μπρός στο μικρό κρεβάτάκι.

Και τό είδε άδειαν !

Μία τρομαχτική κραυγή άπογνώσεως άντήχησε σ' όλο τό μέγαρο και πήγε να σβύση έξω, άνάμεσα από τὰ τραγούδια και τὰ γέλια της χριστουγεννιάτικης εκείνης νύχτας:

— Κόρη μου ! Κόρη μου ! Κόρη μου !...

Μία θανάσιμη χλωμάδα είχε άπλωθί στο πρόσωπό της...

Τὰ χέρια της έτρεμαν σπασμωδικά...

Μά δέν έκλαιγε... Μία τρομερή φλόγα έλαμπε στά μάτια της.

Με φωνή άπέραντα θλιβερή, όμοια μ' ένα τραγούδι άγωνίας, τραύλιζε:

— "Ω! θά την ξαναβρώ !... Δέν είναι ίσως μακριά... Μαρι—Ρόζ !... Πές μου... που είσαι, κακό κοριτσάκι... "Ελα, μη μου κρύβεσαι!... Θέλεις λοιπόν να κάνη τη μικρή σου μαμά να κλάψη !... "Ω! κακό καί λατρευτό κοριτσάκι !... "Ελα, άπάντησέ μου !... Μαρι—Ρόζ... πολυαγαπημένη μου... άγγελέ μου... άπάντησε στην μητέρα σου !...

Ο Λεμερσιέ, άκίνητος στο κατώφλι της πόρτας, όπου είχε σταθή, την κύτταζε, την άκουγε σάν τό πνεύμα τού μίσους, και μία σκοτεινή λάμψη χαράς φωτίζε τό θάθος τών αίματηρών ματιών του.

Η μητέρα, ή φτωχή πολυπονεμένη μητέρα, δέν τόν έβλεπε πειά...

Με κινήσεις αυτομάτου, θαδίζοντας με θήματα τσακισμένα, τριγυρνά στο δωμάτιο, ζητώντας, ψάχνοντας, κι' από τὰ χείλη της εξέφωγαν λόγια άνακόλουθα, χωρίς νόημα σχεδόν.

Αυτό θάσταζε καμιά δεκαριά λεπτά.

Και έξαφνα, θανάτωντας μία κραυγή που έμοιαζε με κραυγή ζώου που τό σφάζουν, σωριασθηκε κάτω μονοκόμμη.

Ο εισαγγελεύς έσκυψε, την άνασήκωσε στά χέρια του, την μετέφερε στην κρεβάτοκάμαρή της και την ξάπλωσε στο κρεβάτι...

Η Έλένη παραμιλούσε τώρα... σφάδαζε, κραύγαζε, έκτευε, άπειλούσε...

Για μία στιγμή, ο εισαγγελεύς σκέφθηκε ν' αφήση τό κακό να εξακολουθήση τόν δρόμο του, να μην αφήση κανένα να την περιποιηθί, να μην κάνη καμιά προσπάθεια για να τη σώση...

"Ετσι, σε μερικές ώρες, όλα θά τελείωναν !... Η Έλένη θά ήταν νεκρή !...

Μά μερικοί ύπνρέτες, έυπνημένοι από τις κραυγές, έτρεξαν. Η καμινέρα της Έλένης μπήκε μέσα.

Ο εισαγγελεύς έκανε μία κίνηση μανίας.

— Στείλτε να ειδοποιήσουν τόν γιατρό Μοντινιύ, είπε.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, ο γιατρός έφθασε κι' έζήτησε την δυστυχισμένη μητέρα.

"Όταν τελείωσε την εξέτασί του, γύρισε προς τόν εισαγγελέα:

— Θάρρος ! είπε.

— "Α! γιατρέ, έκανε ο Λεμερσιέ, φέρνοντας τό μαντήλι του στά μάτια του. Τί μου λέτε ;

— Λέω πως θά κάνω τ' άδύνατα δυνατά για να σώσω την κ. Λεμερσιέ ντε Σαμπλιέ... μά...

— Μά... ρόγχασε ο εισαγγελεύς.

— Η σύζυγός σας έπαθε έγκεφαλική συμφόρηση... Είσαυε δυνατό, άγαπητή μου εισαγγελεύς... Προτιμώ να σας πώ την αλήθεια, όσο τρομερή κι' αν είναι... Έξ άλλου δέν άπελπίζουμε...

— "Α' φώναξε ο Λεμερσιέ πέφτοντας σε μία καρέκλα. Τί έκανα λοιπόν στόν ουρανό για να με τιμωρήση τόσο σκληρά!... Τόσο νέα, τόσο ώραια, τόσο ύγιης πρό ό- λγων στιγμήν άκόμα !... Γελοΐσε, δόκτορ, τη στιγμή

που έπαθε αυτήν την τρομερή κρίσι... Τί τρομερό χτύπημα !... Σωριάστηκε κάτω σε μία στιγμή... Δέν έπρόφθασα να την πάρω μέσα στην άγκαλιά μου... Άναστατώθηκα... πάω να χάσω τό μυαλό μου...

— Έλάτε ! Έλάτε !... Θάρρος, τί διάβολο... Είναι τρομερό, δέν έχω αντίρρηση, μά όχι κι' άνεπανόρθωτο... Η κ. Λεμερσιέ ντε Σαμπλιέ είναι δυνατή κι' εύρωστη... Δέν έγγυώμαι για τίποτε, μά ή στιγμή της άπελπισίας δέν ήρθε άκόμα.

«Ο άθλιος! μουρμούρισε ο Λεμερσιέ μέσα από τὰ δόντια του. Φτάνει να μην την σώση !...»

Ο δόκτωρ Μοντινιύ έγκαταστάθηκε πλάι στο προσκέφαλο της Έλένης και πέρασε εκεί την νύχτα του.

Όταν άποσύρθηκε τό πρωί, φαινόταν θλιμμένος και συντετριμμένος...

Ο Λεμερσιέ άνέπνευσε !...

Τό ίδιο εκείνο πρωί, ο εισαγγελεύς λογάριασε όλο τό προσωπικό τού σπιτιού. Μία ώρα άργότερα, όλοι οι ύπνρέτες και ή ύπνρέτριες έφυγαν...

Μόνο ο έμπιστος Ζάν Λανουά έμεινε...

Τό θράδυ, καινούργιοι ύπνρέτες, λιγοστοί όμως, έγκαταστάθηκαν στο μέγαρο υπό την επίβλεψη τού έμπιστου καμινιέρη τού εισαγγελέως.

Πολυάριθμοι φίλοι της Έλένης, άνήσυχoi για την κατάστασί της, έπήγαν την ίδια εκείνη μέρα, για να δούν τί έκανε...

Ο εισαγγελεύς τούς δέχθηκε και τούς πληροφόρησε ότι ή γυναίκα του είχε πάθει συμφόρηση...

Και πρόσθετε, ότι είχε στείλει τη μικρή Μαρι—Ρόζ στούς συγγενείς του στο Κατώ, κοντά στο Καμπραί, για να μείνη εκεί, όσο θά ήταν άρρωστη ή μητέρα της.

Όσο για την άρρωστη, αυτή εξακολουθούσε να παραμιλάει και ο Λεμερσιέ — καθώς έλεγε — άγνοούσε αν μπορούσε να έλπιζή άκόμα...

Οι περισσότεροι από τούς έπισκέπτες έφυγαν θαυμάζοντας την ψυχική δύναμη τού Λεμερσιέ και συμπτονώντας τον για την τρομερή συμφορά που τόν είχε χτυπήσει.

Όχιτώ μέρες, μετά την τρομερή νύχτα, ο γιατρός, άφοι έζήτησε για έκατοστή φορά την δυστυχισμένη Έλένη, σήκωσε τό κεφάλι του, σκεπτικός κι' άνήσυχος.

Ο κ. Μοντινιύ θρίσκόταν μόνος την στιγμή εκείνη στην κάμαρη της άρρωστης. Μά αν ο Λεμερσιέ θρίσκόταν κοντά του εκείνη τη στιγμή θά μπορούσε να τόν άκούση να ψιθυρίζει:

— Αυτό μου φαίνεται πολύ παράδοξο... Τό παραλήρημα έπρεπε να έχη πάψει... Έπρεπε να έχη έπακολουθήσει μία περίοδος καταπτώσεως... Έπίσης ο πυρετός εξακολουθεί, έντονος κι' αυτός... Τί διάβολο !...

Μήπως, κατά τύχη, έρχανε να έκτελέσουν τις διαταγές μου και να της δίνουν τὰ φάρμακα που της όρίζω ;

Χωρίς άλλο, αν ο Λεμερσιέ άκουγε αυτά τὰ λόγια, αν μπορούσε να διαβάση μέσα στη σκέψη τού δόκτορος Μοντινιύ, θ' άνατριχιάζε από φόβο...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΦΑΝΝΥ

"Ας αφήσουμε την Έλένη ντε Σαμπλιέ να παλεύη με τόν θάνατο, τόν εισαγγελέα στά καταχθόνια αγέδια του. "Ας αφήσουμε επίσης τόν Πιέρ Λατούρ, τόν νέο που δέν τόν γνωρίσαμε άκόμη καλά, ν' άπελπίζεται στο θάθος τού κελλιού του, άς αφήσουμε την φτωχή μικρή και τόσο χαριτωμένη Μαρι—Ρόζ να κλάιη μέσα στο ά- μάξι τών άστογώνων και άς εξαγορεύσουμε για λίγες στιγμές σ' αυτήν την παράδοξη νέα που την έλεγαν κόμησσα Φαννύ και που πολλά πρόσωπα της άριστοκρατίας της Λιλής, θά την θυμούνταν άκόμα και σήμερα, γιατί πραγματικά τού έκανε θάβαια έντύπωσι.

Η κόμησσα Φαννύ κατοικούσε σε διακόσιον δημάτων περίπου άπόστασι από τό μέγαρο Λεμερσιέ ντε Σαμπλιέ.

Μετά την συνάντησί της με τόν άστογώνιο Τορκουάτο, ή κόμησσα Φαννύ ξαναγύρισε στο σπίτι της. Δέν φαινόταν καθόλου κουρασμένη. Καμιά συγκίνηση δέν φαινόταν σ' αυτό τό πρόσωπο που είχε την όμορφιά άρχαιου μαρμάρου, μά και την σκληρότητά του.

"Όλοι καμίνωνταν μέσα στο σπίτι της.

Χωρίς να κάνη θόρυβο, ώδήγησε μόνη της τό άλογό της στόν σταύλο, τό άκέπασε με μία μάλλινη κουβέτα, και τό έδωσε να φάη.

Έπειτα άνέθηκε στο διαμέρισμά της χωρίς ν' άνάψη

φως και πλάγιασε, πολύ ήσυχη, ψιθυρίζοντας.

— "Όλα πάνε καλά !... Περιουσία και έκδίκησι, θά τ' αποκτήσω και τα δυο συγχρόνως... "Ας κοιμηθώ λοιπόν ήσυχη, ως διώξω κάθε ανησυχία, γιατί αύριο πρέπει να εργασθώ σκληρά... Θά χρειαστώ όλες μου τις δυνάμεις..."

Και, σαν να είχε πραγματικά την δύναμη να δεσπόζει στη σκέψη της και να κοιμάται, όταν ήθελε αμέσως, θυβίστηκε σχεδόν αμέσως σε βαθύ και θαυό ύπνο.

*Ήταν έννεα ή ώρα το πρωί, όταν ξύπνησε.

Μιά καμαριέρα της έφερε το πρόγευμά της και άνοιξε τα παντζούρια. Η Φαννύ, για μερικές στιγμές, κύταξε τα πλούτη, αληθινά και ψεύτικα, που την περιστοίχιζαν.

— "Από αύριο πρέπει να δράσω ! μουρμούρισε η Φαννύ. Ποιος ξέρει, αν, σε μία εβδομάδα, οι πιστωτάι δεν εισορμήσουν σ' αυτό το μέγαρο, σαν σμήνος από γεράκια... Τότε θά καταρρεύω !... Θ' αποκαλυφθώ... Κι' αντίο έκδίκης !... "Αντίο, περιουσία !... "Ω ! μά θά παλαίψω !... "Α ! Πιέρ Λατούρ, και σύ, "Ελένη, σεις χτυπηθήκατε πρώτοι... Μά δεν είναι αυτό όλο... "Εμπρός ! "Εμπρός !... "Όχι τεμπελιές !... "Όχι δισταγμοί !... Στο έργο... Πρέπει, από σήμερα, να κάνουμε αυτόν τόν ήλιό να μιλήση... κι' έπειτα θά δούμε !..."

Και πήδηξε από το κρεβάτι...

*Ήταν μία γυναίκα πραγματικά υπέροχη !

Η γύμνιας του σώματός της που φαινότανε εκείνη τη στιγμή θά προκαλούσαν τόν θαυμασμό ενός ζωγράφου ή γλύπτου... Μπράτσα θαυμάσια, στήθη χιονάτα, χέρια και πόδια τέλεια, αυτό ήταν το θαυμάσιο σύνολο του αγάλματος εκείνου.

Ντύθηκε γρήγορα, αλλά και με φροντίδα. Ούτε μία λεπτομέρεια της τουαλέτας της δεν παραμέλησε. Φόρεσε το αγαπημένο της κοστούμι, δηλαδή μία τουαλέττα αμαζόνιας με κορσάζ εφαρμοστό κι' έβαλε λοξά στα υπέροχα μαλλιά της, ένα άντρικό καπέλλο.

Σε λίγο βρισκόταν άπάνω στο άλογό της.

Διέσχισε τη Λίλλη, ενώ οι διαβάτες αποκαλυπτόντουσαν στο πέρασμά της με θαυμασμό, και όπως την προηγούμενη νύχτα πήρε τόν δρόμο του Σεκλέν.

Μόλις θρέθηκε στην έξοχη, άρχισε να καλπάζη προς το δάσος που φαινόταν μακριά στον όρίζοντα.

"Όταν έφθασε εκεί έκοψε λίγο τόν δρόμο της και φάνηκε σαν να σκέφτεται.

Κατόπιν εξακολούθησε να καλπάζη, τραβώντας κατά μήκος της παρυφής του δάσους. Φτάνοντας σ' ένα σημείο, όπου η σιδηροδρομική γραμμή του θορρά διέσχιζε το δάσος, στάθηκε, πέζεψε, έδεσε το άλογό της στον κορμό ενός δέντρου κι' έκανε μερικά θήματα μπροστά.

Σε καμιά πενήνταριά μέτρων απόστασι, ώρθωνόταν ένα σπιτάκι χαμηλό που το περιέβαλλε ένας λαχανόκηπος και πλάι στο οποίο περνούσε η σιδηροδρομική γραμμή.

Το σπιτάκι αυτό, που είχε ζωγραφισμένο στην προσόψι του τόν αριθμό 172, ήταν η κατοικία του φύλακος της γραμμής.

— "Εδώ είναι ! μουρμούρισε η Φαννύ. "Ας δούμε αν άποφασίση σήμερα να μιλήση... Πρέπει !... "Ω ! πρέπει !..."

Με θήμα αποφασιστικό, διευθύνθηκε προς το σπιτάκι, τράβηξε ίσια στην πόρτα και, χωρίς να χτυπήση, την άνοιξε και μπήκε μέσα λέγοντας:

— Καλημέρα, Ζάκ Μαίνγκ.

*Ένας άντρας τριάντα - τριανταπέντε περίπου χρόνων ήταν καθισμένος κοντά στο τζάκι μέσα στο οποίο έκαιγε δυνατή φωτιά.

Φορούσε ψηλές γκέτες και πάνω από ένα γιλέκο πλεκτό τη γαλάζια μπλούζα της υπηρεσίας του.

*Ήταν ένα ώραίο παλληκάρι με μάτια ανοιχτογάλαζα και γλυκά και λίγο ξανθό μουστάκι.

*Ήταν μισοσκυμμένος προς το τζάκι, με τόν άγκωνα του στο γόνατό του, με τόν πηγούνι του στο χέρι του και φαινόταν θυσιμένος σε βαθιές σκέψεις.

*Ακούγοντας την πόρτα που άνοιξε και τόν ήχο της φωνής της Φαννύ, άναπήδησε.

— Σεις ! τραύλισε.

Το πρόσωπό του φωτίστηκε αμέσως. Τα μάγουλά του και το πρόσωπό του έγιναν κατακόκκινα.

— Μήπως σάς φοβίζω ; ρώτησε η Φαννύ, με φωνή πολύ γλυκειά και χαϊδευτική.

— "Ένωια σας, κυρία... "Ό,τι υποσχέθηκα το υποσχέθηκα..."

Χαμήλωσε το κεφάλι μία στιγμή. "Έπειτα το άνώρθωσε και προσελώνοντας στην νέα γυναίκα τα βλέμματά του που είχαν γίνει ξαφνικά φοβισμένα, άπάντησε:

— Ναί !..."

*Η Φαννύ άρχισε να γελάη — μ' ένα γέλιο όμορφο, καθαρό που ξετρέλλανε κυριολεκτικώς τόν Ζάν Μαίνγκ.

— Ναί ! Ξαναείπε εκείνος σφίγγοντας μηχανικά τα δυο του χέρια, το ένα με το άλλο. Ναί, έτσι είναι... Τρείς φορές που μου παρουσιάστικατε έτσι, όπως σας βλέπω, δοκίμασε την ίδια έντύπωσι που μοιάζει σχεδόν με τρόμο.

— "Ε, λοιπόν, έστω ! Ξανάπε η Φαννύ με μία ξαφνική σοβαρότητα. "Αφού σάς φοβίζω, φεύγω... "Αντίο !... "Ο Ζάκ Μαίνγκ, σαν τρελλός, ρίχτηκε ανάμεσα απ' αυτήν κι' από την πόρτα.

— "Ω όχι, δεν θά φύγετε έτσι ! φώναξε. "Ακούστε με !... Αυτό που σάς είπα πρό εξη μηνών, είναι πάντα αληθινό..."

(*Ακολουθεί)

Β'
"Ίδου μία άόμη σελίς από το περίφημο σπάνιο είδωλο του άρχιεπισκόπου Δαμασκηνού του Στουδίτου επί τού σεις Ζών..."

ΠΕΡΙ ΑΙΓΟΣ

Είς την νήσον της Κρήτης εύρισκονται αίγαις άγραις, ταις οποίαις κυνηγούσιν οι άνθρωποι με ταις σαγίταις και όταν τύχη καμμία απ' αυταίς και τοξευθῇ, υπάγει και εύρισκει ένα θότανον, όνομαζόμενον δίκτασιον, και σύντομα όπου τὸ φάγη, παρευθὺς πέφτει ἡ σαγίτα από τὸ δέρμα της. Αἱ δὲ άλλαις αἰγαις τοῦ τόπου τούτου ἔχουσιν ἡ άρσενικαίς μεγαλειτέρα άφτία από ταις θηλυκαίς. Ζοῦσι δὲ χρόνους όκτώ και υπάγουσιν και ἔως τούδε δέκα όλίγον μέρος. "Όπου δὲν εἶναι ὁ άνεμος ὁ θορράς, εἰς εκείνον τόν τόπον γίνονται ἡ περισσότεραι άρσενικαίς. Εἰς όποιον δὲ τόπον περισσεύει ὁ νότος, γίνονται παλιν ἡ περισσότεραι θηλυκαίς. Ποτὲ δὲν εύρέθῃ αἶγα να δεγθῇ τόν τραγόν, άφόντης θασιλεύσῃ ὁ ήλιος, μόνον από τρίτην ώραν της ήμέρας τόν δέχεται, ἔως όσον στέκει ὁ ήλιος και τότε έρωτολογούσιν. "Όταν δὲ ὁ τραγός ἔχη άσπρην φλέβαν εἰς τήν γλώσσαν του, τότε ἡ αἶγα γεννᾷ άσπρα. "Όταν ἔχη μαύρην γεννᾷ μαύρα. Εἰδὲ και εἶναι αιματώδης γίνεται κόκκινη. Εἰδὲ και εἶναι διπλή, γεννᾷται κι' αὐτὴ διπλὴ εἰς τὸ χρώμα και από τούτο προγινώσκουσιν οἱ θοσκοὶ ποταπὸν θέλει γεννηθῇ τὸ έρίφιον. Καὶ τὰ μὲν πρόβατα ἔχουσιν ένα κριάριον μεγάλον διά ὁδηγόν, όπου τὰ σύρνει, αἱ δὲ αἶγες διατὶ εἶναι άνυπότακται, δὲν θέλουν ὁδηγόν. Πολύαις δὲ από ταις αἶγες, όταν άκούσουν θροντήν μεγάλην αποβάλλουσι, διά τούτο οἱ θοσκοὶ όταν άρχίσῃ να θροντᾷ κτυποῦσι με τὰ ραβδία τους εἰς τὰ δένδρα διά να συνηθίσουν τόν κτύπον, να μὴ φοβούνται τήν θροντήν. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ κέρατόν της εἶναι ὠφέλιμον εἰς εκείνους όπου να δαγκώσῃ ἡ κρυφὴ πίνουσιν το με ζύδι και λατρεύονται.

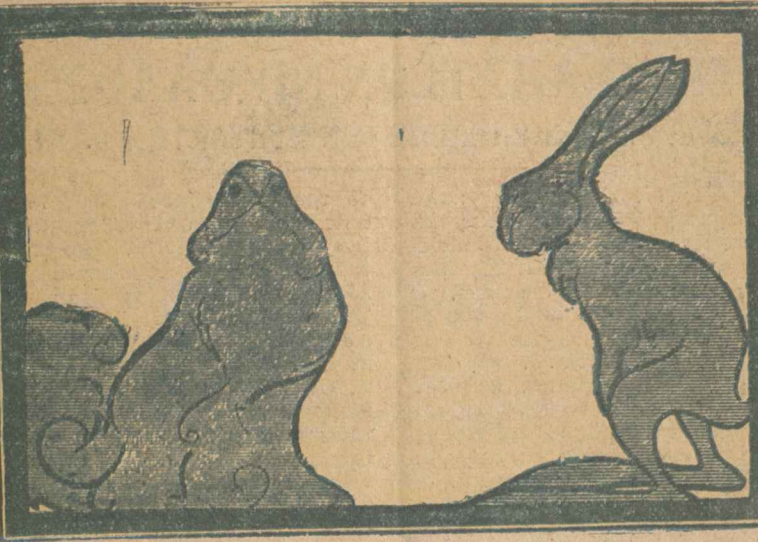
Η ΑΛΩΠΗΞ

"Η αλώπηξ εἶναι ζῶον πονηρότατον και πανούργον. "Όταν γενήσῃ τὰ παιδιὰ της, γεννοῦνται αδιόρθωτα, ἡγουν δὲν χωρίζουν τὰ μέλη τους ποῖον εἶναι τὸ πρόσωπον και ποῖον τὸ κορμί, μόνον γεννᾷ κρέας μοναχόν ύστερον δὲ διορθώνει αὐτὰ με τήν γλώσσαν της καθώς ποιεῖ και ἡ άρκούδα. Εἶναι δὲ άντίδικος τοῦ λύκου και φοβάται τόν περίσσια. Καὶ τόν λαγόν κυνηγᾷ τόν με δολέασματα και παγινίδια και πιάνει και πίνγει τον. "Όταν δὲ πεινάσῃ προσποιεῖται άποθαμένην και υπάγει εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου και πίπτει εξαπλωμένην και κρατεῖ τὸν άνασαιμόν της. Αἱ δὲ κορώναι βλέπουσιν αὐτὴν άποθαμένην και κατεβαίνουν να τήν φάγουν και τότε αὐτὴ με τὸ στόμα της και με τὰ ποδάρια της πιάνει όσας δυνήθῃ. Μά χεται δὲ και πολλά ταις

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΑΙΝΗΣ

"Ο Δράκαιν εἶναι ψάρι εἰς τήν θάλασσαν και οἱ άνθρωποι τὸ λέγουσιν δράκαιναν και τὸ φαγῆναι εἶναι γλυκόν και ὠφέλιμον, πλην ἔχει εἰς τὰ ποδάρια του φαρμακέρων κεντρί, με τὸ όποῖον εἶναι κεντρήσῃ άνθρωπον άποθνήσκει. Εἰναι δὲ ἡ Ιατρεία του να τὸν σφίξῃς εκείνον τόν δράκαινα να θάλῃς τὸ σηκάτι του επάνω εἰς τήν πληγὴν. Διά τούτο προσέχονται οἱ ψαράδες και δὲν τὸ πιάνουν με τὸ χέρι τους ἔως να σφίξῃ. Εἶναι δὲ πλουμιστός ὡς περ ἔχιδνα και μακρὸς ὡς ὁ όφις πλην εἶναι πλατύς."

ΤΑ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

«ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΖΩΩΝ»

ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

πον μοιάζει ὡσαν όφις μέγας. Πλην εἶναι πλατύτερον τὸ κεφάλι της. "Έχει δὲ και οὐράν μεγάλην ὡσαν τοῦ όφειδιου και ἔχει κακόν φαρμάκι. Λέγουσι δὲ ὅτι γλυκύτερος θάνατος δὲν εἶναι ὡσαν τὸ δαγκώμα της άσπίδος. Διά τούτο και ἡ Βασίλισσα ἡ Κλεοπάτρα, ἡ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου Βασιλέως της "Αλεξανδρείας, όταν έφονεύθη ὁ άνδρας της εἰς τόν πόλεμον, εἶχεν αὐτὴ εἰς τὸ παλάτι της μικρὴν άσπίδα και έβαλε τήν και τήν εδάγκασε, διά να άποθάνῃ γλυκύν θάνατον, να μὴ τήν πάρῃ άλλος άνδρας. "Έχει δὲ και εἰς τήν οὐράν φαρμάκι ὡσαν ἔχει και εἰς τὰ δόντια. Καὶ οἱ άνθρωποι, όταν θέλουν να τήν πιάσουν, σκάπτουσι δύο λάκκους όλίγων μακράν τόν έναν από τόν άλλον, εἴτε θάλλουσιν εἰς κάθε λάκκον ὄργανα και λαλοῦσι. Καὶ όταν άκούσουν πὺς έρχεται ἡ άσπίδα προς αὐτούς σιωποῦσιν αὐτοὶ και άρχίζουν οἱ άλλοι από τόν άλλον λάκκον να λαλοῦσι. Καὶ πάλιν όταν τήν άκούσουν και έρχεται, σιωποῦσι και αὐτοὶ και άρχίζουν πάλιν οἱ άλλοι. Καὶ οὕτως υπαγαίνοντας και έρχομένη, από τὸ κακόν της, θάνει τήν οὐράν της εἰς τὸ άφτί της και φαρμακώνεται, και άποθνήσκει. Καθὼς τὸ λέγει και ὁ Δαυὶδ «ὡσεὶ άσπίδος κωφῆς και θυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, ἥτις οὐκ εισακούσεται φωνῆς έπαθόντων. Φαρμακοῦται φαρμακευομένη.»

ΠΕΡΙ ΑΣΠΙΔΟΣ

"Η άσπίδα εἶναι ζῶον με δύο πόδια και ἔχει περά. Καὶ εἰς τὸ πρόσω

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΩΝΥΜΙΩΝ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ Ο ΑΠΑΤΕΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΖΑΡΙΦΗΣ!...

ΛΕΓΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ κ. ΝΙΚ. ΖΑΡΙΦΗΣ

ΤΡΕΜΕΤΕ τις συνωνυμίες! Μπορεί, σ'α καλὰ καθούμενα, νὰ σὰς δημιουργήσουν μπελάνες καὶ φασαρίες, ἀπὸ τίς ὁποῖες νὰ ᾄητε καὶ νὰ πάθετε μέχρις ὅτου ξεμυλέεστε. Μπορεῖ νὰ σὰς τραβοῦν στὴν ἀστυνομία γιὰ ἓνα φόνο πού δὲν ἐκάματε, νὰ λάβετε κλῆσι γιὰ νὰ δικασθῆτε γιὰ ἓνα ἀδίκημα πού ἀγνοεῖτε τελείως, ν' ἀρχίσουν μιὰ ὥρα νὰ πρῶτα νὰ σὰς συλλυποῦνται γιὰ τὸν θάνατο τῆς συζύγου... πού δὲν ἔχετε, νὰ σὰς ζητοῦν νὰ ἐπιστρέψετε δανεικά, πού δὲν ἐπῆρατε, νὰ σὰς ἐπιτεθοῦν ἐν μέσῃ ὁδῷ, νὰ σὰς κάμουν ρεζίλι στὸ γραφεῖο σας, μπροστὰ στοὺς συναδέλφους σας, νὰ σὰς ἐνοχλοῦν, μὲ δυὸ λόγια, κάθε στιγμὴ γιὰ πραγματά, τῶν ὁποίων δὲν ἔχετε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἰδέα.

Δὲν ὑπερβάλλουμε· ἀντιγράφουμε ἀπλῶς τὴν πραγματικότητα. Ὑπάρχουν συμπολίτες πού ὑποφέρουν τὰ πάνθ' ἐκεῖ, πού πέφτουν θύματα τῶν πῶ ἀπιθάνων παρεξηγήσεων, ἐξ αἰτίας μιᾶς καταραμένης συνωνυμίας. Εἶναι ἀπείροι οἱ ἀτυχεῖς αὗτοι Ἀθηναῖοι ἢ καὶ ἐπαρχιώτες πού δεινοπαθοῦν ἐπειδὴ ἔχουν τὸ ἴδιο ὀνοματεπώνυμο μὲ τὸν ἄλφα ἢ θῆτα κακοποιό, ἀπατεῶνα λωποδύτη ἢ καὶ τίμιον ἔστω ἄνθρωπο. Καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ πολυπαθέστερος, ὁ μὴ ἀσφαλῶς ὁ συμπαθέστατος καὶ διακεκριμένος συνάδελφος καὶ πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν Συντακτῶν κ. Νικόλαος Ζαρίφης. Μιὰ διαβολομένη συνωνυμία τὸν ἔχει φέρει πολλὰς φορές σὲ δύσκολη θέσι, σὲ πραγματικὸ ἀδιέξοδο.

Ἐνας ἀπατεῶν καὶ πλαστογράφος, μεγάλος καὶ τρανὸς εἶχε τὴν ὀλεθρία ἐμπνευσι νὰ πᾶρῃ ὡς ψευδώνυμο τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ διακεκριμένου συν-ἀδελφου. Παρουσιάστηκε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια μὲ τὸ ὄνομα: Νικόλαος Ζαρίφης καὶ ἀρχισε τὴν «δράσι» του. Δὲν ἀφῆσε χίρα τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ὁποία νὰ μὴν ἀσκήσῃ τὸ λωποδυτικὸ ἐπάγγελμα του. Ἀπάτες δεκάδων χιλιάδων λιρῶν, πλαστογραφίες τοῦ ἐκατοντάδων χιλιάδων φράγκων καὶ ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Αὐτὴν τὴ στιγμὴ δὲν ὑπάρχει εὐρωπαϊκὴ ἀστυνομία πού νὰ μὴ τὸν καταζητῇ. Ἡ περιφημὴ «Σκῶτλαντ Γουάρδ» τὸν ἔχει ἀποκαλέσει «Εἰς τὴν φωνὴν ἀντομᾶ», ἢ γενικὴ ἀσφάλεια τῶν Παρισίων τὸν ἀναζητεῖ, σ' ὅλες τίς γωνίες τῆς γῆς καὶ τὸ κακουργιστικὸν Ἀθῆνῶν τὸν κατεδίκασε πρὸ μηνός· φυσικὰ ἐρήμην — σὲ δέκα ἐτῶν εἰρκτῇ. Ἐννοεῖται ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ὄνομα: Νικόλαος Ζαρίφης. Φαντάζεσθε λοιπὸν σὲ τί θάσανα καὶ σκοτούρες μπαίνει κάθε τόσο ὁ τίμιος Νικόλαος Ζαρίφης, δηλαδὴ ὁ ἀγαπητὸς πρόεδρος τοῦ σωματείου μας.

Τὰ παθήματα πού ὀφείλει σ' αὐτὴν τὴν κακοροϊζικὴ συνωνυμία ὁ κ. Ζαρίφης εἶναι πάμπολλα. Τὸ πῶς «χαριτωμένο» ὁ μὴ — δηλαδὴ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κἀνῃ χαριτωμένο! — εἶναι ἐκεῖνο πού τοῦ συνέθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὰ ἑλληνοσερβικὰ σύνορα. Ἐπῆγαινε τότε στὸ Βελιγράδι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ, ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ «Ἐλευθεροῦ Βήματος», τὴν κηδεὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας, πού εἶχε δολοφονηθῇ λίγες ἡμέρες πρὶν στὴ Μασσαλία. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου ὁ ἀρμενὸς ὁπλάτης, ὅπως συνήθως, εἶχε μαζέψῃ τὰ διαβατήρια ὁλῶν τῶν ἐπιβατῶν, γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ μόλις

τὸ τραῖνο θὰ ἔφθανε στὴ Γευγελή, ὅπου ὡς γνωστὸν θρῖσκονται τὰ ἑλληνοσερβικὰ σύνορα. Στὴ Γευγελή δὲ μὴς περιμένε τὸν κ. Ζαρίφην ἓνα «φιάσκο» πού θὰ τὸ θυμᾶται χρόνια. Κουστῶδια χωροφυλάκων μὲ ἔφ' ὅπλου λόγην εἶχε παραταχθῇ στὴν ἀποσάθρα τοῦ σταθμοῦ. Ἄλλοι χωροφυλάκες ἔτρεχαν ἀπάνω-κάτω, τὰ τηλεφῶνα χτυποῦσαν διαρκῶς καὶ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ πεντέξη ἀστυνομικούς, μὲ πολιτικά, γυρίζαν ἀπὸ θαγόνι σὲ θαγόνι. Οἱ ἐπιβάτες κατάλαβαν, ὅτι κάποιον κυνηγοῦσαν καὶ ἀρχισαν νὰ ἀλληλοὑποβλέπονται μὲ καχυποψία. Μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου ὑπῆρχε παντοῦ. Ἡ φαντασία τῶν ταξιδιωτῶν ὠργιάζε. Ἀρχισαν νὰ θλέπουν παντοῦ ληστές, κακούργους, δολοφόνους πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τραβήξουν τὸ πιστόλι καὶ νὰ πουλήσουν ἀκριβὰ τὸ τομάρι τους.

Ὁ μόνος πού δὲν ἀνησυχοῦσε ἦταν ὁ κ. Ζαρίφης. Ἀντιθέτως μάλιστα διεσκέδαζε σχεδὸν μὲ τὸ θέαμα τοῦ μικροπανικοῦ πού εἶχε προκληθῇ. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἐξώστου παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὰ τρεχάματα τῶν ἀστυνομικῶν καὶ περιμένε νὰ δῇ, ἐπὶ τῆς οὐδοῦ, ποῖος ἦταν ὁ διαδότης ἐγκληματίας πού ἀναζητοῦσαν τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας. Ξαφνικά, καθὼς ἦταν σκυμμένος, ἔνοιωσε πίσω του, δυὸ χέρια πού τὸν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τοὺς ὤμους. Στράφηκε ἀπτότομα καὶ κατὰ πληκτὸς εἶδε ὅτι ἦταν κιόλας περιστοιχισμένος ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ λοχιοφόρους στρατιώτες.

— Τί σημαίνουν αὐτά; διεμαρτυρήθη μὲ ἀγανάκτησι.
— Σημαίνουν, ὅτι εἰσθε ὑπὸ κράτησιν! τοῦ ἀπάντησαν μειδῶντες εἰρωνικῶς οἱ ἀστυνομικοί.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Κάποια παρεξήγησις θὰ συμβαίη. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ζαρίφης, Νικόλαος Ζαρίφης!

— Αὐτὸ ἀκριβῶς λέμε καὶ μεῖς.

— Τί ἔχω κάμει λοιπόν;
— Καὶ τί δὲν ἔχεις κάμει, νὰ λές καλλίτερα. Ἀφῆσες ἀπάτες καὶ πλαστογραφία πού νὰ μὴ τὴν διέπραξες;

— Ὁ κ. Ζαρίφης — σὰν καλὸς δημοσιογράφος πού εἶναι — μπῆκε ἀμέσως στὸ νῆμα.

— Κύριοι, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε. Παρεξήγησις συμβαίνει. Ἐοσεῖς ζητᾶτε τὸν ἀπατεῶνα Ζαρίφη...

— Σὰν τὸ κατάλαβες!...
— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ δημοσιογράφος Ζαρίφης. Πρόκειται περὶ συνωνυμίας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ χαμογέλασαν καὶ πάλι εἰρωνικά.
— Ἀστα αὐτὰ! εἶπαν. Δὲν περνοῦνε σὲ μᾶς. Μόνον ἀκολουθεῖς μας χωρὶς φασαρίες καὶ ἐπεισόδια.

— Ἦταν ἀδύνατον νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι δὲν ἦταν ὁ ἀπατεῶν. Τοῦ παρουσίασαν ἓνα σκίτσο τοῦ κακοποιοῦ — τὸν ὁποῖον σημειωτῶν δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ φωτογραφίσῃ καμμιὰ ἀστυνομία, ἀφοῦ ὅς τώρα δὲν ἔχει συλληφθῇ, οὔτε μιὰ φορὰ. Τὸ σκίτσο αὐτὸ πού παρουσίασαν στὸν συνάδελφο, τὸ εἶχε «φιλοτεχνήσει» κάποιος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε παρακολουθοῦσε ἐπὶ μῆνας τὸν ἀπατεῶνα.

— Τὸν γνωρίζεις αὐτὸν ἐδῶ;
— Ὁ κ. Ζαρίφης εἶδε τὸ σκίτσο καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ:

— Ὅχι! μοῦ εἶναι ἀγνωστος...
— Ἀὐτὴν τοῦ εἶπε. Εἶσαι ἐδῶ ὁ ἴδιος!

Ὁ κ. Νικόλαος Ζαρίφης

— Μὰ ἐγὼ ἐγὼ αὐτὴν τὴν γαμψὴ μύτη πού βλέπετε στὸ σκίτσο;

— Δὲν ἔχει σημασία. Λάθος τοῦ σκίτσογράφου.

— Τὸν ἄλλο! Αὐτὸν πρέπει νὰ συλλάβετε... νὰ τὸν τουφεκίσετε!...

— Ἀὐτὸς τ' ἀρεῖ! Φτάνει πειὰ.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ μεταπεισθοῦν οἱ ἀστυνομικοί. Γι' αὐτοὺς ἦταν γεγονὸς τετελεσμένο, ὅτι ἐπὶ τῆς οὐδοῦ εἶχαν «γραπῶσι» τὸν περιβόητο ἀπατεῶνα. Καὶ φαντάζεσθε τὴν χαρὰ τους γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο «λαυράκι» πού εἶχαν πιάσει.

Ὁ κ. Ζαρίφης ὁμῶς δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ὑφίσταται ἐπ' ἀπειρὸν τὰ ἐπιχειρήματα τῆς συνωνυμίας του. Ἀρκετὰ ἄλλως τε εἶχε γίνῃ ρεζίλι μπροστὰ στοὺς συνεπιβάτες του, πού κατὰπληκτοῖ ἐπληροφοροῦντο ὅτι συνεπιβόταν μ' ἓνα φοβερό καὶ τρομερὸ «Φαντομά». Ὅλα αὐτὰ εἶχαν ἐξοργίσει πολὺ τὸν κ. Ζαρίφη. Ἐβλεπε ὅτι

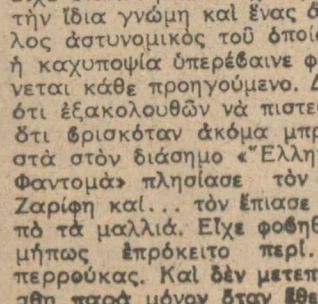
ἐξ αἰτίας τῆς παρεξήγησιν αὐτῆς ἐκινδύνευε νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι του, δηλαδὴ νὰ ματαιωθῇ ἡ δημοσιογραφικὴ ἀποστολή του. Μ' ἄλλα λόγια παρακαταθήκε τὴν ἀστυνομίαν γι' αὐτὸν καὶ τὴν ἐφημερίδα του. Εἶδε λοιπὸν ὅτι ἡ μόνη λύσις πού τοῦ ἀπέμενε ἦταν ν' ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικά, ν' ἀρνήσῃ ὅτι ἀκολουθεῖται τὸν ἀστυνομικὸ ὅς. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε μὲ ἀγανάκτησι:

— Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ πείσῃτε στὶς διαθεσάσεις μου ἄρνούμαι καὶ ἐγὼ νὰ σὰς ἀκολουθῇσω. Μόνον σηκωτῶ θὰ με ἐγλύετε ἀπὸ δὴ μέσα. Κι' ὅπως βλέπετε τὸ πρᾶγμα εἶναι κομμάτι δύσκολο... γιατί εἶμαι ἀρκετὰ θαρῶς.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ κάθησε ἀπότομα καὶ μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι ἀφῆρεσε τὸ ταξιδιωτικὸν ὑπερὸ πού φοροῦσε στὸ κεφάλι. Τὴν χειρωνακίαν του αὐτὴν ὑπεδέχθη γενικὴ κατάπληξις. Ἐνα «ἀί!» ἔφυγε ἀπὸ τὰ στόματα ὁλῶν τῶν ἀστυνομικῶν οἱ ὁποῖοι ὑπεχώρησαν ἀμέσως ἐμβρόντητοι. Ὁ κ. Ζαρίφης παρακολούθησε μὲ περιέργεια αὐτὴν τὴν ἀπότομην μεταβολὴν συμπεριφορᾶς καὶ δὲν ἔφηρε πού νὰ τὴν ἀποδώσῃ. Ξαφνικά ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν λαγωνικῶν πλησίασε πρὸς τὸ μέρος του καὶ μὲ ὄφρος πού εἰδεινε ἀληθινὴν συντριβὴν ψιθύρισε:

— Μὰ μᾶς συγχωρήσετε πολὺ, παραπολὺ κ. Ζαρίφη. Ἐπέσαμε θύματα τῆς συνωνυμίας. Πράγματι δὲν εἰσθε σεῖς ὁ ἀπατεῶν. Σεῖς διαφέρετε πολὺ.

Ὁ κ. Ζαρίφης ἀνέπνευσε. Ἐπὶ τῆς οὐδοῦ, ἡ παρεξήγησις εἶχε διαλυθῇ. Δὲν εἶχε ὁμῶς τὴν ἴδιαν γνώμην καὶ ἓνας ἄλλος ἀστυνομικός τοῦ ὁποῖου ἡ καχυποψία ὑπερέβαινε φαίνεται κάθε προηγούμενον. Διότι ἐξακολουθῶν νὰ πιστεύῃ ὅτι θρῖσκόταν ἀκόμα μπροστὰ στὸν διάσημον «Ἐλληνα Φαντομά» πλησίασε τὸν κ. Ζαρίφη καὶ... τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὰ μαλλιά. Εἶχε φοβηθῇ μήπως ἐπρόκειτο περὶ... περρωκάς. Καὶ δὲν μετεπέστη παρὰ μόνον δταν ἔβλεπε

τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἡλῶν, σὰν δευτέρως ἀπιστῶς Θωμάς.

Ἐξ ἰσου χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ ἓνα «φιάσκο» πού ὀπῆσθη ὁ κ. Ζαρίφης ταξιδεύοντας κάποτε στὸ Λουτράκι μὲ τὸ τραῖνο. Στὸ ἀντικρινὸν τοῦ κάθισμα καθόταν ἓνας κύριος, ὁ ὁποῖος διάβαζε «Ἐλευθερὸ Βῆμα». Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ρώτησε κατὰ τὸν συνάδελφο. Πιάσανε κουβέντα ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ ὅταν ἡ συζήτησις εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ, ἔκριναν καλὸν νὰ αὐτοσυστηθοῦν.

— Κύριος τάδε, εἶπε ὁ ἓνας.

Νικόλαος Ζαρίφης, ἀπάντησε ὁ συνάδελφος.

Στὸ ἀκῶσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ συνεπιβάτης σκυθρώπασε περιέργως. Μόλις καὶ μετὰ θίας εἶπε ἓνα «Χαίρω πολὺ». Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν μίλουσε, ἔπειτα ὁ ἓνας μὲ χιλιους — δυὸ δισταγμούς ψιθύρισε:

— Ξέρετε... μὲ συγχωρεῖτε... εἶδα σήμερον στὶς ἐφημερίδας... τὸ ὄνομά σας.

Τὸ «Ἐλευθερὸ Βῆμα» τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ ὁποῖον κρατοῦσε ὁ ἐπιβάτης δημοσίευσε ἓνα ἄρθρον τοῦ κ. Ζαρίφη. Καὶ ὁ τελευταῖος αὐτός, ὅπως ἦταν φυσικόν, ὑπέθεσε ὅτι ὁ συνεπιβάτης τῆς τοῦ εἶδε τὴν ὑπογραφήν του κατὰ τὸ ἄρθρον καὶ τοῦ μίλουσε γι' αὐτό. Φυσικῶς λοιπὸν ἀπήντησε.

— Ναί πραγματι! Στὸ «Ἐλευθερὸ Βῆμα». Τὸ διαβάσατε λοιπόν;

— Πῶς! Αὐτὸ ὁ διάδοξος προηγούμενος ἔβλεψε καὶ πάλι μὲ μεγαλειτέρα τῶν ἐπιφυλάκων

κῆτος ὁ κύριος. Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο ἔβλεψε τὸ κεφάλι του πῶς ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα μὲ ἓνα τρόπο σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ κάθε περαιτέρω συζήτησι.

Ὁ κ. Ζαρίφης ἐξέπληγν μ' αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰ. Προσπάθησε νὰ συνεχίσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸν συνταξιδιώτη του ἀλλ' ἐπέστη ἀδύνατον.

Ὅταν ἐγῆκαν ἀπὸ τὸ τραῖνο ὁ κ. Ζαρίφης τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ στὸ μόνικπιο πού ἀγκαζάρισε. Ἐκεῖνος ὁμῶς ἀνῆλθε σὲ τόγον μάλιστα πού ἦταν κάπως προσβλητικόν. Ἡ στάσις αὐτὴ εἶχε σκανδαλίσῃ τὸν συνάδελφο. Τί συμβαίνει ἀρὰ γε; διερωτᾶτο. Καὶ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος δὲν ἀρῆσε νὰ δοθῇ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς λουτροπόλεως, ὅπου ὁ κ. Ζαρίφης καὶ ὁ συνεπιβάτης του συναντήθηκαν ταυτοχρόνως μὲ κάποιον κοῖνον φίλον τους.

— Μὰ σοῦ συστήσω, εἶπε στὸν ἄλλο, τὸν κ. Ζαρίφη, δημοσιογράφον, συνεργάτην τοῦ «Ἐλευθεροῦ Βήματος».

— Δημοσιογράφος; Μὰ δὲν εἶναι αὐτός; γιὰ τὸν ὁποῖον γράφουν σήμερον ἡ ἐφημερίδες;

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

Ὁ περίεργος ἐπιβάτης ἀνοίξε τὸ «Ἐλευθερὸ Βῆμα» καὶ εἶδε ὅταν κ. Ζαρίφη καὶ τὸν φίλον τους μιὰ ἐκτεταμένη εἰδησι, πού ἀνεφῆρετο διὰ μακρῶν σὲ νέα κατὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 66)

Τὰ δῶρα τοῦ καλοῦ Ἀγγέλου

ΤΟΥ * ΑΝΤΩΝΗ ΒΩΤΤΗ

Αγιος Βασίλης έρχεται

Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά, νέα γιορτή μεγάλη!
κι' όλοι αφήφώντας τον καιρό που βλέπουν συν-
(νεφώδη)
πάνε γι' άρνι στην αγορά, για στήθος, για κε-
(φάλλι,
μά μόλις βλέπουν τις τιμές παίρνουν άμέσως...
(πόδι)

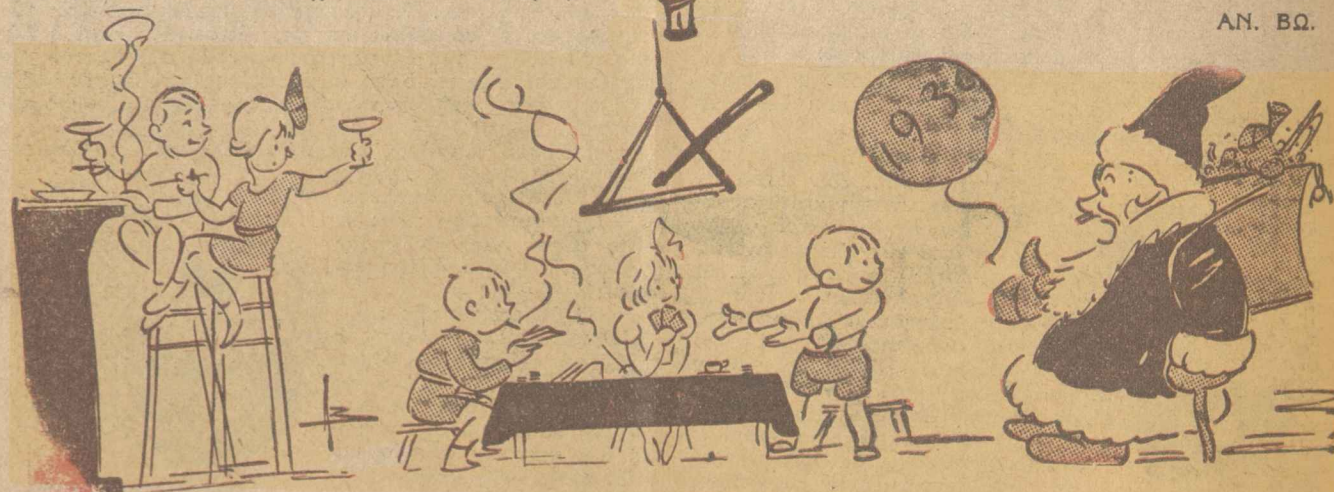
Μπαίνει το Τριανταενηά I
Κι' από της γής κάθε γωνιά
χαράς τρουμπέτες άντηχούν, μεγάλοι φασαρταί,
όλοι το υποδέχονται, και... μόνον αί κυρίαί
σκεπτόμεναι σωφρόνας
δέν θέλουν νά παραδεχθούν πώς... μπαίνει νέος
(χρόνος.

Αγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
κρατάει μπόλικο χαρτί, κοντύλια δύο, τρία,
και πέννες δυο νικέλινες,
και γράφει επιθεώρησι, καθώς... και όλοι οί Έλλη-
(νες..

Αγιος Βασίλης έρχεται ξανά, καλή του ώρα,
και με την ίδια του χαρά
φωνάζει όλα τα μικρά
νά τους μοιράση δώρα.

Μά τα παιγνίδια βλέποντας του λένε τα μπεμπέκια:
—Μπάρμπα μου, σὺ μάς πέρασες για καθυστερημένα.
Εμείς δέν θέλουμε κουκλιά, δὲν θέμε τουμπελέκια.
Έχεις καμμία τράπουλα; Έχεις πιετό κανένα ;

—Όχι, τους λέει, νά σας χαρῶ. Μ' άν θέτε τραγου-

(δάκια,
ξέρω δυο - τρία παλαιά, καλά για τὰ παιδιά-
(δάκια,
— "Όχι απ' αυτά, μπαρμπούλη μου, θέμε τα
(γκό μοντέρνα.
Θέμε τὸ «Μ» έφαγες κακιά», ἢ τὸ «Κακούρ-
(γα κέρνας.
Μά μόλις τ' άκουσε κι' αὐτὰ ὁ γέροντας γυ-
(ρίζει
και τὰ παιγνίδια άρπάζοντας στους γέροντας
(τά χαρίζει.

Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά,
μπαίνει τὸ Τριανταενηά,
κι' όλες για ψώνια θγαίνουνε κι' έχουν πολ-
(λές τρεχάλες.
Αλλες από τὸ διάλεγμα τις θλέπει νά ζα-
(λίζονται,
άλλες ψωνίζουν στα στραβά δ,τι τους τύχη,
(κι' άλλες
για νά ψωνίσουν μία ρενάρ φρικτά ξεπουπου-
(λίζονται!

Αγιος Βασίλης έρχεται με χιόνια ως τὸ γόνα
και με μία μάσκα ειδική για τ' άσφυξιογόνα.
Εἰς τὴν Εὐρώπη μπαίνοντας περίφοβος κυττά,
ἀπὸ τὴν Κίνα ακούονται καινούργιες μάχες πάλι,
κ' ἡ Κοινωνία τῶν Έθνῶν ακόμη μελετᾷ...
...τὸ εἶδος τῶν κυρώσεων πού πρέπει νά επιβάλῃ.

Απόψε δίχως μπακαρά κανείς δέν εἶν' ἐν τάξει.
Ακούονται τὰ κάλλαντα μέσω ραδιοφώνου,
καινούργια περιοδικά εκδίδονται δεκάξη
κι' όλοι σου λέν' «χρόνια πολλά» στὸ θρόντο.

Και τοῦ χρόνου.

ΑΝ. ΒΩ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕ'Υ' ΑΛΛΕΝ

(Συνέχεια
από τὸ προ-
ηγούμενο)

Μ' αὐτὴ
τὴ σκέψι
ξαναθρή κ' ε
τις δυνάμεις
του. Έτσι
σὲ λίγο
τοὺς ένωσε
καὶ τοὺς

δυο μιά υπερτάτη και οὐ-
ρανία ἡδοιή, όπου τὸ σώ-
μα και τὸ πνεῦμα είχαν

καθένα ἴσο μερίδιο, μιά γλυκύτης και εὐδαιμονία ἀπέ-
ραντη, αληθινά θεία δῶρα!

Ἡ ὥρες πέρασαν χωρίς νά τις καταλάβουν.
Έξω, τὸ φεγγάρι χλωμαίξε κι' ἡ αὐγὴ χάραζε άρ-
γά. Στὸ κρεβάτι οἱ δυο νέοι κοιμόντουσαν τώρα, με
τὰ στόματα ένωμένα, με τις ψυχές του ένωμένες κι' αὐ-
τές... Κατὰ τὴν αὐγὴ άρχισαν νά δνειρεύονται...

Ὁ Ἀντώνιο έβλεπε πὼς ταξίδευε... Ἦταν σ' ἓνα με-
γάλο ἰστιοφόρο κι' από τὴν κουραστὴ έβλεπε τὸν άπέ-
ραντο ὠκεανὸ πὺ ἀπλωνόταν μπροστά του μυστηριώ-
δης ὅσο κι' ἡ ζωὴ ἡ ἰδια. Έβλεπε τὰ κύματα πὺ άφρι-
ζαν και πὺ τὸ καθένα τους σκέπαζε τὸ άλλο. Κατά-
λευκοι γλάροι πετοῦσαν στὸν οὐρανὸ και χανόντουσαν
στὰ μάκρη...

Τὶ περίεργη μωροδιά πὺ εἶχε ἡ θάλασσα... Μά ὅχι,
δέν έδωκε από τὴ θάλασσα τὸ άρωμα αὐτό, μά από τὰ
μαλλιά της Ἀγγέλας πὺ σκέπαζαν τὸ πρόσωπό του.

Ἐπειτα τὸ δνειρό του άλλαξε κι' εἶδε τὸν έαυτό του
στὸ μοναστήρι ὅταν ἦταν παιδάκι... Έβλεπε πὼς κοι-
μῶταν στὴν καμαρούλα του στὴ μονὴ και πὼς εἶα χαρι-
τωμένο κοριτσάκι προσευχόταν πλάι του.

Πόσο έμοιαζε τὴς Ἀγγέλας τὸ κοριτσάκι αὐτό.
Ὁ Ἀντώνιο, καταβάλλοντας μιά προσπάθεια στὸν ὕ-
πνο του, άνοιξε τὰ μάτια του για νά δῇ καλλίτερα... και
ξύπνησε...

Μερικὲς άχτίνες ἡλιου ἔμπαιναν από τις χαραμάδες
τῶν παντζουριῶν... Εἶδε τὴν Ἀγγέλα ξαπλωμένη πλάι
του μ' ἐπιθεωριῶδα λευκὴ και χλωμὴ σάν τὸ φίλντισι...

Τὴν έσφιξε μ' ἀγάπη
στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκείνη άνοιξε τὰ μά-
τια της και τὸ θλέμμα
της φαίνεται νά νάχεται
από πολὺ μακρὰ... Χω-
ρὶς νά λήη τίποτε, τοῦ
χαμογελοῦσε με μιά εἰ-
φορσι περαστικὴς μακα-
ριότητος.

Ἐμειναν ἔτσι μιά ὥρα.
Ἐπειτα διάφοροι θόρυ-
θοι άρχισαν ν' άνεβαί-
νουν από τὸ δρόμο: θή-
ματα, ὀμιλίες, φωνές,
κραυγὲς μικροπωλητῶν.

Οἱ δυο έρωτευμένοι
άρχισαν νά μιλοῦν με σι-
γαὴ φωνή... Μὲ πόση
εὐκολία ὁ Ἀντώνιο άνοι-
γε τὴν καρδιά του στὴν
Ἀγγέλα!... Νόμιζε πὼς
μιλοῦσε σ' ἓνα ἄλλο έ-

ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΝΤΒΕΡΣΟ

αὐτό του.

Ἐκείνη, με μεγάλο ενδιαφέρον τοῦ ζήτησε διαφορες
πληροφορίες για τὸν οἶκο Μπονιφάτερ κι' αὐτὸς τὴν έ-
κανε ἐνημερη σὲ όλα... Τὴς μίλησε για τὴν στοργικὴ
προστασία με τὴν ὁποία τὸν περιέβαλλε ὁ κ. Μπονιφά-
τερ, για τοὺς φίλους του, για τις σχέσεις του, για τὴ
ζωὴ του...

Ἐξαφνα ὁμως στάθηκε και τὴ ρώτησε:
—Μά δέν μοῦ εἶπες τί ἔγινες ἐσὺ ὅλο αὐτὸν τὸν καιρό...
Μόνο για τὸν έαυτό μου σοῦ μίλησα ὡς τώρα...

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της και τοῦ άπάντησε:
—Αἱ κι' ἐσὺ, Ἀντώνιο, με ρωτᾷς για τὸ παρελθόν
μου; Κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο κάνουν...

—Οἱ ἄλλοι; εἶπε ὁ νέος ξαφνιασμένος. Ποιοὶ ἄλλοι;
—Οἱ ἄνδρες, τοῦ άπάντησε ἡ Ἀγγέλα. Ὅλοι, ὅταν
εἶναι μόνον μαζί μου, ἔπᾶνω σὲς πὺο τρυφερὲς στιγμές,
με ρωτοῦν πὼς ἔζησα τί ἔκανα...

Ὁ Ἀντώνιο, ακούγοντας τὰ λόγια αὐτά, νόμισε πὼς
τὸν χτύπησαν δυνατὰ στὸ κεφάλι. Ἦταν ἡ πρώτη ἀπο-
γοήτευσις μετὰ τὸ δνειρο.

Δέν ἦταν λοιπὸν ὁ πρῶτος...
Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιά σκληρὴ
έκφρασι.

Ἡ Ἀγγέλα τὸν πρόσεξε και τοῦ εἶπε:
—Μά και σὺ εἶχες τὴ φλόρα...

—Όχι... άπάντησε μ' ἀγανάκτησι ὁ Ἀντώνιο. Δέν
τὴν ἠθελα ἐγώ, ἐκείνη με παρέσυρε... Ἐκείνη...

Μά στάθηκε ἀδότομα και κοκκίνισε ντροπιασμένος.
Ἦταν ἀλήθεια... Τί σημασία εἶχε ἂν τὸν παρέσυρε ἡ
φλόρα; Ἐκείνη πὺ εἶχε σημασία, ἦταν ὅτι τὴν ἀκο-
λούθησε...

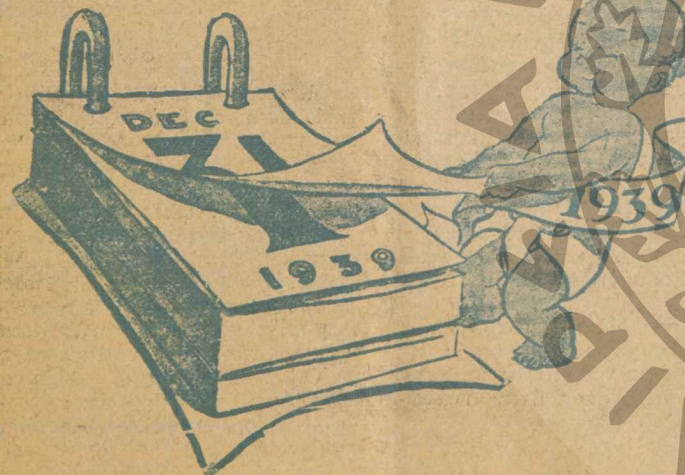
Ἡ Ἀγγέλα τὸν τράβηξε κοντὰ της και τοῦ ψιθύρισε
γλυκά:

—Ακουσε, Ἀντώνιο... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Μὴ με
κατακρίνεις... Σ' ἀγαποῦσα... Μά τὸ ἔραδά της ἡμέ-
ρας πὺ ὁ πατέρας μου κέρδισε τὸ λοχεῖο και φύγαγε
από τὸ Λιθόρνο, νόμιζα πὼς δέν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πεία...
Θυμάσαι;

Μά άκουσε τώρα τὴν τρομερὴ μας περιπέτεια ἐκεί-
νης τὴς νύχτας... Δέν εἶχαμε προχωρήσει οὔτε πέντε
μῖλια ἔξω ἀπ' τὸ Λιθόρνο, ὅταν τ' ἀμάξια στάθηκαν
ξαφνικά σ' ἓνα ἐντελὸς ἔρημο μέρος. Πικρὸ ακοτάδι ἄ-
πλωνόταν ὀλόγυρα. Τότε οἱ στρατιῶτες πὺ μᾶς συνώ-
δευαν, κατέβασαν τὸν πατέρα μου πὺ ἦταν μεθυσμένος,
καθὼς θὰ θυμᾶσαι και τὸν ἔσυραν ἀπάνω στὴν χλόη.
Ἐκείνος, χωρίς νά καταλάβῃ τίποτε τραγουδοῦσε...

Ἐπειτα οἱ στρατιῶτες
κατέβασαν ἐμᾶς τὰ παι-
διά από τ' ἄλλα ἀμάξια
και μᾶς μάζεψαν σ' ἓνα
ἀμάξι ὅλους. Κατόπιν
πῆραν τὰ σακκίδια με τὰ
χρήματα και τὰ μοιρά-
στηκαν. Ἡ μαμά προσ-
παθοῦσε νά τοὺς τὰ ἔα-
ναπάρη, μά τὴν χτύπη-
σαν και τὴς ἔβρεσαν τὰ
χέρια πίσω στὴν πλάτη.
Ἐμείς εἶχαμε κυριευθῇ
από τέτοιο φόβο, ὥστε
δέν τολμούσαμε νά ποῦ-
με λέξι, ἢ μαμά, δεμέ-
νη καθὼς ἦταν, κάθισε
στὴ χλόη, πλάι στὸν πα-
τέρα μας, κι' άρχισε νά
ξερωνίζει και νά κλαίει...

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶ-
τες πιάστηκαν με τοὺς ἄ-
μαζάδες, — με τοὺς ὁποι-

ους, καθώς φαίνεται, ήταν συνεννοημένοι — επάνω στη μοιρασιά των χρημάτων. Μά ένας λοχίας, τραβώντας το πιστόλι του, τους υποχρέωσε να δεχτούν ό,τι τους εδινε...

»Κατόπιν ο ίδιος λοχίας πέταξε ένα πουγγύ με λίγα χρήματα στη μαμά και διέταξε τους στρατιώτες να τη μεταφέρουν μαζί με τον πατέρα μας στο άμαξι όπου θρυσκόμαστε κι' εμείς. Έτσι σωριαστήκαμε όλοι στο ίδιο άμαξι. Είπε τότε στον άμαξά να μας πάη στην Πίζα και μας φοβέρριζε πως θα μας σκότωνε όλους αν θυγάσαμε έστω και μία λέξη απ' το στόμα μας...

»Έπειτ' από μιάς ώρας δρόμο, ο άμαξας στάθηκε και μας κατέβασε από το άμαξι. Πήρε από τη μαμά τα χρήματα που της είχε αφήσει ο λοχίας. Του κάκου εκείνη τον ίκέτευε. Αυτός γελούσε...

»Η Πίζα δεν είναι μακριά από δω! μάς είπε.
»Και αφού ανέθηκε στο άμαξι του, μαστίγωσε τ' έλογα και απομακρύνθηκε...

»Ο πατέρας εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει τίποτε από το μεθύσι του.

»Λύσαμε τα χέρια της μαμάς και περιμέναμε ως την αύγη. Έπειτα, τραθήξαμε με τα πόδια για την Πίζα. Έγώ κι' ο αδελφός μου ο Αρνόλφο προσπαθούσαμε να μεταφέρουμε τον πατέρα, ο οποίος είχε γίνει πολύ άγριος. Δεν άργήσαμε να προσέξουμε ότι δεν ήταν πειά μεθυμένος, μά ότι είχε χάσει το μυαλό του.

»Σ' όλο το δρόμο, δεν έκανε άλλο παρά να θρίζη τη μαμά. Τέλος, μερικοί καρποσέρηδες πέρασαν, νάν έπληραν στ' άμαξία τους και μας έπληγαν ως την αγορά της Πίζας. Ο πατέρας μου είχε γίνει τόσο έξαλλος, ώστε αναγκάστηκαν να τον δέσουν.

»Έτσι φτάσαμε ως το σπίτι του παππού μου, κλαίγοντας πεθασμένοι απ' την πείνα και χωρίς ένα σκούδο.

»Μά κι' ο παππούς μου ήταν φτωχός... Τί να μάς έκανε... Πάντως μάς οικονόμησε όπως - όπως στο σπίτι του. Εκεί αναγκαστήκαμε να κλείσουμε τον πατέρα μου που νόμιζε πως ήταν ακόμα πλούσιος και άφριζε και δερνόταν, σ' ένα υπόγειο. Έπειτ' από μερικές μέρες, ήρθαν και τον πήραν για να τον κλείσουν σ' ένα άσυλο. Από τότε δεν τον ξαναείδαμε. Είναι τρελλός και δεν θα γίνη ποτέ καλά.

»Υποφέραμε μεγάλες δυστυχίες, Αντώνιο, πολύ μεγάλες...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά η Άγγελα σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της. Ο Αντώνιο είδε δάκρυα να κυλούν ανάμεσα απ' τα δάχτυλά της.

—Δεν είν' αυτά όλα, είπε η νέα. Θέλεις να συνεχίσω;
Ο Αντώνιο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' εκείνη κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να μπορέση να μιλήση.

—Σε λίγο καιρό, είπε, ξέσπασε στην Πίζα επιδημία ευλογίας. Ο Λουίτζι και τ' άλλα μικρά αδέρφια μου πέθαναν. Δεν μάς άφηναν να θυγούμε από το σπίτι και δεν είχαμε να φάμε τίποτε. Καθώς θα θυμάσαι, είχαμε πάρει απ' το Λιθόρνο τη γίδα μας. Μά σε λίγο καιρό τη φάγαμε. Ω! αν έθελπες τη μητέρα μου, τη χοντρή Άγγελα, όπως τη λέγανε: όλο το πάχος της είχε πέσει κι' η επιδερμίδα της κρεμώταν σαν κουρέλι...

»Σε λίγο καιρό, πέθανε κι' αυτή και μία νύχτα ο αδελφός μου ο Αρνόλφο τ' έσκασε απ' το σπίτι...

»Στο τέλος, απ' όλη την οικογένεια, δεν μείναμε παρά δυο κοπέλλες κι' η γιαγιά μου. Μιά μέρα, ή γρηά πήρε ένα σκουπόξυλο κι' άρχισε να με ξέρνι.

»Γήγαινε, μου φώναζε, να μάς φέρης λεφτά, άρχι-τεμπέλα! Δεν θλέπεις πως πεθαίνουμε της πείνας;

»Αρχισα τότε να ζητιανεύω, μά κι' έτσι δεν μάζευα παρά όσο φάνανε για να πάρουμε λίγο ψωμί, κι' η γιαγιά μου εξακολουθούσε να με δέρνει. Μιά μέρα καθώς καθόμουν στα σκαλοπάτια μιάς εκκλησίας, πέρασε ένας κύριος... Ήταν ο Ντεμπρύλ, ο θαρύτονος του θιάσου μου. Φαίνεται πως του άρεσα, γιατί με κούταξε πολλή ώρα, μου χάιδεψε το μάγουλο και μου είπε: «Έλα μαζί μου!» Έγώ τον άκολουθήσα στην κάμαρά του...

»Καταλαβαίνεις, Αντώνιο, τώρα; Μά καταλαβαίνεις;»
Ο Αντώνιο έμενε πάντα ξαπλωμένος κι' ένοιωθε τις πιο μεγάλες συγκινήσεις μά τα μάτια του έμεναν παγερά.

—Ωστε ο χοντρός Γερμανός θαρύτονος ήταν ο πρώτος...

—Ναί...

—Τόν μισώ, είπε απλά.

—Όχι, μην τόν μισής. Ο Ντεμπρύλ στάθηκε πολύ

καλός για μένα. Με πήγε στο Μιλάνο, μ' αγόρασε ρούχα και μ' έβαλε στο θέατρο ως κορίστα στην άρχη.

»Μ' έμαθε να τραγουδάω... Λένε πως έχω ωραία φωνή... Τώρα μου δίνουν καλούς ρόλους... Μιά μέρα, θα γίνω μεγάλη καλλιτέχνης...

»Α! τα φάτα, το πλήθος! Θά έχω υπέροχες τουαλέτες, κοσμήματα και θα ταξιδεύω σ' όλο τον κόσμο... Ναί, ο Ντεμπρύλ είναι καλός για μένα... στάθηκε σωστός πατέρας...

—Τόν αγαπάς; ρώτησε ο Αντώνιο.

Έκείνη κούνησε το κεφάλι της.

—Όχι με τόν τρόπο που νομίζεις... Δεν... έρχεται συχνά μαζί μου... Τόν ανέχομαι...

—Τότε, δεν θέλεις να με παντρευτής, Άγγελα; τη ρώτησε ο Αντώνιο.

Και την κούταζε με ύφος γεμάτο απόγνωση και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

Έκείνη του άπάντησε με φωνή σιγανή που έμοιαζε με λυγμό:

—Άλλοτε, ναί... είπε. Μά όχι τώρα... Είναι πολύ άργα...

—Και τί σκόπεύεις να κάνης; φώναξε ο Αντώνιο.

—Μά εξακολουθώ να τ' αγαπώ... Τώρα που σε ξαναβρήκα, βρήκα συγχρόνως το θάρρος και τη δύναμη να εξακολουθήσω...

Κι' ένα τρυφερό θριαμβευτικό χαμόγελο άπλώθηκε στο πρόσωπό της.

Ο Αντώνιο άρχισε να την ίκετεύει, μά έκείνη γύρισε το κεφάλι της άλλοι κι' έκλεισε τα μάτια της.

—Έλα, του είπε έπειτ' από μία στιγμή, άκούμπησε το κεφάλι σου στο στήθος μου.

Έπειτ' από άρκετή ώρα, η σπιτονοικοκυρά χτύπησε την πόρτα τους. Τη μισάνοιξε μάλιστα και πρόβαλε το κεφάλι της απ' το άνοιγμα.

Ήταν μία πενηντάρα γυναίκα, άνοιχτόκαρδη και πρόσχαρη.

—Σας ζητώ συγγνώμη, τους είπε, θά θέλω να σας πω κάτι...

Όταν θα έτοιμαστήτε, ελάτε στην κάμαρή μου... Σας περιμένει εκεί ένα υπέροχο πρόγευμα... Τό έφερε, δεσποινίς, ο φίλος σας, ο θαρύτονος κ. Ντεμπρύλ. Θάρητε και σεις, κύριε Ανθέρο, μαζί της...

Α! δεν ξέρετε πόσο καλός είναι ο κ. θαρύτονος για την δεσποινίδα... Ναί, μου μίλησε ο ίδιος και για τους δυο σας... Ελάτε!... Ελάτε!... Θά σας πω και την τύχη σας... Ναί, ξέρω και προλέγω το μέλλον... Θεέ μου! Τι όρατοι πού είσαστε...

Και προσήλωσε τα βλέμματά της στους δυο νεαρούς έρωτευμένους, γεμάτα θαυμασμό και θλίψη...

Μην ντρεπόσαστε! είπε, Ήμουν κι' εγώ άλλοτε νέα... Μά τώρα δεν μου μένει παρά η ευχαρίστησις των ματιών μου...

Έκλεισε την πόρτα κι' ανέθηκε τη σκάλα τραγουδώντας.

Σε λίγη ώρα, ο Αντώνιο κι' η Άγγελα άκουσαν, απ' το άπάνω πάτωμα τη γεμάτη πάθος φωνή του Ντεμπρύλ, ο οποίος τραγουδούσε:

Χάραξε, χάραξε η αυγή,

Τό φώς άπλώθηκε στη γή,

Ξύπνησε η φύσις όλη

Και μοναχά κοιμάσαι σύ...

Ω! ξύπνα, αγάπη μου χρυσή

Κι' έβγα στο περιβόλι...

Αχ! η καρδιά μου σε ζητά...

Γιά σε με δύναμι σκιρτά...

Οι τόνοι αυτοί είχαν κάτι τόσο θερμό, τόσο ίκετευτικό, ώστε οι δυο νέοι, χωρίς να θέλουν, σηκώθηκαν και νύθηκαν.

—Θά δής! Θά τόν αγαπήσης! είπε η Άγγελα.

Ο Αντώνιο κούνησε το κεφάλι του.

—Ναί, ναί, θά τόν αγαπήσης...

Έκανε ένα χαριτωμένο μορφασμό και τόν άγκάλιασε.

Διευθύνθηκαν προς την πόρτα και την άνοιξαν. Μιά μακριά άχτινα ήλιου έπεφτε στη σκάλα. Όλο το σπίτι μύριζε καφέ και ψητά λουκάνικα. Από την κάμαρη της σπιτονοικοκυράς άκουγόntonσαν γέλια.

Ο Αντώνιο έσφιξε με δύναμη την Άγγελα στην αγκαλιά του και της είπε:

—Αντίο, Άγγελα, Άγγελα μου... Δεν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ...

Απ' το άπάνω πάτωμα, άκούστηκε πάλι η φωνή του θαρύτονος:

Αχ! η καρδιά μου σε ζητά...
Γιά σε με δύναμι σκιρτά...

Ω! πόσο θά ήθελε ο Αντώνιο ν' άποσπάση για πάντα την Άγγελα απ' αυτή τη φρίκη. Μά έθελπε πως δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτε... Άλλη ήταν η θέλησις της μοίρας.

Μη φεύγεις, Αντώνιο! του είπε. Έλα μαζί μου.

Και, άγκαλιάζοντάς τον, τόν παρέσυρε μαζί της...

Έτσι άγκαλιασμένοι ανέθηκαν μαζί τη σκάλα.

Τό διαμέρισμα της σπιτονοικοκυράς τους έκανε μεγάλη εντύπωση. Ήταν πλημμυρισμένο απ' τόν ήλιο που έ-

λυνε τα παράθυρα και μία πόρτα άδηγούσε προς την ταράτσα όπου θρυσκόntonσαν κασόνες με χρώμα γεμάτες λουλούδια κι' αυτές...

Ένας μεγάλος γάτος κίτρινος ζεστάνονταν ξαπλωμένος στον ήλιο. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο.

Σε μία γωνία η σπιτονοικοκυρά πολυάσχολη επέβλεπε το τζάκι, όπου έτοιμαζε διάφορα πράγματα για τó πρόγευμα.

Σε μία άλλη γωνία καθόταν ο Βικέντιος, ο φίλος του Αντώνιο, με μία Γερμανιδούλα του θιάσου στα γόνατά του.

Ο Ντεμπρύλ στεκόταν όρθιος.

Έπευφημές ύποδέχτηκαν τόν Αντώνιο. Ήταν άδύνατον να μείνη άνασθητος σε μία τέτοια ύποδοχη. Και ο πάγος έσπασε έντελώς όταν ο Ντεμπρύλ του έσφιξε τó χέρι και του είπε:

Πεθαίνουμε της πείνας, εξ αίτίας σας, όρατο μου βασιλόπουλο, κι' εξ αίτίας της βασιλοπούλας σας... Δεν σού'ατε λοιπόν τα τραγούδια τά προωρισμένα για τ' αυτιά σας...

Μιά στιγμή ακόμα και τά λουκάνικα θά παίρνουν φωτιά... Έμπρός, άς μνηπεριμένουμε περισσότερο... Άς καθήσουμε...

Αντώνιο, Αντώνιο, αυτό τó πρόγευμα είναι προς τιμή μας! είπε η Άγγελα γελόντας. Θά καθήσουμε στην καλύτερη θέσι του τραπέζιού...

Τά μάτια της έλαμπαν όπως ο ούρανός μετά τη θροχή. Τους παρέσυρε όλους και κάθησαν στο τραπέζι.

Η σπιτονοικοκυρά, άχτινοβολώντας, έφερε τά πιάτα.

Όταν θά τελειώσετε, σινιόρα, της είπε ο Ντεμπρύλ, θά καθήσετε να φάτε μαζί μας. Είσατε άλλοτε και σεις, κυρία τού κόσμου.

Η σπιτονοικοκυρά ύποκλήθηκε με χάρη και όλοι την χειροκρότησαν.

Κυρίες και κύριοι, είπε ο Ντεμπρύλ, τó πρόγευμα αυτό, άν και ήμισισημο, έχει χαμηλό χαρακτήρα και δίδεται προς τιμήν του γοητευτικού ζευγαριού που έχει την τιμητική θέσι σ' αυτό τó τραπέζι... Άς πιούμε λοιπόν εις ύγειαν...

Όλοι ύψωσαν τά ποτήρια με τόν καφέ, ζητωκραυγάζοντας υπέρ του Αντώνιο και της Άγγελας.

Ο Ντεμπρύλ άρχισε τότε να τραγουδά ήνα γερμανικό έρωτικό τραγούδι που τους καταγοήτευσε όλους. Στο τραγούδι αυτό τόν συνώδευσαν ο Βικέντιος και η Άγγελα με την κρυστάλλινη φωνή τους.

Άμα τελείωσε τó τραγούδι, άνοιξαν μία μπουτίλια κρασί και ήπιαν πάλι στην ύγεια του ζευγαριού.

Από τόν τρόπο με τόν όποιο ο Ντεμπρύλ κούταζε την Άγγελα, ο Αντώνιο κατάλαβε ότι την αγαπούσε, ότι την αγαπούσε μ' ένα είδος πατρικής αγάπης, γεμάτης άφοσίωσις. Την αγαπούσε με τóση αυτοθυσία, ώστε καταλάβαινε τώρα ότι, με τη συγκάταθεισιν του θαρύτο-

νου, είχε περάσει τη νύχτα εκείνη κοντά στην Άγγελα.

Μά από μέσα του χωρίς άλλο θά υπέφερε γι' αυτό...

Και τó κέφι του τó τωρινό... Ω! μέσα σ' αυτό θά ήθελε χωρίς άλλο να πνίξη τη θλίψη του, γιατί δεν είχε την ήλκικα του Αντώνιο, γιατί δεν ήταν ο Αντώνιο ο ίδιος...

Και όμως η χαρά βασιλεύε εκείνο τó πρωί, γύρω απ' τó τραπέζι, με τά τραγούδια και τά κρασιά!

Η θαθεία χαρά της προηγούμενης νύχτας είχε δροσίσει τó αίμα του Αντώνιο και είχε δώσει σ' όλα τά μέλη του μία αίσθησις άνεσεως...

Η εὐθυμία που τόν περιείχε, ή πρόσχαρες φωνές που έφταναν ως την ψυχή του, ένα παράδοξο προαίσθημα που τού έλεγε ότι θάρ-

χόντουσαν μέρες μοναξιάς, όταν θά έφευγε η Άγγελα, όλ' αυτά τά συναισθήματα γίνοντουσαν ένα και τόν με-

θούσαν.

Τό παρελθόν είχε λησμονηθή. Μόνο τó παρόν ύφιστα-τό τώρα.

Μά η σπιτονοικοκυρά τους πρότεινε να τους πη και τó μέλλον.

Έβγαλε δυο ώροσκόπια κι' όλοι έσκυψαν πάνω απ' τά θιβλία και τους χάρτες του ούρανού, όπου διάφορα μαγικά ζώα ήσαν μπερδεμένα μ' αστέρια.

—Θ' άποχτήσης διαμάντια που θ' αντιπροσωπεύουν μία όλόκληρη περιουσία, είπε στην Άγγελα:

Κατόπιν είπε στον θαρύτονο:

—Εσύ, Ντεμπρύλ, δεν θ' άποχτήσης ποτέ παιδιά...

Εσύ, Βικέντιε θά γίνης πλούσιος, μά θά πεθάνης φτωχός...

Γιά λόγους άγνώστους, ή σπιτονοικοκυρά επιφυλά-χτηκε να πη τó ώροσκόπιο του Αντώνιο στο τέλος.

Γύρισε λοιπόν έξαφνα τά διαπεραστικά της βλέμματα προς αυτόν και τόν ρώτησε:

—Ποιά μέρα και ποιά ώρα γεννηθήκατε;

Ο Αντώνιο, μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή, αίσθάν-θηκε τó αίμα του να παγώνει. Τό κεφάλι του εξατμίστηκε με μιάς και μία έκφρασις στενωχρίας άπλώθηκε στα χαρακτηριστικά του.

—Δεν ξέρω, σινιόρα, τραύισε. Δεν...

Έγινε κατακόκκινος. Πότε είχε γεννηθή;... Θεέ μου!... Δεν τó ήξερε. Όπως επίσης δεν ήξερε ποιος ήταν... ποιοι ήταν οι γονείς του...

Μιά βαρεία σιωπή έπακολούθησε. Τότε ο Ντεμπρύλ, με την άπέραντη καλωσύνη του, έσωσε την κατάστασι:

μ' ένα τρομαχτικό φτάρνισμα τους έ-

κανε όλους να γελάσουν...

—Τί σημαίει; ή ήμέρα της γεννήσεως, είπε κατόπιν. Μπορεί κανείς να έχασε την ήμέρα που γεννήθηκε...

Εξακολουθήστε, σινιόρα, κι' αφήστε την ήμέρα της γεννήσεως...

Ο Αντώνιο άναρωτήθηκε τί μπορούσε να ξέρη ο Ντεμπρύλ... Τί τού είχε πη η Άγγελα...

Η σπιτονοικοκυρά άνοιξε τότε ένα μαύρο κουτί κι' έβγαλε από μέσα κάτι κόκκαλα ζώνν κι' ένα μαύρο πα-

λινό πέπλο, κεντημένο μ' αστέρια. Κάθισε μπρός στο τραπέζι, και, σκεπάζοντας τó πρόσωπό της και τó στή-

θος της με τόν πέπλο, άρχισε να χτυπά τά κόκκαλα μυστηριωδώς.

Όλοι την κούταζαν με περιέργεια και με φόβο.

Τέλος, ή σπιτονοικοκυρά άρχισε να μιλά και είπε:

—Γεννηθήκατε τά μεσάνυχτα, άνα-

μεσα από μία μέρα ευτυχισμένη κι' από μία μέρα δυσ-

τυχισμένη... Βλέπω πολλά καράδια... Θά κάνετε πολλά και μεγάλα ταξίδια...

Θά δήτε τόν βασιλέα του Κόσμου και θά τόν υπηρετήσετε. Βλέπω μία μεγάλη φωτιά μέσα στην νύχτα...

Βλέπω και μία γυναίκα με πέπλο κι' ένα βουνό πολύ μακριά... Μά δεν διακρίνω πιο πέρα...

Έβγαλε τó πέπλο της και κούταζε τόν Αντώνιο μ' ένδιαφέρον και μ' έκπληξι.

Δυό πράγματα μόνο μπορώ να σας πω ρίγουρα, του είπε. Θά κάνετε μακρινά ταξίδια... Πρέπει να προσέχετε τó άτσάλι... Δεν θά είσαστε πάντοτε ευτυχισμένος, παιδί μου...

Κούταζε τó χέρι του νέου και κούνησε επιδοκιμαστικά τó κεφάλι της.

—Ναί, είπε, και ή γραμμές του χεριού σας θεοβάνουν, δσα σας είπα.

Μιά παρατεταμένη σιωπή διαδέχθηκε τις προφητείες της μάγισσας.

Τέλος ο Ντεμπρύλ σηκώθηκε και φόρεσε τó επανωφόρι του. Η Άγγελα τόν μιμήθηκε.

Ο θαρύτονος έδωσε τó χέρι του στον Αντώνιο και τού είπε:

—Πρέπει να φύγουμε, γιατί έχομε απογευματινή σή-

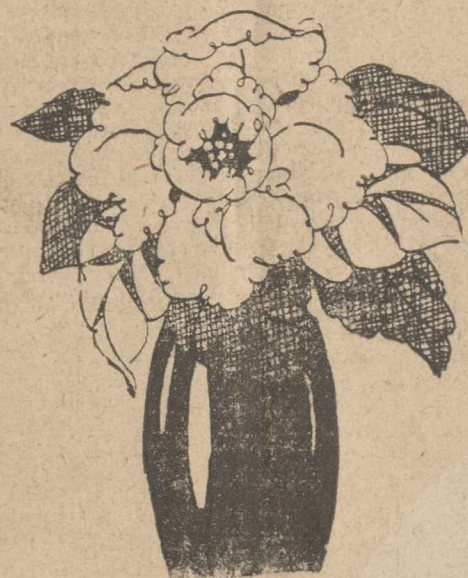
μερα...

Ο Αντώνιο έσφιξε εγκάρδια τó χέρι του ήθσοποιού. Καταλάβαινε τώρα ότι τού χρωστούσε πολλά.

—Ευχαριστώ! του είπε σιγανά. Ευχαριστώ! Να προσέ-

χετε την Άγγελα...

(Ακολουθεί)

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

[Άρθρο της γοητευτικής «βεντέτας» της «Γουόρνερ Μπρός», Γκλόριας Ντίξον

ΟΙ άνεργοι οφείλουν τις περισσότερες αναποδιές τους σ' ό,τι δεν έχουν εμπιστοσύνη στην τύχη τους. Δεν την αφήνουν να τους οδηγήσει ελευθερά στο δρόμο τους. Βάζουν στη μέση τη λογική, τις αδυναμίες τους, το φιλοτιμίο τους και τα μπερσέουν. Έτσι γίνονται δυστυχισμένοι. Η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς. 'Ας είναι για να καταλάβετε τι σημασία παίζει στη ζωή των ανθρώπων η θεά Τύχη, πρέπει να επισκεφθίτε το Χόλλυγουντ, αυτή την πόλη των θαυμάτων. Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου δεν σημειώνονται και δεν προσεχονται ή ιδιοτροπίες τους. Γίνεστε πλούσιος ή φτωχός αναλόγως της διαθέσεώς της. Κι' αυτό συμβαίνει και για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Ένας φτωχός «γκρούμ» ξενοδοχείου γίνεται «γόνις» της θόνης. Μιά ταξιδέτρια, περιφημο «γκέρλ» του Ζίγκφιλντ ένας εισπράκτωρ του σιδηροδρόμου «παρτεναίρ» της Μάρλεν Ντρήτριχ και της Κλωντ Κολμπέρ.

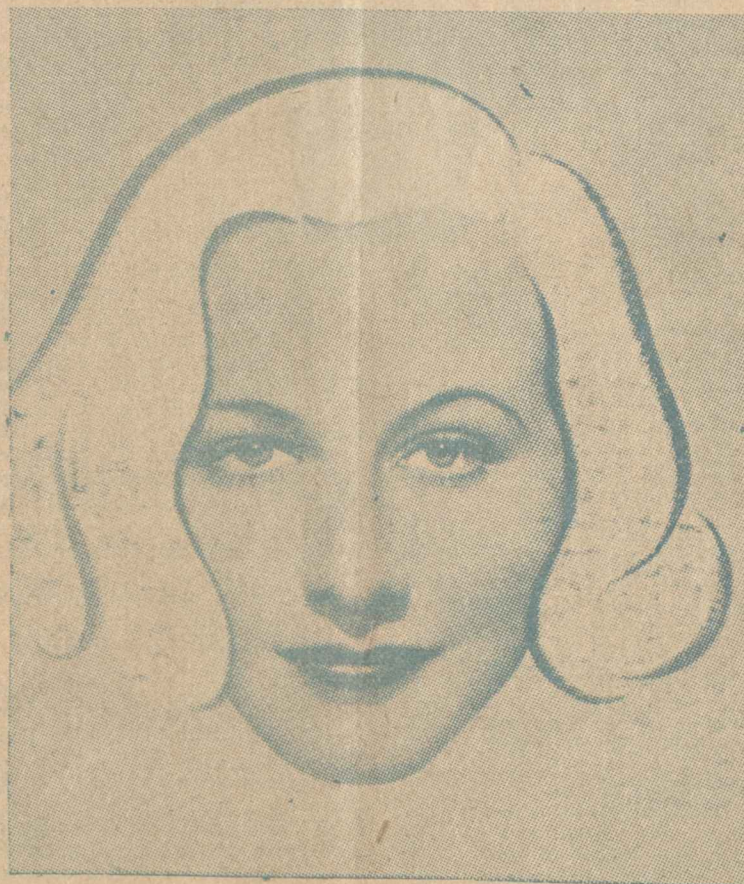
Όπως βλέπετε, τα πάντα εξαρτώνται από την τύχη. 'Αν αυτή σας συμπαθή θέλετε δεν θέλετε θα γίνετε διάσημος. 'Αν όχι, ό,τι και να κάνετε θα είσαστε καταδικασμένοι να μένετε στην άφανεια μέχρι το τέλος της ζωής σας. Μά δπως σ' ελπια, μη διστάζετε ν' ακολουθήτε την τύχη σας. Θα πάθετε αυτό που κόντεψα να πάθω κι' εγώ: να μέινετε μία γυναίκα δίχως σημασία. Για να με πιστέψετε θα σας διηγηθώ τα πρώτα χρόνια της ζωής μου, έτσι σαν παραμύθι:

«Δώ και πέντε χρόνια ζούσε στο Λόγκ-Μπίντς μία οικογένεια Σουηδών, οι Ντίκερσον. Είχαν έρθει σ' αυτή το όμορφο παραθαλάσσιο προάστιο του Λόγ-Μπίντς, για να χαρούν τον ήλιο και τη γοητεία των κυμάτων. Εκεί εγκατεστάθηκαν ακούγοντας και τις συμβουλές της κόρης τους που ήθελε να γίνει... μεγάλη «βεντέτα».

Η Θάις Ντίκερσον, αυτή η μικρούλα κι, ολόξανθη Σουηδή, είχε κι' εκείνη τις επιθυμίες και τα όνειρα των κοριτσιών της εποχής της: «Ήθελε να γίνει «άστερι» της φιλομολέας. Έτσι είχε παρασύρει τους δικούς της να εγκατασταθούν στο Λόγκ-Μπίντς, κι' όλη τη μέρα ξεγυμνώνονταν στην άμμουδιά κι' έκανε τρέλλες με την έλπίδα ότι κάποιος θα προσεχε την όμορφιά της...»

Σ' αυτό τ' αριστοκρατικό προάστιο υπήρχαν πράγματι, ένα σωρό «πριγκηπούλας» του παραμυθιού. Νέοι και γέροι, γόνιτες και μασκαράδες, προσωπικότητες κάθε τάξεως και κάθε «συναφιού». Δεν έλειπαν ακόμη ούτε οι «βασιλίσσες» των «γκάγκοτερς». Η Θάις Ντίκερσον διασκεδάζε πολύ μ' αυτό τον κόσμο. Μά έπειδη ήταν πολύ μικρούλα, πολύ τρελλή και πολύ εύθυμη οι πλούσιοι την φωνάζουν σαν τ' ο διάβολο και δεν είχαν καμιά διάθεση να μπλέξουν σε μία τέτοια περιπέτεια.

Έτσι μάταια η ολόξανθη Θάις Ντίκερσον σκόρπιζε στο Λόγκ-Μπίντς την όμορφιά της

Ένα όρατο και επιτυχεστάτο εκίτος της Γκλόριας Ντίξον.

και μοίραζε δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα, φιλήματα και προκλητικές ματιές.

Κι' όμως, θα το πιστέψετε; Αυτή η ολόξανθη Σουηδή, θα μπορούσε να πετύχει στον κινηματογράφο. Ήταν ένα αρκετά μορφωμένο κορίτσι κι' είχε ταλέντο καλλιτέχνης. Είχε σπουδάσει στο 'Ωδείο κι' είχε ένα σωρό θραύειά... σ' αθλητικές επιδείξεις. Ήταν τέλος ένας γοητευτικός τύπος νέας της εποχής.

Ωστόσο η μέρες της κυλούσαν δίχως να κάνει τίποτε και την νύχτα απογοητευμένη έκλαιγε από το πείσμα της και το θυμό της: «Κι' όμως, δήλωνε, πρέπει να πετύχω. Πρέπει να γίνω μία «βεντέτα». Και με την απόφαση αυτή άρχισε να γνωρίζει όλους τους καλλιτέχνες και τον κόσμο των «στούντιο» να κάνει γι' αυτούς ένα σωρό θυσίες και να περιμένει. Είχε την έλπίδα ότι η θεά Τύχη, που τόσο πίστευε σ' αυτή, δεν θα την ξεχνούσε.

Κι' αλήθεια, μία μέρα τέλος κατάφερε να της δοθεί ένας μικρός ρόλος, σ' ένα ασήμαντο φιλμ που παίζαν «αστερίσκοι» αντί διασημών αστέρων.

Η Θάις Ντίκερσον είχε λάβει μέρος σ' αυτό το φιλμ ως «κουμπάρα». Μά ήταν ένθουσιασμένη. Η αρχή είχε γίνει. Είχε μπή στον κόσμο των θαυμάτων, στο «στούντιο».

Μετά το «γύρισμα» του μικρού αυτού έργου η Θάις Ντίκερσον είχε την τύχη να λάβει μέρος σε μία ταινία της «Μέτρο Γκόλντγουιν» στο «Όταν ξυπνά το παρελθόν». Έπαιξε μ' εξαιρετική ευσυνειδησία το μικρό ρόλο της, μά δεν κατάφερε να κινήσει την προσοχή των καλλιτεχνικών διευθυντών της. Έτσι την ειδοποίησαν να περάσει από το ταμείο να πάρη το μισθό της... και να μη ξαναφανή στο «στούντιο».

Η Θάις Ντίκερσον θύμωσε πάρα πολύ. Είχε προσβληθεί η καλλιτεχνική αξιοπρέπεια της.

Δεν σ' έχω ανάγκη, κύριοι, τους δήλωσε. 'Αφού δεν με καταλαβαίνουν οι άνθρωποι της θόνης, θα παίξω στο θέατρο κ' είμαι θεαία διπλά σ' ό,τι θέλω να κάνω.

Κ' η όμορφη Σουηδή προσελήφθη σ' ένα θιασο ποικιλιών κι' άρχισε να συμεριζέται τις αναποδιές του και τη δυστυχία του, σε μία μεγάλη κι' εξαντλητική «τουρνέ» στις πολιτείες του Νέου Κόσμου:

«Ήταν ένα εφιαλτικό ταξίδι απογοητεύσεων. Ο κόσμος χειροκροτούσε μά δεν πλήρωνε. Κι' εμείς επειδή δεν μπορούσαμε να φάμε ούτε τα λουλούδια, ούτε τα χειροκροτήματα, μέναμε νηστικοί και λυσσούσαμε από το θυμό μας γι' αυτούς τους περιέργους θαυμαστάς μας».

Αυτά διηγείτο άργα-αργά η Ντίκερσον.

Ένα βράδυ στο Ντένβερ του Κολοράδο ο ένθουσιος της Ντίκερσον είχε φθάσει στο άπροχώρητο. Η αβούσα του θεάτρου ήταν άδεια και φυσικά και τα σουτάκια του ταμείου. Λόγω της φοράς δεν θα τη γλύτωναν, θα κοιμώνταν (Συνέχ. στη σελ. 26)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΥΡΦΥ

ΜΙΚΡΟΝΛΛΑ

ΠΟΝΗΡΑ ΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
εκ του προ-
ηγούμενου)Ο Τζών
Σπίτνιλντ

χτύπησε το μέτωπό του και κύτταξε την αδελφή του σαν χαμένος. Θυμάταν τώρα όσα του έλεγε η Μαίρη.

«Α! φώναζε εκείνη, μη μπορώντας να συγκρατήσει την αγανάκτησή της, θυμάσαι τώρα, έναρτε πάστωρ, ότι μοσημευμένος όπως ήσουν, έδιωξες σκαιά, πρό-
τυχα, τη ζητιάνη αδελφή σου;

«Ο Λόρδος Κλάρενς; τραύλισε ο πάστωρ. Πώς; Ήταν εκεί κι' ο Κλάρενς;...

«Ρώτησε τον ίδιο αν δεν με πιστεύεις.

«Σε πιστεύω, Μαίρη, απάντησε ο νέος με τόνο πιο γλυκό. Τι συμφέρον θα είχες να μου πής ψέματα; Ναι, σε πιστεύω... Μά τότε πρέπει να μάθω τα πάντα!... Το δελυρό αυτό έγκλημα χρειάζεται εκδίκησι!...

«Μά δεν μπορείς να μου κάνης εδώ τις εκμυστηρεύσεις σου... Δώσε μου τη διεύθυνσί σου. Θάρθω στο σπίτι σου σήμερα κιόλας και θα κουβεντιάσουμε...

«Δεν τολμώ να σου δώσω τη διεύθυνσί μου, Τζών... 'Αν ήξερες ποιά μ' έρριξε ή δυστυχία, σε ποιά τρώγλη κατοικώ...

«Το φαντάζομαι, μά δεν εξαφιάζομαι πια με τίποτα... Μη νομίζεις ότι κι' εγώ... άθομαι σε κανένα παλάτι.

Η Μαίρη του έδωσε τη διεύθυνσί της κι' έπειτα από λίγες ώρες ο Τζών θριασκόταν στο σπίτι της. Τη βρήκε μόνη, καθισμένη στο φτωχικό κρεβάτι, όπου είχε πεθάνει η κόρη της.

«Διηγού μου γρήγορα τα γεγονότα, της είπε. Ήρθε ή στιγμή να ανακουφισθί ή δυστυχία σου. Μου είπες ότι ο Λόρδος Κλάρενς είναι ο μόνος, ο μεγάλος ένοχος. Η κατηγορία αυτή, αδελφή μου, είναι πολύ σοβαρή. Χρειάζονται αποδείξεις!

«Έχεις καμιά επιστολή του;

«Όχι.

«Μήπως σ' είδε κανείς;

«Όχι...

«Παραπονέθηκε στους γονείς μας;

«Όχι, γιατί φοβήθηκα μήπως τους λυπήσει. 'Αργότερα έμαθαν την αλήθεια. Σε μία γυναίκα μόνο είχα αναφέρει αυτή τη δολυρή πράξη... μά είμαι θέσται πως ήταν συνένοχη του αθλίου Κλάρενς. Γι-
ατί αυτή μου έδωσε το ναρκωτικό.

Η γυναίκα αυτή είναι ή μίσση Κράμπ, ή οικόνο-
μος του Λόρδου Κλάρενς.

«Πρέπει να ξαναβρω αυτή τη γυναίκα, είπε ο Τζών με σιγαλή φωνή.

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος χτύπησε την πόρτα και χωρίς να περιμένη απάντησι, μπήκε μέσα. Ήταν ή Μαγκαλί. Μόλις είδε τον νεαρό πάστορα έ-

κανε μία κίνησι εκπλήξεως. Το ίδιο έκανε κι' εκείνος.

«Ήσαν γνώριμοι από το θέατρο των Ταμπλώ - Βι-
θάν», όπου ο νεαρός πάστωρ πήγαινε συχνά. Για μία στιγμή μάλιστα φάνηκαν έτοιμοι να ξεφωνίσουν: «Μπα! Σ' έδω!» Μά συγκρατήθηκαν κι' οι δυο κι' ή Μαγκαλί περιωρίστηκε να πη:

«Σας ζητώ συγγνώμη που σ' άνησυχώ κι' ελπίζω ότι δεν είμαι άδίκκριτη. Μά άκουσα το όνομα του Λόρ-
δου Κλάρενς, ο οποίος τόσο κακό έκανε σ' αυτή τη νέα...

«Έρχομαι να σ' προσφέρω τη συνδρομή μου αν θέ-
λετε να τον εκδικηθήτε, γιατί κι' εγώ τον μισώ!...

«Ένας μόνον τρόπος εκδίκησης υπάρχει, είπε ο Τζών. Να εγκαλέσουμε τον Λόρδο Κλάρενς στα δικαστήρια...

«Ω! αδελφέ μου! φώναζε άπερίσκεπτα ή Μαίρη. Μη τό κάνης αυτό!

«Α! ο κύριος πάστωρ είναι αδελφός σας; είπε χα-
μογελώντας ή Μαγκαλί. Θέλετε να μ' αφήσετε να ε-
νεργήσω εγώ;

«Υποθέτω ότι θα χρησιμοποιήσετε μέσα νόμιμα και
τίμια, είπε ο Τζών.

«'Αγαπητέ μου κύριε, του απάντησε ή Μαγκαλί, θυ-
μηθήτε τί σ' έπια το θράδυ που είχα την τιμή να σ' ά-
γνωρίσω στα «Ταμπλώ - Βιθάν». Δεν είμαι εκείνη που νομίζετε... Είμαι από καλή οικογένεια και παντρεύτη-
κα έναν ευπατρίδη. Χάσαμε την περιουσία μας σ' έπιχει-
ρήσεις άτυχείς... 'Αν κατάντησα ήθσοπιός, φταίει ή
φτώχεια σ' αυτό... 'Α! δεν έξέρετε πόσο ύποφέρει γι' αυτό ο σύζυγός μου...

«Μά να, άκούω το όνομα του... Κάνετε, κύριε πάστωρ,
ότι δεν με γνωρίζετε. Είναι πολύ ηλότηπος ξέρετε...

Η πόρτα άνοιξε κι' ο Μπουνεμάρ παρούσα-
στηκε στο κατώφλι.

«Έλα μέσα, φίλε μου, του είπε ή Μαγκαλί. Είμ' εδω με τη φτώχη μας γει-
τόνισσα. Είναι κι' ο ά-
δελφός της, ο οποίος θέ-
λει να μάς ευχαριστήσει
για ό,τι κάναμε γι' αυ-
τή...

Ο Μπουνεμάρ μπήκε
μέσα και το παρουσιάζ-
α του έκανε φοβική έν-
τυπωση στον Τζών.

«Δυστυχισμένη Μαίρη, είπε μέσα του, σε ποιά
χθροσ δυστυχία έπεσε
για να έχης σχέσεις με
τέτοιους ανθρώπους.

Ταπεινωμένος, ντροπι-
αμένος, τόσο για τον έαυ-
τό του, όσο και την άδελ-
φή του, αίσθάνθηκε να
δράξη μέσ' στην ψυχή του
άγρια όργη κι' επιθυμία
εκδίκησης εναντίον του
άνεμου του μαρκιστού
Χάρτφορντ, ο οποίος εί-
χε χρησιμοποιήσει την ά-

δελφή του σαν παιγνίδι και την είχε ρίξει μέσα στη φριχτή αυτή απόγνωση. Έξ' άλλου, διεφθαρμένος καθώς ήταν, δεν του φαινόταν καθόλου ανήθικος ένας εκδίασμος του λόρδου Κλάρενς, από τον οποίο θα μπορούσε να κερδίσει χρήματα.

—Χαίρετε, κύριε! είπε ο Μποννεμόρ. Λοιπόν, είστε αδελφός της νεαρής κυρίας;... Χαίρω πολύ... Μά δεν υπάρχει κανένας λόγος να μάς ευχαριστήσετε... Κάνουμε ό,τι μας επέβαλλε το καθήκον μας για τη φτωχή αδελφή σας... Μά πρέπει να την εκδικηθήτε... Νά την εκδικηθούμε... Νά αναγκάσουμε τον άτιμο Κλάρενς να την αποζημιώσει για το κακό που της έκανε...

Ο Τζών Σπίτφιλντ άκουσε μ' ευχαρίστησι τα λόγια του. Γύρισε προς την Μαίρη, η οποία ήταν θυμισμένη στην απόγνωση της και τη ρώτησε:

—Αοιπόν, Μαίρη, τί λες κι' εσύ;

Περίμενε την απάντησή της, με χείλη σφιγμένα. Μά η Μαίρη έμενε σιωπηλή κι' αναγκάστηκε να της έπανωλάθη την ερώτησή του.

—Α! είπε τότε εκείνη. Είμαι κουρασμένη... τόσο κουρασμένη... Θά ήθελα να πεθάνω, Τζών!

—Δεν πρόκειται να πεθάνω, είπε ο Τζών αψηφά. Πρέπει να ζήσεις, άκουσε; Νά ζήσης για να εκδικηθείς... το παιδί σου, την τιμή σας!...

Η Μαίρη φαινόταν πως δεν τον άκουγε, πως είχε την καρδιά της νεκρή. Ο Τζών είπε τότε γυρίζοντας προς τον Μποννεμόρ:

—Περιττόν να τη ρωτάω... Έχει το μυαλό της αλλού... Κάμετε ό,τι θέλετε, επιδοκιμάζω προκαταβολικά τα πάντα... φτάνει να εκδικηθούμε την αδελφή μου και να μη μπλεχτούμε με τα δικαστήρια... Είμαστε άνθρωποι τίμιοι, δεν είν' έτσι;

—Ω! θέβαι! απάντησαν συγχρόνως ο Μποννεμόρ κι' η Μαγκαλί.

Ο Τζών θεώρησε τότε καθήκον του να ζητήσει πάλι για τους τύπους και τη γνώμη της αδελφής.

—Λοιπόν, Μαίρη, τί λες εσύ για δλ' αυτά; τη ρώτησε.

Εκείνη δεν είχε άκουσει τίποτε, μά αποκαμωμένη όπως ήταν, απάντησε:

—Ω! κάμετε ό,τι θέλετε... Δεν έχω πειρά ούτε δύναμι, ούτε θέλησι... Ένεργήστε σαν να είχα πεθάνει...

—Ωραία! έπεδοκίμασε ο Μποννεμόρ. Τώρα που έχουμε τη συγκατάθεσι της κυρίας, μπορούμε ν' αρχίσουμε... Θά ζητήσουμε πενήντα χιλιάδες φράγκα, δεν είν' έτσι; Τα μισά δικά μας για τις υπηρεσίες μας. Σύμφωνοι, κύριε πάτωρ;

—Σύμφωνοι! απάντησε ο πάτωρ.

XXIV

Η ΛΕΣΧΗ ΦΙΝΜΠΟΥΡΝ

Τη μεθεπόμενη της κηδείας της μικρούλας Τζένου, ο λόρδος Κλάρενς, καθισμένος στο τραπέζι του υπακαρά της λέσχης Φινμπουρν, όπου σύχναζε, έπαιζε το διαβολικό του παιγνίδι που κατέπληρε πάντα τους αντιπάλους του. Παίκτης λαμπρός, κέρδιζε ή έχανε σαν τέλειος τζέντλεμαν, χωρίς ένας μύς του προσώπου του να δείχνει χαρά ή απογοήτευσι.

Από καιρό, η μεγάλη περιουσία του νεαρού λόρδου είχε αρχίσει να εξαστιμίζεται. Τα γλέντια, τα κυνήγια, το παιγνίδι, τα είχαν φάει όλα. Τα κτήματά του, οι πύργοι του, η αγροικία του είχαν υποθηκευθ ή πουληθ από τους δανειστές του. Οι περίφημοι πίνακές του, πραγματικά αριστουργήματα τέχνης, βρισκότουσαν σε διάφορα ένεχυροδανειστήρια.

Οι κορρές συμπλήρωσαν την καταστροφή του. Είχε κερδίσει πολλά στην αρχή στον ιππόδρομο, μά η τύχη διωας είχε γυρίσει... Αλλά εκείνος έλπιζε πάντοτε...

Εν τώ μεταξύ, κι' εκείνο το θρόνυ έχανε και δεν το έμεναν πειά παρά καμιά είκοσαριά λίρες στην τσέπη. Πρότεινε τότε σ' έναν από τους συμπαίκτες του, στο λόδο Χούτσινσον, λοχαγό της βασιλικής φρουράς, να τις παίξουν στο έκαρτε. Ο λοχαγός, ένας εκατομμυριοχός όπως είναι δλοι οι αξιωματικοί της φρουράς, ή-

ταν κι' αυτός δεινός παίκτης όσο κι' ο Κλάρενς. Είχαν αρχίσει να παίζουν, όταν ένας υπηρ. λέσχης μπήκε μέσα και παρουσίασε στον Κλάρενς επιστολή επάνω σ' έναν ασπμένιο δισκο.

Ο Κλάρενς ζήτησε την άδεια του συντρόφου του να τον άδειασε τα έξης:

—Αγαπητέ μου λόρδε,

Ένα πρόσωπο, που θα έκπληγθε θέβαι αν το ένασθε, σάς ριμένει. Επιθυμεί να σάς μιλήσει για μιά πολύ σπουδαία υπόθεσι που σάς αφορά προσωπικά. Μην άργητε, ο καιρός ένε...

Ο Κλάρενς γύρισε και ξαναγύρισε το κεφάλι του. Ο χαρακτήρ της επιστολής του ήταν άγνωστος.

—Ματθίλδη! είπε. Τί σημαίνει αυτό; Ποιός σου έδωσε αυτή την επιστολή; ρώτησε τον υπηρέτη.

—Μιά ωραιότατη κυρία, μιλόρδε... Περιμένει την έξο...

—Ότητά σας μέσ' στο μικρό γαλάζιο σαλόνι...

—Της είπα ότι είμαι έδω;

—Όχι, μιλόρδε. Της είπα μόνο ότι δεν σάς είχα δι...

καθόλου κι' ότι θά πήγαινα να δώ αν είσαστε στις σάλ...

λες του παιγνιδιού.

—Τότε πές της πως δεν είμαι έδω.

—Μά το γράμμα της; παρατήρησε ο λόρδος Χού...

τσινσον. Πρέπει, αν της πη πως δεν είσαστε έδω, να της...

επιστήψη το γράμμα της και σεις το άνοιξατε...

—Ας πάη στο διάβολο! φώναξε ο Κλάρενς νευρια...

σμένος. Θά είναι χωρίς άλλο καμιά μπαλαρίνα, ή ό...

ποία έρχεται να μου πη ότι ή φτωχή της μητέρα είναι...

θαρεία άρρωστη κι' ότι δεν έχει να πληρώση το για...

τρό!... Σε άσχημη στιγμή ήρθε... Ποδ είμαστε, μι...

λόρδε;

—Μου χρωστούσατε δέκα λίρες.

—Παίζουμε πάτσι ή διπλά;

—Δεν μπορώ να σάς άρνηθώ τίποτε. Μά επιτρέπατέ...

μου να σάς πω ότι είστε άτυχος κι' ότι δεν είναι όρθο...

να έπωφελοθμαι της άτυχίας σας αυτής.

—Είστε πολύ ευγενής, άγαπητέ μου. Μά άς έξακα...

λγθθούμε... Έχω το προαίσθημα ότι ή τύχη θά γυ...

ρίση...

Οι δυο ευπατρίδαι άρχισαν πάλι να παίζουν.

—Τί πρέπει ν' απαντήσω στην κυρία, μιλόρδε; ρώτη...

σε ο υπηρέτης.

—Νά πάη στο διάβολο!

Ο υπηρέτης ύποκλήθηκε κι' έκανε μεταβολή.

—Τό ζώο. Είναι ικανό να της έπαναλάθ τα λόγια...

μου! είπε ο Κλάρενς. "Ε! περίμενε... Πώς είναι ή γυ...

ναία αυτή; Νέα;... "Ωμορφη;...

—Νέα κι' ώμορφη, μιλόρδε...

—Έχει ξαναρθή έδω;

—Εγώ τουλάχιστον δεν την έχω ξαναδθ, μιλόρδε.

—Παρακάλεσε την να περιμένει λίγο... Είμαι στη δι...

άθεσί της σε μιά στιγμή!... είπε ο Κλάρενς άνοιγοντας...

τα χαρτιά του. Ρήγας!... "Ω! Άτού!... Άτού!... Δεν...

σας τό έλεγα, άγαπητέ μου Χούτσινσον, πως ή τύχη θά...

μου ξαναγύριζε;...

—Επειτα απ' αυτή την παρτίδα, κέρδιζε και δεύτερη,

κι' έπειτα τρίτη. Φαινόταν πως ή άγνωστη έπισκέπτρια...

του είχε φέρει τύχη. Άφου πήρε το...

συμπαίκτη του καμιά έκατοστή λί...

ρες, σκέφτηκε πως ήταν άπρεπές να...

κάνη την άγνωστη να περιμένει περισ...

σότερο. Αυτό άλλωστε του τό εύμισε...

ποτώτος ο λοχαγός της φρουράς, λέ...

γοντάς του:

—Συνεχίζουμε το παιγνίδι κατό...

πιν, αν θέλετε... Έκτός άν...

—Αν ή έπισκέπτρια θέλη λεπτά...

δπως ύποθέτω, θά τη διώξω άμέ...

σως...

—Η θά την άκολουθήσετε, απάν...

τησε ο Χούτσινσον, ένθ' ο Κλάρενς...

διευθυνόταν προς το γαλάζιο σα...

λόν.

Μόλις παρουσιάστηκε ο Κλάρενς,

μιά κυρία που καθόταν σ' έναν άνα...

τολίτικο σοφά, σηκώθηκε.

—Κυρία, ρώτησε ο λόρδος, προς...

ποιάν έχω την τιμή;...

—Καλημέρα, λόρδε Κλάρενς! τον...

διέκοψε ή άγνωστη. Δεν μ' άναγνω...

ρίζετε;

Ο λόρδος έβγαλε ένα άποφάνη...

έκπληξως. Βέβαια, ήξερε αυτό το άραιο μελαχροινό πρόσωπο, αυτά τα μαύρα μάτια που σπιθοβολούσαν, αυτό το αινιγματικό χαμόγελο που πλανιόταν σ' ένα άμορφο στόμα, αυτό το στήθος κι' αυτούς τους υπέροχους γοφούς.

Έξαφνα, χτύπησε το μέτωπό του και θυμήθηκε την άγνωστη που είχε γνωρίσει στο Άλγέριον και που την είχε έγκαταλείψει, γιατί μιά έπειγουσα ύπόθεσι τον άναγκασε να ξαναγυρίση έπειγόντως στην Άγγλία.

—Μ' άναγνωρίζετε; τον ρώτησε ή Μαγκαλί.

Και, καθώς χαμογελούσε, τα μάτια της, είχαν πάρει μιά γλυκεία λάμψη. Κότταζε σχεδόν τρυφερά αυτόν τον άνθρωπο για τον όποιο όστόσο αισθανόταν θαθεία άντιπάθεια, την άντιπάθεια της γυναίκας που, όχι μόνο είχα έγκαταλείψει, αλλά και είχε χάσει ένα θύμα της. Ηταν πολύ έξυπνη, ώστε να καταλάβη ότι αν παρουσιαζόταν με μομφές και άπειλές, θά την πετούσαν έξω οι υπηρέτες.

—Ω! τώρα σάς θυμώμαι περίφημα, είπε ο Κλάρενς. Και σε τί χροστώω την τιμή της έπισκέφέως σας;

—Στην έπιθυμία μου να σάς ξαναδθ, άγαπητέ μου μιλόρδε... Δεν μπορούσα να σάς ξεχάσω... Μου άρέπα...

τε τόσο... Είσατε τόσο διαφορετικός απ' τον κτηνώδη και κακό σύζυγό μου, τον όποιο προς χάριν σας έγκατέ...

λειψα. Μά τιμωρήθηκα σκληρά, γιατί και σεις μ' έγκαταλείψατε χωρίς καμιά εξήγησι, χωρίς καν να με ρωτή...

σατε πως θά ζούσα... Εύτυχώς με βοή...

θησε τότε ο άδελφός μου.

Η Μαγκαλί, λέγοντας τα λόγια αυτά, έγυε θερμά δάκρυα.

Ο Κλάρενς την άκουγε χωρίς να λή λέξι. Λίγοι άνδρες μένουν αναι...

σθητοι στα δάκρυα των γυναικών, πρό...

πάντων όταν αυτές ή γυναίκες είναι νέες και ώραιες. Έτσι κι' ο Κλάρενς,

ο όποιος δεν είχε την καρδιά τρυφερή, συγκινήθηκε λίγο.

Την πλησίασε και προσπάθησε να της πιάση τα χέρια.

—Όχι, όχι, είπε εκείνη, άφηστε με... Δεν ήρθα γι' αυτό!...

—Γιατί ήρθατε τότε, άγαπητή; μου φίλη;

—Γιατί, παρ' όλη την προσβολή σας, διατηρώ μιά άνάμνησι που του κάκου άπροσπάθησα να τη σβύσω. Α! σάς άναζητούσα πολύ καιρό...

Μά επί τέλους ή τύχη μ' έκανε να σάς συναντήσω. Μόλις σάς είδα μολοντά σεις δεν μ' άναγνωρίσατε, αίσ...

σάνθηκα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Είστε ο μόνος άντρας,

το όμολογώ, που την έκανε να σκιρτήση.

—Αλήθεια! είπε ο Κλάρενς. Με κάνετε περήφανο, άγαπημένη φίλη... Έλάτε δώ κοντά μου...

Η Μαγκαλί τον άφησε να την πιάση απ' τη μέση, λέγοντάς του όμως συγχρόνως:

—Όχι, όχι, λυπηθήτε με, μιλόρδε... Είμαι τόσο άδύνατη μαζί σας, ώστε μπορώ να δεχάσω, γιατί ήρθα έ...

δω... Ας μιλήσουμε σοβαρά πρώτα... Μιλόρδε, ένας κίνδυνος σάς άπειλεί...

—Τί λέτε; έκανε ο Κλάρενς χαμογελώντας, χωρίς καμιά ταραχή. Ο κίνδυνος αυτός άπειλεί το πρόσωπό μου... ή το πορτοφόλι μου μόνο;...

—Αυτό που έρω είναι ότι πρόκειται να ξεσπάση ένα μεγάλο σκάνδαλο εις θάρος σας.

—Τί λέτε; Τί είδους σκάνδαλο; Και πως το μάθατε σεις;

—Τί σάς ενδιαφέρει αυτό; Εγώ ήρθα να σάς ειδοποιήσω... Γιατί;... Ω! πρέπει να σάς το πώ... Γιατί δεν έχω την καρδιά άδιάφορη σαν τη δική σας;... Ω! Αν με έέρατε καλύτερα...

—Η πό μεγάλη μου έπιθυμία είναι να σάς γνωρίσω καλύτερα, ώραια μου γόησσα... Πέστε μου τί πρέπει να κάνω γι' αυτό;

—Νά μ' άκολουθήσετε... Μήπως φοβάστε;

—Ω! Είμαι διατεθειμένος να σάς άκολουθήσω ως την πόρτα της κολάσεως, έστω κι' αν πρόκειται να μπώ μέσα.

—Ω! δεν θέλω να σάς πασούρω τόσο μακριά. Από την κόλασι δεν ξαναγυρίζει κανείς. Λοιπόν θάρητε...

—Έρεθίζετε πολύ την περιέργειά μου και δεν μπορώ να ντισταθώ περισσότερο. Σας άκολουθώ...

Και χτύπησε δυνατά ένα κουδούνι.

—Εν' άμάξι! διάταξε, όταν ο υπηρέτης παρουσιάστηκε.

—Ω! είναι περιττόν, είπε ή Μαγκαλί. Έχω το δικό μου που περιμένει έξω.

XXV

ΕΚΠΑΛΗΞΙΣ

Τό άμάξι, μέσα στο όποιο μπήκαν, άρχισε να τρέχη με μεγάλη ταχύτητα, παίρνοντας μιά διεύθυνσι, στην όποια ο Κλάρενς δεν έδωσε καμιά προσοχή, άφωσιωμένος καθώς ήταν δλόκληρος στη συντροφισσά του, ή όποια σφιγγόταν άπάνω του με περιπάθεια.

—Επί τέλους, σάς ξαναθρήκα! έλεγε ή Μαγκαλί. "Επειτ' από τόσο καιρό! Πόσες φορές σάς σκεφτόμουν σ' αυτό το διάστημα... Τό άγαπημένο μου πρόσωπό σας έμεινε χαραγμένο θαθεία μέσα στη μνήμη μου... Ω! πόσο σάς άγαπώ!... Θά σάς σώσω!

Ο Κλάρενς την άφηνε να λήη, χωρίς να συγκινήται και πολύ. Τον κολάκευε μόνο στην άνδρική ματαιόδο...

ξιαν του, το ότι τον άγαπούσε με τέτοιο πάθος μιά γυναίκα τόσο έπιθυμητή.

—Πού με οδηγήτε λοιπόν; ρώτησε, θλέποντας ότι το άμάξι κάλπαζε πάντοτε.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί μ' έπιτιμητικό τόνο, άκουμπώντας το άρωματισμένο κεφάλι της στον ώμο του λόρδου.

—Ασφαλώς όχι... Μά θά προτιμούσα μιά κλειστή φωλιά απ' αυτό το άμάξι, όπου μάς θλέπει ο άμαξάς.

—Υπομονή... Φτάνουμε...

Για μιά στιγμή, πέρασε απ' το μυαλό του Κλάρενς ή σκέψις μιάς ένεδρας. Είχε έκατό λίρες έπάνω του και ήταν...

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

—Μήπως πλήττετε κοντά μου; είπε ή Μαγκαλί.

(Ακολουθεί)

λες του μπορούσαν να σκεπασουν όλες μαζί κι' αυτήν την λαγκαδιά του "Ελ Μπεχάρ.

Τριακόσιοι σκλάβοι ήταν έτοιμοι να σκοτωθούν γι' αυτόν, με μια μονάχα προσαγή του. Και είκοσι γυναίκες καθόντουσαν νύχτα και μέρα γονατισμένες μπροστά του και τόν κύτταζαν στα μάτια, προσπαθώντας να μαντέψουν ποιά ήταν ή επιθυμία του.

Ο Άλλάχ του είχε χαρίσει δώδεκα γιούς, δώδεκα άντρεωμένα παλληκάρια, και μια κόρη, την Μπαλέγκ, μια κοπέλλα με μάτια κατάμαυρα, σαν την άναστρη, νύχτα, με αδάμαστο και υπερήφανο χαρακτήρα. "Οποιοι την έβλεπε να ανεβαίνει στο άσπρο άτι της και να χάνεται σαν καπνός, δεν ήξερε τί να πρωτοθαυμάσει α' αυτήν: την λυγρή κορμοστασιά της, την τόλμη της ή την σβέλτοσύνη της. Ο έμειρης ήταν περήφανος για τους δώδεκα γιούς του. Μά πιο περήφανος ήταν για την κόρη του, την Μπαλέγκ, το άγριο λουλουδί της έρημου...

Ενα θράδυ, ενώ ο ήλιος άρχισε να βασιλεύει στο θάθος του όριζοντος, ο έμειρης "Αμπντ - έλ - Κεμάλ - Μπέν "Αλάφ, οί γιοι του και οί σκλάβοι τους, γονάτισαν κατά την συνήθεια, έτρωψαν το πρόσωπό τους με άμμο και έσκυψαν το μέτωπό τους ως τη γη για να δοξάσουν τ' όνομα του Άλλάχ, που έστελνε στον κόσμο, μαζί με την νύχτα, την γαλήνη και την ανάπαυσι.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά τους ο ίδιος ο Προφήτης, καθάλα στο μαύρο άλογό του.

— "Η εύλογία του Άλλάχ, είπ' στον έμειρη, άς είναι μαζί σου και στα παιδιά σου... "Άς άπλωθώ στο μέτωπό σας σαν γλυκειά δροσιά!...

"Ολοι έτρεξαν τότε να υποδεχθούν τον τιμημένο στρατοκόπο. Ο έμειρης του έάπλωσε μπρός στο άλογό του τον μανδύα του, για να μην πατήση ο Μωάμεθ την γη. Ο μικρότερος γιός του Μπέν "Αλάφ κράτησε τα χαλινάρια του άλόγου, ένας άλλος την σέλλα και ο μεγαλύτερος βοήθησε τον τιμημένο γέροντα να κατέβη από το άλογο.

Ο έμειρης γύρισε τότε και είπε της κόρης του: — Σύρε, Μπαλέγκ, να φέρης την χρυσή λεκάνη μας, γεμάτη δροσερό νερό, να πλύνης τα πόδια του Προφήτη.

Κάποτε — πέρασαν πολλά, παρ'όλο που τότε — την εύλογη μέση εποχή που ο Άλλάχ κατέβαινε στην γη για να κηρύξει στους πιστούς τόν λόγο του, ζούσε ένας παντοδύναμος έμειρης. "Αμέτρητα ήσαν τα πλούτη του. Τα τσαντήρια του έπιαναν έναν κάμπο ως εκεί που χάνεται το μάτι ο ο ου και ή καμή-

— "Εκείνη όπάκουσε άμέσως με προθυμία. Ο Μωάμεθ την κύτταζε προσεχτικά, εκεί που του έπλυνε τα πόδια, και κάπου-κάπου κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι του, το κάτασπρο κεφάλι του, που έκλεινε την σοφία όλου του κόσμου.

"Όταν ή Μπαλέγκ τελείωσε την δουλειά της, φίλησε τα πόδια του Προφήτου κι' έφυγε, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο με την συντροφιά άνδρών. Ο Μωάμεθ άναστένανε τότε θαθεία και είπε στον έμειρη:

— Καλή είναι ή κόρη σου, Μπέν "Αλάφ. Είναι καλή και άμορφη. Διάβασα, όμως, στο μέτωπό της το κι-σμέτι της καί...

Ο Προφήτης κοντοστάθηκε. Ο έμειρης κατάλαβε ότι κάτι τρομερό είχε να του πη. Δυνατό ρίγος πέρασε απ' το σώμα του.

— Κάθε λόγος που θγαίνει απ' τα χείλη σου, είναι και μια άλήθεια! ψιθύρισε. Πές μου, ποιά είναι το κι-σμέτι της κόρης μου...

— "Η Μπαλέγκ θά πέρη σε μεγάλη άμαρτία! είπε ο Προφήτης με υπόκωφη φωνή. Θά φανή άπιστη σε σένα, άπιστη και στην φυλή της!...

Ο έμειρης άρχισε να κλαίη, άκούοντας το θλιβερό αυτό προμήνυμα.

— Μή λυπάσαι! έξακολούθησε ο Μωάμεθ. "Η Μπαλέγκ θ' άρνηθώ την πίστι της... "Ωστόσο, χάρις σ' αυτήν τ' όνομα του Άλλάχ θά δοξασθώ σ' όλον τόν κόσμο, όσο θά ύπάρχη ο κόσμος!

Αυτά είπε ο Μωάμεθ. Την νύχτα κείνη, κοιμήθηκε στο τσαντήρι του έμειρη και την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, έφυγε, άφοι εύλόγησε τόν Μπέν - "Αλάφ και τους δώδεκα γιούς του.

Τριάντα φορές πρόβαλε ο ήλιος πίσω από το άντικρυνό θουνό και τριάντα φορές κρύφτηκε απ' την αντίθετη μεριά, όταν ένα θράδυ, την ώρα της προσευχής, ένας σκλάβος έτρεξε και θρήκε τόν έμειρη.

— "Ενας γκιαούρης, αφέντη, — του είπε, — ξέπεσε, μόνος και πληγωμένος, στον τόπο μας... Τί πρέπει να κάνουμε;

Και ο Μπέν - "Αλάφ άποκρίθηκε με την θαθεία φωνή του:

— "Ο Άλλάχ στέλνει την εύλογία του στο τσαντήρι. Εκείνου που φιλοξενεί και περιποιείται τόν ξένο, όταν μάλιστα είναι άρρωστος και άήμπορος. Νά μεταφέρετε τόν λαθωμένο στο δικό μου το τσαντήρι. Μόλις τελειώσω την προσευχή μου, θά πάω να τόν δω.

"Υστερ' από λίγη ώρα, ο έμειρης, μπαίνοντας στην ερμηνη του, θρήκε τόν ξένο ξαπλωμένο σ' ένα γιδόταρο. "Ηταν ένα νόστιμο παλληκάρι, με ξανθά σγουρά μαλλιά, με γλυκά γαλανά μάτια, με μικρή μύτη, με παχιά χείλη. Είπε πως έρχόταν από πολύ μακριά από έναν τόπο που δεν τόν είχαν ούτε άκουσα οί περισσότεροι από τούς σκλάβους του Μπέν - "Αλάφ.

Είχε στο πόδι του μια πληγή, που του πονούσε πολύ. Δεν μπορούσε πειά ούτε βήμα να κάνει.

Ο έμειρης και οί γιοιό του τόν περιποιήθηκαν όσο καλλίτερα μπορούσαν. Σ' όλη την περιφέρειά, ή γυναίκες μονάχα γι' αυτόν μιλούσαν. "Όσες μπόρεσαν να τόν δουν κρυφά, μιλούσαν στις άλλες με θαυμασμό για την σπάνια άμορφιά του. "Όλες ήσαν ξετρελλαμένες μαζί του και άναστέναν έρωτικά, χωρίς όμως να τολμούν να μιλήσουνε στους άντρες των γιό τον ξένο.

"Η Μπαλέγκ άκουσε τόσα πολλά γι' αυτόν, ώστε της γεννήθηκε ή επιθυμία να τόν γνωρίσει να τόν δει από κοντά.

Μια νύχτα λοιπόν που δεν φυσούσε καμιά πνοή άνέμου, ή Μπαλέγκ πήγε και θρήκε τόν ξένο στο τσαντήρι, όπου έμενε μόνος. Μόλις τόν είδε, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά παράξενα, για πρώτη φορά στην ζωή της. Ποτέ άλλοτε, ως τότε, δεν κατάλαβε το αίμα της τόσο ζεστό στις φλέβες της.

"Εκείνος της χαμογέλασε. Της έγνεψε να πλησιάσει. "Η Μπαλέγκ ύπάκουσε, μαγνητισμένη από την λάμψη των γαλανών ματιών του. Της έπιασε το χέρι, της έβγαλε το φερετζέ — και την φίλησε στο στόμα, χωρίς εκείνη να κάνει καμιά κίνηση να φύγη.

"Η βέλη της περιήφανης κόρης του έμειρη είχε παραύσει από μια μυστηριώδη δύναμη.

Πέρασαν πολλοί μήνες.

Ο ξένος είχε γίνει καλά έν τώ μεταξύ. Μά δεν ήθελε [(Συνέχεια στη σελίδα 68)]

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Ο ΔΑΛΟΣ ΟΝΟΣ

Ο ΖΩΡΖ ΜΠΟΥΝΙΟΛ, άφοι σκότωσε την γρηά τοκογλύφα, στο προάστειο Πέκ, κράτησε τριάντα χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων και πέταξε στον Σηκουάνα τα διάφορα κοσμήματα, που θρήκε, μαζί με τα λεπτά, στην κασσετίνα που πήρε απ' το μπαούλο του θύματός του. "Υστερα πήρε το τραίνο να γυρίσει στο Παρίσι. "Ηταν ήρεμος και άτάραχος, σαν να μην είχε συμβεί άπολύτως τίποτα.

Κανείς δεν τόν ήξερε στο Πέκ. Τis πληροφορίες για τις συνήθειες της γρηάς τοκογλύφου τις είχε συγκεντρώσει από φίλους που δεν θά μπορούσαν ποτέ να τόν ύποπτευθουν. "Εξ άλλου, αυτή ήταν ή πρώτη "δουλειά" που έκανε. "Η άστυνομία δεν θά εύρισκε πουθενά τα δακτυλικά του άποτυπώματα.

Θά έπείστερε, χωρίς στο Παρίσι. Την τακτική του άρα, κατά τās δέκα το θράδυ, θά ήταν στο ξενοδοχείο του. Θά πλάγιαζε και την έπομένη θά πήγαινε και πάλι στην δουλειά του. "Ηταν πλάσις κρασιών. Κανείς δεν θά ύποπτευε ότι ο άπλοντυμένος αυτός νέος ήταν κάτοχος μιας μικρής περιουσίας... Και ύστερ' από δύο-τρεις μήνες, όταν θά είχε μαζέψει μερικά ακόμα χρήματα, θά έμπαινε σ' ένα βαπόρι και θά πήγαινε στην "Αμερική, να δοκιμάσει την τύχη του και στον Νέον Κόσμο. "Εξ άλλου, γι' αυτό είχε στραγγαλίσει την γρηά τοκογλύφο. Για να έξοικονομήσει τα ναύλα του και νάχη ένα μικρό κεφάλαιο, όταν θά ξεμπαρκάρει στην Νέα "Υόρκη.

Χρειάζοταν μονάχα θάρρος, ψυχραιμία και φρόνησι — και όλα θά πήγαιναν καλά. Λίγο ακόμα και ο Ζωρζ θά έλεγε!

— Με την εύχή του Θεού!

Την έπομένη, τα πρωινά φύλλα δεν έγραφαν τίποτε για το έγκλημα του Πέκ. Φαίνεται ότι το πτώμα δεν θά είχε άνακαλυφθώ ακόμα. Ο Μπουνιόλ έξυπνησε την συνήθειά του ώρα και πήγε να συνάντηση μερικούς πελάτες, με την προθυμία ένδός φιλοτίμου κι' εργατικού νέου που θέλει να κερδίσει αξιοπρεπώς το ψωμί του.

Στις 3 το άπόγευμα, άγόρασε την πρώτη έσπερινή εφημερίδα. Δεν έγραφε και πολλά πράγματα για τόν στραγγαλισμό της γρηάς. Είκοσι μονάχα άράδες. "Η ειδησι τελείωνε με την άκόλουθη καθουχαστική διαβεβαίωση:

"Η άστυνομία εύρίσκει επί τα ίχνη του δράστου.

Ο Μπουνιόλ άνασήκωσε τούς άμους του και χαμογέλασε, έλεεινολογώντας τόν άστυνομικό ρεπόρτερ για τις άνακρίσεις που έγραφε. Και χωρίς να ξέρη, ούτε ο ίδιος το γιατί, δοκίμασε μια παράξενη δυσφορία έπειδή ή εφημερίδα δεν άφιέρωναν περισσότερο χώρο για το έγκλημά του.

"Αποζημιώθηκε, όμως, την άλλη μέρα το πρωί. "Η πρώτη εφημερίδα που άνοιξε, στο μετρό, με προσποιητή άδιαφορία, είχε πλήρη περιγραφή, σε δυο όλόκληρες στήλες, της μυστηριώδους δολοφονίας της γρηάς, με φωτογραφίες του σπιτιού, του δωματίου και του θύματος.

Ο Ζωρζ διάβασε την ειδησι αυτήν μ' ευχαρίστησι. Δεν θρήκε να διατυπώσει καμιά αντίρρηση. Ο άστυνομικός συντάκτης περιέγραφε το έγκλημα έτσι όπως έγινε. Και όταν συνεπλήρωνε τα κενά με την φαντασία του, δεν έπεφτε έξω, στα συμπεράσματά του. Μονάχα που είχε έναν έπιλογο λίγο άκατανόητο:

"Η άστυνομία, έγραφε, χωρίς να παραθέλει και τās πληροφορίες, τās όποιες παρέχουν ή θά παρέσχουν διάφοροι κάτοικοι του Πέκ, έχει την δεσπόηση, ότι ο δράστης του έγκλήματος ήτο έν γνώσει όλων τών συνήθειών του θύματος. Και είναι άπορασιμένη ν' άναζητήσει μεταξύ των γνωστών της άτυχής γρηάς τέλ συγγενόν δολοφόνου.

Τι έόημαιναν άρά γε αυτά; Ο Ζωρζ, παρ' όλη την άπάθειά του, άρχισε να φοβάται. Μόλις θγήκε από το μετρό, πλησίασε σ' ένα κιόσκι και άγόρασε μια άλλη ε-

φημερίδα. Μά και αυτή έγραφε τās ίδιες, μ' ελάχιστες διαφορές. Τα άπογευματινά φύλλα δεν περιείχαν καμιά νεώτερη πληροφορία. "Η άστυνομία είχε συλλάβει μερικούς ύπόπτους, με τούς άφησε έλαθέρους ύστερ' από λίγη ώρα, γιατί κατώρθωσαν ν' άποδείξουν το άλλοθι...

Του κάκου ο Μπουνιόλ προσάθουσε να πείσει τόν έαυτό του, ότι δεν ύπήρχε λόγος ν' άνησυχή. "Ενα άδρα αυτό του, ότι έσφιγγε την καρδιά του. Ο φόβος τόν έκανε να γυρνά άπότομα το κεφάλι του, κάθε φορά που άκουε θήματα πίσω του. "Άρχισε ν' άποφεύγει τούς πολυσύχναστους δρόμους, γιατί κατάλαβαινε ότι τὰ θάυματα που έρχιχνε στους διαβάτες θά πρόδιναν την ταραχή του.

"Όταν έφθασε στο ξενοδοχείο, ρώτησε τόν υπάλληλο με φωνή που έτρεμε ελαφρά:

— Μήπως ήρθε να με ζητήσει κανείς;

— "Όχι, κύριε Μπουνιόλ...

"Ανέβηκε τρέχοντας σχεδόν στο δωμάτιό του, κλείδωσε καλά την πόρτα κι' έπεσε ντυμένος στο κρεβάτι. Κρύος ιδρώς είχε χυθεί το μέτωπό του και τὰ δόντια του χτυπούσαν, σαν να είχε πυρετό.

— Γιατί κανείς έτσι; έλεγε στον έαυτό του. Γιατί τρέμεις όλόκληρος, ενώ έρεεις ότι δεν πρέπει να φοβάσαι τίποτα;

Ξαφνικά, θρήθηκε μ' ένα πρήξιμο κάτω από το κρεβάτι. "Ετρεξε σε μια γωνιά του δωματίου του, γονάτισε μπρός στην μικρή εικόνα του, την εκκείδωσε με σπασμαδικές κινήσεις και δεν άνέπνευσε με άνακούφισι παρά μονάχα όταν είδε ότι τὰ τριάντα χιλιάφραγκα θρискόντουσαν ακόμα εκεί που τὰ είχε κρύψει, άνάμεσα στην φόδρα και στο χαρτί του σκεπασματος.

— Δεν πρέπει να τ' άφήσω εδώ, σκέφθηκε. "Έως να κάνουν έρευνα στο δωμάτιό μου, ή να τ' άνακαλύψουν κατά τύχη. Κανείς δεν έρείει μπορεί να γίνη... Είναι καλλίτερα να τὰ έχω μαζί μου.

Την νύχτα κείνη, έβαλε τα χαρτονομίσματα κάτω από το στρώμα του. Και την έπομένη το πρωί, πριν ξεκινήσει

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ
(πίναξ του Φορμύ)

ΗΛΙΑΔΗ ΤΖΑΙΗΝ
(πίναξ του Χέρμους)

ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ 'Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΙΤΟΙΡΙΩΝ

Μά ο 'Αι Βασίλης έρχεται,
(τούς φέρνει,
Περνώντας θουιά, δάση, πεδι-
(άδες,
Τους φέρνει πάνω στην γερή
(του πλάτη
Του κόσμου τ'ά έλέη—μπουνά-
(μάδες:
Τότια, τρουμπέττες, κούκλους,
(φασουλέττους,
Θαύματα που δ'εν τάδανε ποτέ
(τους!...

Θά κατεβή από τ'ά σύννεφα
(ψηλά
Φορτωμένος δώρα-δώρα στην
(άράδα,

Στά κεραμίδια θά πατήση αιγά,
Και θά κυττάξη από την καμινάδα.

Κι' όταν δ'ή πώς το σπίτι ησυχάζει
Τσουπί! θά κατεβή άπαλά στο τζάκι
Και θ' άρχισή ένα-ένα να σιδάζει
Τά δώρα σου για τή Λιλή, για τή
(Γιαννάκη

Για τήν Κική και τόν Κοκό και τή
(Φιφή,

Ο 'Αι Βασίλης μ' ευχαρίστησι κου-
(φή,

Κ' οι Καλλικαντζάροι ποδ' κάπου
(κεί κρυμμένοι

Θά τόν κρυφοκυτάν με τ'ό μάτι τ'ό
(στραβό τους

Μαύροι, άσθολεροί, μουντζουρωμένοι,
Κι' άπ' τή ζούλεια τους θά σκάν' και
(τό κακό τους

'Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά! Ζυγώνει
Ο 'Αι Βασίλης στά γερά του πόδια
Φυσάει, πέφτει άργά τ'ό χιόνι
Τ'ά μάγουλά του άναψαν σάν ρόδια
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Διαθαίνοντας θουιά, λαγκάδια, δάση,
Τους μικρούς που στάν ύπνο τ'ό γλυ-
(κό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Τόν βλέπουν με λαχτάρα σ' όνει-
(ρό τους

Βάλανε τ'ά παπούτσια τους στο τζάκι,
Κάναν τήν προσευχή τους σ'ε λιγάκι,
Πρίν πάνε νά πλαγιάσουν στο κρεβάτι...
Μά πού νά κλείσουν, οι καυμένοι, μάτι!
Δέν έρχεται ο ύπνος νά τους πάρη,
"Αχι! 'Αι Βασίλη, κάνε τους τή χάρι,

Αυτή τή χάρι μοναχά και μόνο:
"Ελα πιδ γρήγορα έτούτονε τ'ό χρο-
(νο!...

Ξεκίνησε άπ' τήν Καισάρεια ναρίς,
Κι' ώτ'ό νά πάρης, άν θέλης, ήμπο-
(ρείς,

"Αν οι ρευματισμοί σου σ'ε πονάνε...
Μά Ελα, τόσ' άγόρια ξαγρυπνάνε,
Σ'ε καρτερούνε οι μικροί σου φίλοι,
"Ελα λοιπόν πιδ γρήγορ", "Αι Βα-
(σίλη!

Πάνω άπ' τ'ά χιόνια πέταξε, καλέ
(μου,

Με τ'ά φτερά του παγωμένου άνέμου,
Σ'ε καρτερούνε πώς και πώς, ώρα
(τήν ώρα,

Λογής - λογής νά τους χαρίσης δώ-
(ρα...

Κάτω άπ' τ'ό ζεστό τ'ό πάλωμά του,
Γιά νά γελάση ο έρίφης τή μαμά του,
Ρουχαλίζει σάν τρομπόνι ξαπλωτός
Ο παμπόνηρος, ο μάγκας ο Τότης,
Λέει ή Φιφή στήν μικρή της άδελφή:
—Θέλω μιά κούκλα ξανθή, γαλανομά-
(ται!

—Κι' εγώ ένα ταμπουρλο για παράτα,
Λέει ο Κοκός — κι' ακόμα μιά τρουμπέττα!
—Κι' εγώ ένα τόπι! πετάγεται ή Ζαμπέττα.
Κι' ο Πετράκης πού τόν λένε και «Θερίο»,
Ξεφωνίζει γατσιασμένος άπ' τ'ό κρύο:
—Εγώ σέλω ένα ζαχαλοπλαστείο!...

Μεσάνυχτα!... Χιονίζει στά θουιά,
Ο παιδόκοσμος με λαχτάρα ξαγρυπνά
Και καρτεράει ν' άκούση στά στενά
Νά ψάλλη τών καλλαντιστών ή κομπα-
(νιά:

— "Άγιος Βασίλης έρχεται από τήν
(Καισάρεια!...

— "Ερχεται;... 'Ηρθε;... Θάρρη;...
(Πώς άργεί!

Χιόνια σκεπάζουνε τήν πλάσι και σι-
(γή...

Στις στράτες ο Βορηάς, στά δάση οι
(λύκοι

Οορλιάζουν... Νύχτα μαύρη, παγωμέ-
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

Αποκοιμήθηκαν πια οι πιτοίρικοι,
(νή)!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υοπέληλα με τ'ό 'οργανέτο

(Συνέχεια από τ'ό προηγούμενο)

Σ. λίγο, ο Δανιήλ Σαβάν έλαβε τόν λόγο και είπαι:
— Η 'Αλίνη δέν είναι ακόμα δεκαοχτώ χρόνων. Πρέ-
πει λοιπόν νά σκεφθούμε νά τής όρίσουμε έναν κηδε-
μόνα, ο όποιος θ' αναλάβη τήν προστασία τών συμφερόν-
των τής.

— Θά σ'ε παρακαλούσα ν' άσχοληθ'ε σεις με τ'ό
ζήτημα αυτό, άπάντησε ο Ροβέρτος, γιατί ένώ, όπως
ξέρετε, δέν έχω σχέσεις στό Παρίσι.

— Μείνετε ήσυχος, τ' αναλαμβάνω εγώ.
Η ώρα του δείπνου πλησίαζε.

Ο Δανιήλ Σαβάν είπαι στους ξένους του νά ξαναγυρι-
σουν στό σαλόνι, όπου θρσκόντουσαν ο Φίλιππος ντέ
Ναίλ κι' ο 'Ερρίκος Σαβάν.

Τήν στιγμή πού έβγαίνουν άπ' τ'ό γραφείο, όπου είχε
γίνει ή συζήτηση αυτή, ή 'Αμαλία ρώτησε τόν άνακρι-
τή:

— Ποιά ώρα αύριο ο σύζυγός μου κι' εγώ θά μπορέ-
σουμε νά σ'ε έπισκεφθούμε χωρίς νά σ'ε ένοχλήσουμε;

— Όποιαδήποτε ώρα, θά είσθε καλόμενοι, άρκεί νά
βρίσκαται εδ'ό, άπάντησε ο άνακριτής... Νά πώς χρη-
σιμοποιώ συνήθως τις ώρες μου... Σηκώνομαι πολύ έ-
νωρίς και άρχίζω νά εργάζομαι... Τό μεσημέρι πη-
γαίνω στά δικαστήρια, άπ' όπου ξαναγυρίζω συνήθως
κατά τις έξη τ'ό θράδυ...

Τό πρωί και τ'ό θράδυ, έχετε
κάθε πιθανότητα ότι θά με
βρ'ητε στό σπίτι μου. Μη
φοβάστε ότι θά μ' ένοχλή-
σετε... 'Απεναντίας... Η
'Αλίνη θά γίνει σχεδόν παιδί
σας και ή παρουσία σας θά
τής είναι πολύτιμη. Λογα-
ριάζεστε νά μείνετε άκοιτό
καρό στό Παρίσι;

— Σας ζητάω τήν άδεια
ν' άπαντήσω στήν έρώτη-
σί σας αυτή αύριο, άπάντη-
σε ή 'Αμαλία. Θά σκεφθ'ό τή
νύχτα.

Ο Δανιήλ ύποκλήθηκε.
Όταν έπήγαν στό σαλόνι,
βρ'ηκαν τόν Φίλιππο και τόν
'Ερρίκο νά κουβεντιάζουν.

Οι δύο νέοι είχαν γνωρι-
σθ'ό γρήγορα και φαινόταν
σαν κιάλας σάν παλιοί φί-
λοι.

Ο 'Ερρίκος πού ήταν με-
γαλειότερος από τόν Φίλιππο,
τού είχε κάνει διακριτικά έι-
σφοδες έρωτήσεις κι' από
τις άπαντήσεις πού έλαβε
κατάλαβε ότι ο νέος αυτός,
όχι μόνο είχε λαμπρόν χα-
ρακτήρα, αλλά ήταν επί-
πλέον προικισμένος μ' έξαι-

ρετική άντίληψη, — κι' αυτό τόν έκανε νά αισθανθ'ό άμέ-
σως γι' αυτόν μιά ζωηρή συμπάθεια.

Τήν ίδια συμπάθεια όμως αισθανόταν τώρα κι' ο Φί-
λιππος για τόν 'Ερρίκο.

Με δύο λόγια, μιά μεγάλη φίλια άρχισε μεταξύ τών
δύο νέων.

"Εφθασε μιά ματιά στήν κ. Μπενιέρ για νά θεσπι-
θ'ό σχετικώς και αισθάνθηκε γι' αυτό μεγάλη χαρά.

"Ενας ύπηρετής μπήκε τήν ίδια στιγμή μέσα κι' έ-
νήγγειλε ότι τ'ό δείπνο είχε σερβιρισθ'ό.

Η Ματθίλδη, αφήνοντας τήν κάμαρη τής 'Αλίνης, ή
όποια κοιμώταν ήσυχα τώρα, έφθασε στήν τραπεζαρία
συγχρόνως με τόν πατέρα τής και τους ξένους του, τους
όποιους έσπευσε νά καθουάση για τήν κατάσταση τής
φίλης τής.

Μετά τ'ό φαγητό, όλοι, κουρασμένοι καθώς ήσαν από
τις συγκινήσεις τής ήμέρας, αισθανόντουσαν άκατανίκη-
τη τήν ανάγκη τού επαγορευτικού ύπνου.

Στις έννέα, ή 'Αμαλία έδωσε τ'ό σύνθημα τής απο-
χωρήσεως, και ξαναγύρισε στό «Γκράντ - 'Οτέλ» μαζί
με τόν σύζυγό τής και τόν γιό τής. Παρ' όλη τήν κόυ-
ρασί τής, κοιμήθηκε άσχημα με ύπνο πυρετώδη και τα-
ραγμέν'ό.

Μά και ο Φίλιππος κοιμήθηκε άσχημα. Τό γλυκό και
θλιμμένο πρόσωπο τής 'Αλίνης γέμιζε τά όνειρά του σάν
όπασια γοητευτική και συνταρακτική.

Σηκώθηκε μόλις ξημέρωσε.

Η μητέρα τού, άκούγοντάς τον νά περπατά στήν
πλαγινή κάμαρη, σηκώθηκε κι' αυτή άμέσως, ντύθηκε
γρήγορα και πήγε στό δωμάτιό του.

— Άγαπημένο μου παιδί, τού είπαι, θά ήθελα νά κου-
βεντιάσω σοβαρά μαζί σου.

Είμαι στις διαταγές σας μητέρα, άπάντησε ο νέος
ξανασημένος λίγο. Μά όμο-
λογώ ότι με βάλατε σ'ε περι-
έργεια.

— Θά με καταλάβ'ε σ'ε
λίγο... Κάθ'ε εδ'ό, κοντά
μου, κι' ετοιμάσου νά μ'ό
άπάντησης, καθαρά, ειλικρι-
νά, χωρίς παιδίστικες μα-
ταιόσοιες, χωρίς έγωισμούς
σάν άντρας πού ξέρει νά σκέ-
ψεται και νά κρίνει...

— Πρόκειται λοιπόν για
τίποτε σοβαρά, μητέρα; ρώ-
τησε ο νέος.

Ναι, για ένα πράγμα
πολύ σοβαρό γιατί άφορ'ό τ'ό
μέλλον σου...

— Τό μέλλον μου! ξανα-
είπαι ο νέος.

— Ναι... Από τις άπαντή-
σεις σου στις έρωτήσεις μου
θά εξαρτηθ'ό, άν θά πράγμα-
τοποιήσ'ό ή όχι, ένα σχέδιο
πού έχω κάνει για σένα.

— Ποιά είναι αυτό τ'ό σχέ-
διο;...

— Θά τ'ό μάθ'ε, μ'ά άπάν-
τησ'ό μου πρώτα...

— Ρωτήστε με.

— Θεωρείς ως τελειωμέ-
νες τις σπουδές σου στό Πο-
λυτεχνείο;

Ναι, απολύτως τελειω-
μένες... Δέν έχω πειά νά
μάθω τίποτε... Έχω άπο-

κτῆσαι γερή μόρφωση, τόσο θεωρητική, όσο και πρακτική... Ως σχεδιαστής, ως μηχανικός, εφαρμοστής, ξέρω ότι πρέπει να ξέρη κανείς...

— Είσαι θέλειος γι' αυτό ;
— Ναι, και την πεποίθησή μου αυτή την έχουν κ' οι καθηγητές μου, οι οποίοι, όταν έφευγα, μου είπαν ότι μπορώ, αν θέλω, να διευθύνω εργοστάσιο μ' επιτυχία... Επρόσθεσαν μάλιστα λόγια πολύ κολακευτικά για μένα τα οποία δεν μπορώ να σάς επαναλάβω...

— Μήπως ήσαν υπερβολικοί στους επαινούς των ;
— Όχι, γιατί έχω συναίσθησι των δυνάμεών μου... Ξέρω τι αξίζω και τι μπορώ να κάνω...

— Αφού είν' έτσι, θα διστάζεις, αν σου παρουσιαζόταν εδωκασία, ν' αναλάβης την διεύθυνσι ενός εργοστασίου ;

— Δεν θα διστάζα ούτε στιγμή.
— Ξεχνάς ότι είσαι πολύ νέος ;...
— Τι σημασία έχει αυτό... Ξέρω να σκέπτομαι, να είμαι λογικός.

Και μπορείς να επιβάλλεσαι ;
— Όταν ξέρη κανείς να υπακούη, ξέρεi και να επιβάλλεται και να κάνει τους άλλους να τον υπακούουν ;

— Μέσα στα εργοστάσια, υπάρχουν εργάτες μορφωμένοι και με μεγάλη πείρα... Δεν φοβάσαι μήπως σε κοροϊδεύουν άπειρος καθώς είσαι ;...

— Καθόλου, γιατί δεν θα παριστάνω τον αλάνθαστο, γιατί θα ξέρω ν' ακούω τις παρατηρήσεις τους και να επωφελοῦμαι από τις συμβουλές τους... Μά γιατί μου κάνουν όλες αυτές τις ερωτήσεις, μητέρα μου ;

Μά, ή 'Αμαλία αντί να του απαντήσει απ' ευθείας, τον ρώτησε κι' αυτή :

— Ωστε, αν σου πρότεινα να συνεταιρισθής μ' έναν διακεκριμένο μηχανικό, μ' έναν εφευρέτη μεγάλης αξίας, τι θ' απαντούσες ;

— Αυτό εξαρτάται.
— Από τι ;...

— Αν επρόκειτο για συνεταιρισμό στο εξωτερικό, μ' έναν Γερμανό εξαφνα θ' αρνιόμουν...

— Κι' εγώ δεν θα σου έκανα ποτέ μια τέτοια πρότασι. Πρόκειται για μια επιχείρησι στη Γαλλία...

— Στη Γαλλία ;
— Ναι, κοντά στο Παρίσι.

— Ο Φίλιππος άνακρίτησε. Είχε καταλάβει εξαφνα την σκέψι της μητέρας του.

— Αί είπε. Σκέφτεσθε ν' ανοικοδομήσετε το εργοστάσιο του Ριχάρδου Μπερνιέρ...

— Ίσως...
— Και ο συνεταιρς που μου προτείνετε είναι ο πατριός μου ;

— Αν ήταν αυτός, τί θ' απαντούσες ;
— Θα σάς έλεγα ότι δέχομαι μητέρα, με χαρά κ' ευγνωμοσύνη. Έχω εμπιστοσύνη στις γνώσεις και στις ικανότητες του συζύγου σας. Έχουμε μιλήσει επανειλημμένως, αυτός κι' εγώ, για την μηχανική... Είναι πολύ, παραπολύ δυνατός σ' αυτήν... Κοντά του θα γίνω πρώτης τάξεως μηχανικός... Έξ' άλλου...

— Έξ' άλλου... τί ; ρώτησε ή 'Αμαλία. Γιατί στάθηκες ;... Δεν έχεις πειά εμπιστοσύνη σε μένα ;

— Ωί μητέρα μου πολυαγαπημένη, έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε σάς...

— Τελείωνε λοιπόν τότε...
— Έξ' άλλου, θα θλέπω έτσι συχνά την... εξαδέλφη μου, ψιθύρισε ο Φίλιππος κοινίζοντας σαν κοπέλλα.

Η 'Αμαλία κατάλαβε άμέσως, ή μάλλον μάντεψε τον έρωτα που είχε άρχει να γεννιέται στην καρδιά του γιου της.

Και θέλοντας να τον κάνει να εξηγηθί έντελως, τον ρώτησε :

— Ωστε ή 'Αλίνη Μπερνιέρ, ή άνεψιά του συζύγου μου, σου έκανε τόσο έντύπωση ;

— Ο Φίλιππος σηκώνοντας τα βλέμμάτα του που τά είχε χαμηλώσει, ψιθύρισε :

— Μητέρα, με μάθατε να μη σάς κρύβω ποτέ τίποτε... Θα σάς πώ ελικρινώς τί συμβαίνει μέσα στην ψυχή μου... Μόλις είδα την 'Αλίνη, αυτό που μου έκανε έντύπωση, δεν ήταν ούτε ο πόνος της, ούτε ή δυστυχία, στην οποία την έρριξε ένα φριχτό έγκλημα... Με έθελε το γλυκό της πρόσωπο, το άγγελικό της βλέμμα, όλο τό είναι της, απ' το οποίο ξεχύνεται μια γοητεία άπερίγραπτη, στην οποία δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ... Αισθάνθηκα την καρδιά μου ολόκληρη να ξεχύνεται προς αυτήν... και μου φαίνεται πως, αν εκείνη, τη

στιγμή μου έλεγαν πως δεν θα την ξαναδώ πειά θα πέθαινα...

Προφέροντας τά τελευταία αυτά λόγια, ο Φίλιππος χλώμισε.

— Η κ. Μπερνιέρ τον τράβηξε στην άγκαλιά της και τον φίλησε με μητρική διάχυσι.

— Τίποτε δεν σ' εμποδίζει να θλέπης την 'Αλίνη ; τοί είπε τρυφερά. Τίποτε δεν σ' εμποδίζει να την αγαπάς ;

— Εγώ θα κάνω ό,τι εξαρτάται από μένα για να συμμεριστή ή λατρευτή μικρούλα την άγαπη σου...

— Ωί μητέρα ! Μητέρα !... Πόσο καλή είσθε !... Πόσο ευτυχισμένο με κάνετε !... φώναξε ο νέος με τρελλή χαρά. Δεν θα σάς αγαπήσω ποτέ αρκετά για όλη την χαρά που μου δίνετε...

— Η μοναδική μου ευτυχία είναι να σε θλέπω ευτυχισμένο !... απάντησε ή 'Αμαλία φιλώντας για τελευταία φορά τον γιού της. Και τώρα σ' αφήνω...

Αφήνοντας τον Φίλιππο, ή κ. Μπερνιέρ πήγε και χτύπησε την πόρτα του συζύγου της.

LXV

Ο Ροβέρτος τελείωνε την ώρα εκείνη την τουαλέτα του.

— Φίλε μου, τον ρώτησε ή 'Αμαλία, θα μπορούσατε να μου παραχωρήσετε μερικές στιγμές άκροάσεως ; θα σάς ήμουν ευγνώμων.

Ποτέ κατά τά τελευταία χρόνια, ή 'Αμαλία δεν είχε μιλήσει στον συζυγό της με τόνο τόσο τρυφερό.

«Τά πράγματά πάνε καλά !» σκέφθηκε εκείνος. — Είμαι έντελως στην διάθεσή σας, αγαπητή μου 'Αμαλία. Μά πείτε μου έν πρώτοις, ξεκουραστήκατε καθόλου ; Κοιμηθήκατε καλά...

— Δεν έκλεισα μάτι όλην την νύχτα.
— Γιατί ; έκανε ο Ροβέρτος με προσποιητή άνησυχία. Μήπως είσαστε άδιάθετη ;

— Όχι, καθόλου... Σκεφτόμουν μόνο...
— Την δυστυχισμένη μας άνηψιά ;

— Σκεφτόμουν και αυτή, αλλά κι' ένα άλλο ζήτημα για τό όποιο θέλω να σάς μιλήσω.

Ο Ροβέρτος ήταν έξυπνος και κατάλαβε άμέσως, ότι θα του μιλούσε σχετικώς με την πρότασι που τους είχε κάνει χθές ο Δανιήλ Σαθάν. Μά έκρινε φρόνιμο να μην πη τίποτε και να περιμένη να μιλήση ή 'Αμαλία.

— Η άναμονή του ήταν άλλως τε σύντομη.
— Σκεφθήκατε, φίλε μου, τον ρώτησε ή 'Αμαλία, σχετικώς με τό σχέδιο για τό όποιο μάς μιλήσε χθές ο κ. Σαθάν ;

— Για την άνοικοδόμησι του εργοστασίου και για την συνέχισι από μένα των εργασιών του άδελφού μου ;

— Ναι...
— Ωραίο, πολύ ώραίο σχέδιο, μά δυστυχώς δεν μπορεί να πραγματοποιηθί...

— Γιατί λοιπόν ; ρώτησε ή 'Αμαλία.
— Γιατί, άπλουστάτα, τό χρηματικό ζήτημα παίζει σ' αυτόν τον κυριώτερο ρόλο κι' εγώ φυσικά δεν μπορώ να τό άντιμετωπήσω.

— Και αν τό άντιμετωπίζα εγώ ;
— Τότε ή κατάσταση δεν θα ήταν πειά ή ίδια... Είσθε λοιπόν άποφασισμένη ν' άνακατευθίτε σ' αυτήν την ύπόθεσι ;

— Αυτό εξαρτάται από σάς...
— Από μένα ;

— Ναι, γιατί πριν πάρω μια άπόφασι, θα ήθελα να μάθω αν τό σχέδιο αυτό σάς φαίνεται πως έχει πιθανότητες επιτυχίας, ώστε να καταθέση κανείς χωρίς κίνδυνο σημαντικά ποσά. Με δυό λόγια, θα ήθελα να μάθω την ελικρινή σας γνώμη...

— Νά λοιπόν ή ελικρινής μου γνώμη : ο Οίκος Μπερνιέρ έχει τις περισσότερες παραγγελίες των όπουργείων των Στρατιωτικών και των Ναυτικών... Η εργασία αυτές, καθώς και ή ίδιαιτικές, θα δώσουν σίγουρα σημαντικά κέρδη... Αν ήμουν επί κεφαλής του Οίκου αυτού, πριν από τρία χρόνια θα διπλασιάζα τά κεφάλαια που θα καταθεθούν...

— Είσθε θέλειος γι' αυτό ;
— Ωί άπολύτως...

— Φαντάζεσθε πως έτσι ο Φίλιππος θα εξασφάλιζε τό μέλλον του... Ένα λαμπρό μέλλον ;

— Ο Ροβέρτος κύτταξε την γυναίκα του έκπληκτος.
— Σκέπτεσθε λοιπόν ν' άναθέσετε στον Φίλιππο την διεύθυνσι του εργοστασίου ; τη ρώτησε εξαφνασμένος.

Στην ηλικία του, θα ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό, μολοντί έχει σοβαρό χαρακτήρα κι' άναμφισβήτητες ικανότητες.

— Δεν σκέφτομαι καθόλου να παραδώσω στα χέρια του την διεύθυνσι μιας τόσο σημαντικής επιχείρησης, μά να σάς τον δώσω ως βοηθό αν αναλάβετε την διεύθυνσι αυτή...

— Νέος, εργατικός, μορφωμένος και προικισμένος με τόσα χαρίσματα, όπως είναι, θα άποτελή για μένα τον καλύτερο βοηθό, γιατί ή αξία του είναι μεγάλη και κανείς δεν ξέρει να τον εκτιμά καλύτερα από μένα.

— Αφού είν' έτσι, φίλε μου, θα σάς κάνω μια πρότασι...

— Την δέχομαι έκ των προτέρων.
— Περιμένετε να την μάθετε... Θα συνεταιρισθίτε επισημως σ' αυτήν την επιχείρησι σεις, ο γιός μου και ή κόρη του δυστυχισμένου σας άδελφού με τον τίτλο : «Ροβέρτος Μπερνιέρ και Σία». Σεις μόνο θα έχετε την διεύθυνσι... Τά κέρδη θα μοιράζονται σε τρία ίσα μέρη... Σας φαίνεται δίκαιο αυτό ;

— Μάλιστα.
— Τότε δέχεσθε ;
— Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

— Περιφήμα τότε... Θα θέσω στην διάθεσή σας εκμίσθως χιλιάδες φράγκα...

— Έξακόσιες χιλιάδες ! ξαναείπε ο Ροβέρτος, θαμπαμένος από τον άριθμό αυτό.

— Ναι, διακόσιες χιλιάδες φράγκα για σάς, διακόσιες για τον Φίλιππο και διακόσιες για την 'Αλίνη Μπερνιέρ.

— Μ' ένα τέτοιο κεφάλαιο, είπε ο άδελφοκτόνος, θα δημιουργήσω μια μεγάλη επιχείρησι. Όσο ψηλά κι' αν ήταν ο Οίκος Ριχάρδου Μπερνιέρ, ο Οίκος Ροβέρτου Μπερνιέρ και Σία θ' άνέθε άκόμη πιο ψηλά...

Μπορώ να σάς έγυγθώ γι' αυτό...

— Η 'Αμαλία έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή κι' έπειτα είπε :

— Ακούστε, φίλε μου. Δεν θα θυμηθώ πειά τό παρελθόν. Από αυτήν την ήμέρα και από αυτήν την ώρα, τό παρελθόν έσθουε. Άρχωα πάλιν να πιστεύω σε σάς κι' έχω την πεποίθησι, ότι στο έξής ο σκοπός της ζωής σας θα είναι ή άποκατάστασις σας με την εργασία.

— Σας ευχαριστώ, είπε ο Ριχάρδος ύποκριτικά. Τά καλά αυτά λόγια θα διπλασιάζουν τό θάρρος μου και την θέλησή μου. Δεν θ' άπογοητευθίτε στην έμπιστοσύνη που μου δέχνετε. Τό εργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν θα εξαγγελνηθί από τις τέφρες του και σε λίγο, σάς τό έγυγώμαι αυτό, θα στοιχίξη πολλά εκατομμύρια...

— Τότε πρέπει να σάς ευχαριστήσω εγώ, Ροβέρτε, εξ όνόματος του γιου μου και της άνεψιάς σας, γιατί θα πληρώσετε έτσι πλατεία τό κρέος σας στην μνήμη του δυστυχισμένου σας άδελφού !...

— Ο Φίλιππος ξέρεi τά σχέδιά σας ; ρώτησε ο δολοφόνος του Ριχάρδου.

— Ναι !
— Και τά έπιδοκιμάζει ;

— Με όλην του την καρδιά.

— Αφού είναι έτσι, τί θα κάνουμε τώρα ;

— Θα πάμε έν πρώτοις να δοῦμε τον κ. Δανιήλ Σαθάν και θα του άνακοινώσουμε τά πάντα. Θα όύγω κατόπιν για τό Νανού, απ' όπου θα πάρω τό τραίνο για τό Βερολίνο. Ο Φίλιππος θα μείνη μαζί σας.

— Γιατί αυτό τό έσπευσμένο ταξίδι.

— Θα είναι σύντομο, μά είναι άπαραίτητο. Η επιχείρησι που θα κάνετε μαζί με τον Φίλιππο χρειάζεται ρευστό χρήμα. Θα πάω να κάνω ένα δάνειο επί όσησδήποτε κτημάτων μου στη Γερμανία της 'Αλσατίας και της Λωρραίνης και θα διατάξω να πουληθούν. Στο έξής, θα έγκαταστα-

θούμε στη Γαλλία, μόνο στη Γαλλία, πράγμα που πριν από χρόνια τό λαχταράω. Από τό Νανού ή από τό Βερολίνο, θα σάς στείλω τά κεφάλαια. Έλπίζω ότι ή άπουσία μου δεν θα κρατήσει περισσότερο από μια έβδομάδα. Μάς χρειάζεται ένα σπίτι, όχι μακριά από τό εργοστάσιο του Σαιντ - Ουέν. Αν θρήτε κανένα κατάλληλο άγοράστε το. Επιδιοκιμάζω προκαταβολικώς ό,τι κι' αν κάνετε... Τώρα ντυθήτε... Θα πάω να ντυθώ κι' εγώ για να πάμε μαζί στο κ. Σαθάν.

Και ή 'Αμαλία άφησε τον συζυγό της.

Ο Ροβέρτος της είχε πη την αλήθεια, θεοαιώνοντάς την ότι τό εργοστάσιο του Σαιντ - Ουέν, άνοικοδομούμενο, θα εύδοκιμούσε υπό την διεύθυνσιν του και ότι ή επιτυχία της επιχείρησης ήταν έξασφαλισμένη. Είχε δεχθί επίσης ευχαριστως τον Φίλιππο ως συνεταιρς του. Τον ήξερε πολύ καλά και δεν άμφέβαλλε καθόλου, ότι θα γινόταν γι' αυτόν ένας πολύτιμος συνεργάτης.

Ο άδελφοκτόνος αισθανόταν θαθεία χαρά καθώς σκεφτόταν ότι σε λίγο θα ήταν ο διεθυντής μιας τεραστίας επιχείρησης, ότι θα μπορούσε να εφαρμόση σε μεγάλη κλίμακα τις έφευρέσεις του, να εξουσιάζη μια ολόκληρη στρατιά εργατών, να διαχειρίζεται εκατομμύρια και να γίνη ένας σπουδαίος άνθρώπος.

Μέσα στη μέθη όμως της χαράς του ξεχνούσε τό εγκλημα του.

Μά εξαφνικά, θυμήθηκε.

Θυμήθηκε τον Κλαύδιο Γκριθό, τον συνένοχό του !... Ο συνένοχός του θα του ζητούσε τό μερίδιό του !... Έπρεπε να λογαριασθί μαζί του.

— Ε, λοιπόν, θα του έδινε τό μερίδιό του, διακόσιες έβδομητά πέντε χιλιάδες φράγκα και όλα θα τελείωναν... Θα έμειναν σ' αυτόν περισσότερα από πεντακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα μαζί με τις τριακόσιες χιλιάδες φράγκα της παρακαταθήκης του Γαβριήλ που ο Γκριθό τις άγνοούσε...

Θα χρησιμοποιούσε τον Γκριθό στο εργοστάσιο. Θα του εσαφάλιζε μάλιστα μια λαμπρή θέσι έτσι που να τον έχη πάντα στο χέρι σε περίπτωση που θα δημιουργείτο κανένα άπρόοπτο.

Κανένα άπρόοπτο ;
Μπα !... Δεν τό φανταζόταν !... Δεν τό παραδεχόταν ως ένδεχόμενο... Όλα θα κανονίζονταν έτσι που ούτε ή σκιά μιας ύποψιας να μη φτάση ποτέ ως αυτόν...

Τό κεφάλι του φούσκωσε από περηφάνεια και ψιθύρισε :

— Κι' εγώ θα γίνω αξιότιμος, εύπόλητος, όπως ήταν ο Ριχάρδος κι' άκόμα πιο πολύ μάλιστα γιατί θα είμαι πιο πλούσιος... Κι' εγώ θα περάσω την κόκκινη ταινία της λεγεώνας στη μπουτονιέρα μου...

Κι' ο άθλιος έπρόσθεσε μ' ένα κυνικό χαμόγελο :

— Η τύχη εύνοεί τους τολμηρούς !
Και ή τύψεις ;

Δεν είχε καμμία. Έξ' άλλου δεν θα εργαζόταν για να πλουτίση την κόρη του άδελφού του. Όλα λοιπόν ήταν καλά, αφού θα τελείωναν καλά...

— Η 'Αμαλία κι' ο γιός της μπήκαν εκείνη την στιγμή στην κάμαρή του.

— Καλημέρα, νεαρέ μου συνεταιρς, δεξι μου χέρι, δεύτερε έστέ μου, είπε πρόχαρτα, δίνοντας τό χέρι του στον Φίλιππο.

Και ο νέος έσφιξε διαχυτικά τό ματωμένο χέρι του άδελφοκτόνου.

— Η ώρα ζύγωνε δέκα.

— Ας φύγουμε άμέσως ! είπε ή 'Αμαλία.

Βιάζονταν να βή τί έκαναν ή 'Αλίνη και να άνακοινώση στον άνακριτήν την άπόφασι που είχε πάρει, άπόφασι τόσο μεγαλόμυχη για την δυστυχισμένη κόρη του Ριχάρδου, ή οποία τόσα σκληρά είχε χτυπηθί από τη μοίρα.

— Ο Δανιήλ Σαθάν δε χηκε άμέσως τους έπισκεπτες και τους πληρο-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 Θ'
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοικία: 'Αλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
'Εσωτερικού δι' έν έτος δρ. 250 'Εξωτερικού Δολλάρια 6
'Εξάμηνος » 125 'Αμερικης » 7
και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικών Κογκό έτησια συνδρομή
σελλάκια 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόλαια δέον ν' άπευθύνονται προς τον διεθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 Θ'.
Τιμή έκάστου τεύχους δροχ. 5.

'Εν 'Αμερικη, δια την έγγραφην συνδρομήν των και δια την κατά φύλλον πώλησιν, ή 'Εταιρεία New York News Agency
General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη
παρά το κ. Κ. Καλφοπούλου.

Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
'Αρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Περιόδου Σοφο 21.

φόρησε ότι η νέα είχε περάσει ήσυχη νύχτα και καλλιτέμα ατμόσφαιρα όσο μπορούσαν να φανταστούν.

— Θα μπορέσουμε να τη δούμε ; ρώτησε ο Φίλιππος μ' αγωνία.

— Θα τη δώτε το θράδυ, αν θελήσετε να μου κάνετε την τιμή κ' οι τρεις να δειπνήσετε μαζί μου οικογενειακά, απάντησε ο Δανιήλ.

— Δεχόμαστε με μεγάλη χαρά, είπε η Αμαλία. Θα είμαι μάλιστα ευτυχής να φιλήσω το αγαπημένο μου αυτό παιδί προ της αναχωρήσεώς μου.

— Φεύγετε ; ρώτησε ο Δανιήλ ξαφνιασμένος.

— Ο Ροβέρτος έλαβε τότε τον λόγο και διηγήθηκε όσα ξέρουν οι αναγνώστες μας.

Ο Δανιήλ τον άκουγε με θαυμάσια συγκίνηση και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του, όταν έμαθε πως το μερίδιο της κώρης του Ριχάρδου θα ήταν ίσο με των δύο άλλων συνεταιρών στην επιχείρησι.

Σηκώθηκε και σφίγγοντας τα χέρια της Αμαλίας, είπε με φωνή που έτρεμε:

— Ω! είναι μεγάλο, υπέροχο, αυτό που κάνετε, κυρία Ι... Μόνο μία ξεχωριστή καρδιά σαν τη δική σας, μπορούσε να σκεφθί ένα τέτοιο πράγμα...

— Έπειτα, άπευθυνόμενος στον Ροβέρτο, πρόσθεσε:

— Άς μη χάνουμε ούτε στιγμή... Άυριο είναι Κυριακή και δεν θα πάω στα δικαστήρια. Θέλετε να έπισκεφθούμε μαζί τα οικόπεδα, στα οποία υψώνονται το καμένο εργοστάσιο; Συγχρόνως θα σας φέρω σ' επικοινωνία με τον ταμία και τον πρώτο αρχιεργάτη του φτωχού σας αδελφού, τους κ. κ. Πριέρ και Κλαύδιο Γκριβό, ανθρώπους τίμιους και πολύ άφωτισμένους. Αυτοί θα σας πληροφορήσουν σχετικά με τις παραγγελίες που είχε ο Ριχάρδος από το κράτος κ' από διάφορους ιδιώτες.

— Με προλάβατε, είπε ο Ροβέρτος. Έτοιμαζόμουν να σας παρακαλέσω αετικώς.

— Ξέρετε, εξακολούθησε ο Δανιήλ, στο Παρίσι κανέναν αρχιτέκτονα για να του εμπιστευθήτε την διεύθυνση των εργασιών της ανοικοδομήσεως ;

— Όχι.

— Τότε θα σας προτείνω εγώ έναν έντελως άξιο της εμπιστοσύνης σας...

— Θα σας είμαι ευγνώμων.

— Ασφαλώς, ξανάπε ο Δανιήλ, τώρα που η κ. Μπερνιέρ θα ρευστοποιήσει τα κτήματά της, θα έγκατασταθήτε στο Παρίσι ή στα περίχωρα ;

— Η σκέψις της γυναίκας μου είναι ν' αγοράση ένα σπίτι, όχι μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα που πουλιέται, ωραίο και άνετο. Βρίσκεται στο Νεγύ, ανάμεσα σε μεγάλα δέντρα κοντά στις

όχθες του Σηκουάνα. Είναι χτισμένο σε οικόπεδα, τα όποια αποτελούσαν άλλοτε τμήμα του άπεράντου πάρκου των πριγκήπων της Όρλεάνης.

— Αυτό ως κατοικία θα μάς ταίριαζε περίφημα, αν η τιμή του δεν είναι υπερβολική. Πόσο πουλιέται ;

— Δεν ξέρω ακριβώς. Μά είμαι θέβαιος ότι ο ιδιοκτήτης του, ένας φίλος μου που έχει έπειγουσα ανάγκη να το πουλήσει, δεν θα έχει αξιώσεις. Θα το πουλάει πραγματικά σε τιμή ευκαιρίας.

— Τότε πρέπει να δούμε την κατοικία αυτή, είπε ο Ροβέρτος.

— Θα σας πάω εγώ.

— Εν τώ μεταξύ, η Ματθίλδη κ' ο Έρρίκος είχαν πάει κι αυτοί στο σαλόνι, όπου ο Δανιήλ τους άνεκόνωνε τις άποφάσεις της Αμαλίας. Τις έπεδοκίμασαν κ' οι δύο μ' ένθουσιασμό.

— Νά, είπε η Ματθίλδη, μία ευχάριστη είδησι που θα ξαναδώσει θάρρος στην Άλνιη.

Σε λίγο, ο Ροβέρτος, η γυναίκα του και ο Φίλιππος, άποχαιρέτησαν την οικογένεια Σαβάν, λέγοντας:

— Ώρεδουάρ, το θράδυ.

Ο Δανιήλ προγευμάτισε γρήγορα και πριν φύγει για τα δικαστήρια, έστειλε δυο τηλεγραφήματα, το ένα στον Πριέρ, τον παλιό ταμία του Ριχάρδου Μπερνιέρ και το άλλο στον Κλαύδιο Γκριβό, για να τους παρακαλέσει να βρίσκονται την άλλη μέρα το πρωί στο έργοστάσιο, όπου θα τους χρειαζόταν ο Ροβέρτος.

LXVI

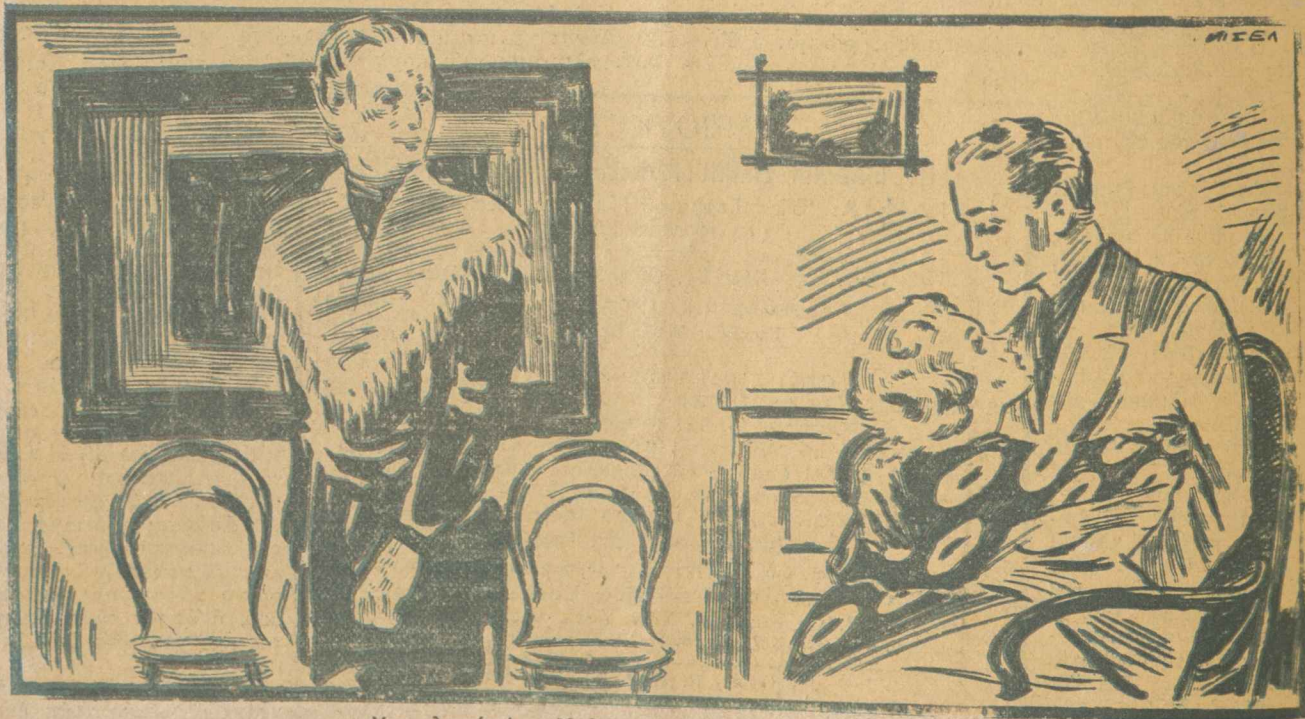
Άφου έστειλε τα τηλεγραφήματα αυτά, ο Δανιήλ πήγε στο γραφείο του και ζήτησε τον άρχηγό της Άσφαλείας.

— Ήθελε να κουβεντιάσει μαζί του πολύ σοβαρά. Ήθελε η έρευνες που είχαν άρχισει σχετικά με το έγκλημα του Σαιντ - Ουέν να συνεχιστούν με διπλή δραστηριότητα και τα πιά ίκανά λαγωνικά της άστυνομίας να κάνουν τ' άδύνατα δυνατά για να ανακαλύψουν κανένα ίχνος, ως ότου να μπορέσει να μιλήσει η Μαργαρίτα Σολιέ.

Μερικές έφημερίδες είχαν άρχισει να έπικρίνουν κιάλας την άστυνομία και την δικαιοσύνη να τις κατηγορούν και τις δυο έπί άνικανότητι και να λένε ότι άφισαν τους ληστές να σκορπίζουν τον τρόμο στα περίχωρα του Παρισιού και ν' άποθρασύνονται καθημερινώς χωρίς στην έλτιμωρησία.

Νά τί έγραφαν μερικά άπ' τα έθθρικά φύλλα:

(Άκολουθεί)

— Μαγκλουάρ!... Καλέ μου Μαγκλουάρ! φώναξε η Μάρθα.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΝΟΕΛ ΠΟΡΤΟ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

ΠΑΛΗΦΟΡΩ τον κύριο, ότι ήλθε η κυρία, είπε ο ύπηρετης στον Άδολφο ντε Λαγκλέρ, προσπαθώντας να φανή άτάραχος.

Ο Άδολφος καθόταν στην πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι, στο μεγάλο σαλόνι, και είχε μία έφημερίδα άνοιγμένη στα γόνατά του. Το κεφάλι του είχε γείρει στο στήθος του και τα χέρια του ήσαν πεσμένα άτονα, προς το πάτωμα. Βαθεία κούρασι ήταν ζωγραφισμένη στην μορφή του, που έμοιαζε σαν άσκητική, με τις ρυτίδες του μετώπου του, με την κερένια ωχρότητα της έπιδερμίδος, με τα άραιά γκριζά γένεια του.

Μόλις άκουσε τον ύπηρετη να του λέει ότι ήλθε η κυρία, σήκωσε άπότομα το κεφάλι του. Η φλόγες που σκόρπιζε η φωτιά στο τζάκι άντικαθρεφτίστηκαν στα μάτια του με άγρια λάμψη. Κύτταξε τον ύπηρετη έρωτηματικά, σαν να μην μπορούσε άκόμα να πιστέψει στα αυτά του.

— Μάλιστα, κύριε, επανέλαβε εκείνος. Η κυρία επέστρεψε... άπό το ταξίδι της.

Ο Άδολφος πέταξε την έφημερίδα χάμω, τινάχτηκε όρθιος κ' έκανε μερικά βήματα προς την πόρτα. Την στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της θύρας η Έλένη. Νάι, ήταν εκείνη, δεν ύπηρχε καμμία άμφιβολία! Ξαναγυρνούσε, λοιπόν, κοντά του!... Τόν άφησε τον φίλο της, τον κοσμικό τυχοδιώχτη, που την έπεισε να παρατήσει τον άνδρα της και να τον άκολουθήσει, ή μήπως την θάρρέθηκε εκείνος ;

Μά θι, και νάγινε, η γυναίκα του ξαναγυρνούσε στο σπίτι της. Ο Άδολφος έτρεξε κοντά της. Την έβλεπε τώρα με άγωνία και λαχτάρα, σαν να προσπαθούσε να διακρίνει τα ίχνη της άλλαγής που θα της άφισε η περιπέτεια αυτή. Η Έλένη, όμως, ήταν όπως και την τελευταία μέρα που την είδε. Μία γυναίκα νέα άκόμα, σ' όλην την άνθιση της ώμορφιάς της, με ρόδινα μάγουλα, με ξανθά μαλλιά που πρόσβαλλαν άνυπόταχτα κάτω άπό το καπελλάκι της. Τα μάτια της μονάχα ήσαν λίγο κομμένα, θαμνομένα άπό έναν έλαφρό πέπλο μελαγχολίας.

Ο ύπηρετης άπεσούρη διακριτικά, άποφεύγοντας να κυττάσει την κυρία του.

Ο Άδολφος πλησίασε την Έλένη με άπλωμένα τα χέρια. Ένα θλιβερό χαμόγελο, — ένα χαμόγελο στοργής και συμπόνιας, — άνοιξε τα ώχρά χείλη του.

— Καλώς ώρισε, Έλένη! της είπε.

Κανένα παράπονο για την διαγωγή της, καμμία διαμαρτυρία! Θα έλεγε κανείς πως ο καχεκτικός αυτός και ήλικιωμένος άνδρας, που πέρασε όλη τη ζωή του, μέσα στην γαλήνη και στην μόνωση της βιβλιοθήκης του, καταλάβαινε πως δεν μπορούσε να έχει δικαιώματα στην νεαρά αυτήν γυναίκα, που διψούσε για έρωτα. Κύτταξε το άναλματένιο σώμα της με τις άρμονικές γραμμές, το συνέκρινε με το κοκκαλιάρικο κορμί του κ' έκανε και πάλι την σκέψη, ότι τα άδύνατα μπράτσα του ήσαν άνικαν να σφίξουν με πάθος την άνθισμένη σάρκα της.

Και όμως, η γυναίκα του ξαναγύρισε κοντά του. Και του χαμογέλουσε τώρα, δειλή και συνεσταλμένη. Δεν περίμενε να την ξαναδεχθί ο άνδρας της με τόση χαρά...

Τίποτα δεν είχε άλλάξει στο μεγάλο σαλόνι. Όλα θρισκόντουσαν στην ίδια θέση που τα είχε άφήσει η Έλένη, πριν από έξη μήνες. Όλα την προσκαλούσαν να ξεχάσει τα περασμένα και να συνεχίσει την παλιά της ζωή, σαν να μη συνέβη τίποτα έν τώ μεταξύ.

Ο Άδολφος την βοήθησε να βγάλει το παλτό της και το καπέλλο της και τ' άκούμπησε σε μία καρέκλα.

— Σε περίμενα κάθε μέρα, της είπε γυρνώντας άλλοθ το κεφάλι του. Καθώς βλέπεις, δεν άλλάξα τίποτε, εδω μέσα, σαν να το ήξερα ότι θα γυρνούσες... Και ήθελα πολύ να σε ξαναδώ, να σε νοιώσω και πάλι κοντά μου, έπειδή μου έγινες άπαραίτητη... Ω! σ' αγαπώ πολύ, Έλένη!...

Η φωνή του έτρεμε, ενώ πρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια. Η Έλένη καθόταν άκίνητη, σε μια πολυθρόνα. Έξακολουθούσε να χαμογέλα. Ο Άδολφος την κύτταζε και δεν την χόρταινε.

Η Έλένη ήταν δεκαοχτώ χρονών, όταν οι γονείς της την πάντρεψαν δια της βίας με τον ένδοξο καθηγητή της γαλλικής μεσαιωνικής λογοτεχνίας. Ποτέ της δεν άγάπησε τον φιλασθενή άνδρα, που είχε τα δειλά χρόνια άπό εκείνη. Μά ο Άδολφος ήταν τόσο καλός και περιποιητικός μαζί της, ώστε τον άμφάθησε στο τέλος.

Πέρασαν έτοι δεκαπέντε χρόνια ήρεμης ζωής. Όσοι μιά μέρα παρουσιάστηκε μπροστά στην Έλένη ο άνδρας που έζυπνησε στην καρδιά της καθόλου ναρκωμένους άπό καίρο. Άκούσε τα πάντα του λόγια, έαλιστηκε άπό την μουσική της φωνής του και τον άκούούθησε, νομίζοντας ότι κοντά του θα εύρισκε την ευτυχία που δεν μπόρεσε να της χαρίσει ο άνδρας της...

Στην άρχή ο Άδολφος κόντασε να τρελλαθί άπό την απελπισία του. Χρειάστηκε να χάσει την γυναίκα του για να καταλάβει ότι την άγαπούσε περισσότερο και άπό την ζωή του. Σιγά, σιγά, όμως, με τον καιρό, κατόρθωσε να δαμάσει τον πόνο του. Και την περίμενε, χωρίς να νοιώθει έναντίαν της μίσος και όργη. Άνεγνώριζε ότι αυτό που συνέβη ήταν κάτι που έπρεπε να γήη. Πάντοτε το φοβότανε. Διανοθανόταν ότι ο γάμος της δεν ύπηρεζε χ' αυτήν ή πραγματοποιήσις των νεανικών

της όνειρων και ότι εκείνος που θα ήθελε να την κάνει δική του δεν θα δυσκολευότανε και πολύ να την πάρη από ένα σύζυγο που δεν μπόρεσε να της συγκινήση την καρδιά.

Αυτό που φοβότανε τόσο πολύ, έγινε πράγματι. Έγινε, όμως, κι' εκείνο που έλπιζε: 'Η γυναίκα του, ξαναγύρισε κοντά του, καταλαβαίνοντας, ότι μονάχα από σπίτι της θα εύρισκε ειρήνη και ασφάλεια.

Ο 'Αδόλφος άρχισε να μιλά για τους φίλους του, για τον κήπο του, για τα θιθίλια του. Προσπαθούσε να θηρή ένα θέμα συνομιλίας για να συγκεντρώση την προσοχή της 'Ελένης και να την κάνει να ξεχάση τον άλλον.

Εκείνη τον άκουε χωρίς να μιλά. 'Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά στα στήθη της. Ήξερε ότι ο άνδρας της την είχε συγχωρήσει. Δεν θυμάτανε πειρά τον άλλον, τους τελευταίους έξη μήνες που είχε περάσει μαζί με τον τυχοδιώκτη που την ξεπλάνεψε με τα μεθυστικά του λόγια. Ωστόσο, χωρίς να το θέλη ούτε ο ίδιος, συνέκρινε το άγρο και κακεκτικό γεροντάκι που έδλεπε μπροστά της με τον άλλο ο ν - και αναρωτιότανε με τρόμο αν θα είχε πειρά την δύναμη να περάση ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή της με την συντροφιά του 'Αδόλφου.

Ο άλλος την πλήγωσε, την εξευτέλισε, την έκανε να υποφέρει. Μά ο άλλος ήταν ένα ρωμαλέο κτήνος, που κατακτούσε την γυναίκα, όχι με τους λεπτούς τρόπους του, με την στοργή και την τρυφερότητά του, αλλά με την θαρραρότητά του...

Ξαφνικά, η 'Ελένη σκέπασε το πρόσωπό της με τα δυο χέρια της και άρχισε να κλαίη. Ο 'Αδόλφος δεν κατάλαβε την άφορμή της απελπισίας της. Έγειρε από πάνω της και της χάιδεψε τα μαλλιά.

— Μην κλαίς! της είπε. Δεν είμαι θυμωμένος μαζί σου. Πρέπει να ξεχάσης τα περασμένα. Καινούργια ζωή άρχίζει για μας...

Εκείνη, όμως, έκλαιγε πιο δυνατά. Ο 'Αδόλφος την καλόπιασε σαν να ήταν μικρό παιδάκι. Την βοήθησε να σηκωθή, την πήγε στην κρεββατοκάμαρά της και την έβαλε να πλαγιάση. Εκείνη τον άφησε να την κάνει, τι ήθελε. Οι όμοι της άνασηκώνονταν απότομα από τ' αναφυλλητά... Τέλος, την σκέπασε προσεκτικά, την φίλησε στο μέτωπο, την καληνύχτισε και ξανακατέθηκε κάτω, στο μεγάλο σαλόνι.

Ο ύπνος τον πήρε εκεί σ'ε μια πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι. Το ρολόι του τοίχου σήμανε τότε μεσάνυχτα.

Τον ξύπνησε ο υπηρέτης, που μπήκε στο σαλόνι να σβύση το φως. Ο 'Αδόλφος σηκώθηκε με δυσκολία.

Πριν πάη να πλαγιάση και αυτός, θέλησε να δη τι έκανε η γυναίκα του, αν είχε αποκοιμηθή. Μόλις όμως, μπήκε στην κρεββατοκάμαρά της, με μιά ματιά που της έρριξε, ένοιωσε έναν δυνατόν πόνο στην καρδιά.

Η 'Ελένη χαμογελούσε στον ύπνο της. Πρώτη φορά ο 'Αδόλφος αντίκριζε μειδίαμα στα χείλη της γυναίκας του. Ήταν το χαμόγελο εκείνο που προκαλεί μονάχα μιά μεγάλη ερωτική εύτυχια... Μιά τρομερή υπόνοια πέρασε από το μυαλό του συζύγου. Πλησίασε σιγά-σιγά στο κρεβάτι κι' έγειρε πάνω από την γυναίκα του. Τό πρόσωπό της έλαμπε από χηρά, και στον ύπνο της άκομα. Δεν ύπνηχε καμιά αμφιβολία, ότι θα έβλεπε ένα γλυκό όνειρο. Και σ'ε μιά στιγμή, από τα χείλη της που ήταν μισάνοιχτα, σαν να διψούσανε φίλια, θγήκε με περιπάθεια ένα όνομα — το όνομα του άλλο ο ν!

Ο 'Αδόλφος όπισθοχώρησε τρομαγμένος. Τότε μονάχα κατάλαβε ότι η γυναίκα του εξακολουθούσε ν' αγαπά παρά την θέλησή της τον άλλον, ότι της είχε πλημμυρίσει ολόκληρη την ύπαρξη, ότι δεν θα μπορούσε πειρά να ζήση χωρίς αυτόν. Τον άφησε, γιατί η λογική της έλεγε ότι ο άνθρωπος αυτός την έσπρωχνε στην κατα-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στο δικαστήριο:

— Από ποῦ είσαι, μάρτυς;
— Από τὸ χωριό μου.
— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ χωριό σου;
— Καμμιὰ ὥρα μακριὰ ἀπὸ δῶ.
— Καὶ πῶς τὸ λένε;
— Τί νὰ τὸ κάνης, κύρ, πρόεδρε; Μοῦντζο το νὰ πᾶς κατὰ διαδόλου!...

— Τί ἐστὶ ἔρως;
— Σκοτούρα στὸ κεφάλι καὶ τρεμούλα στὰ πόδια!...

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Καλέ, εἶδες αὐθάδεια! Νὰ ἔρχεται κοντὰ μας αὐτὸς ὁ κύριος, ὅπου κι' ἂν πᾶμε!
— Καὶ νὰ μὴν ξέρομε, τουλάχιστον... γιὰ ποιά ἀπὸ τὶς δυὸ ἔρχεται!...

Σ'ε μιά συνάναστροφή μιλοῦν γιὰ τοὺς πόνους τῶν δοντιῶν.

— Ω, δόξα τῷ Θεῷ — λέει μιά κυρία — εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ διατηρήσω ὅλα τὰ δόντια μου γερά.

Καὶ ἡ μικρὴ κόρη της προσθέτει:
— Ἀλήθεια, ἡ μαμά τὰ προσέχει πολὺ τὰ δόντια της. Κάθε θράδου τὰ δάζει μέσ' ἓνα ποτήρι νερό.

Ο ὁποῖος ἡ φίλος γαμπρός.
Κύριε, ἦρθα νὰ ζητήσω τὴν κόρη σας!
Ο μὲ λ λ ω ν πεθερός. — Πάρε τὴν παιδί μου. Εἶσαι ὁ μόνος, τοῦ μοῦ τὴν ζητᾶς ολόκληρη. Οἱ ἄλλοι μοῦ ζητοῦσαν... μόνο τὸ χέρι της!

στροφή της. Κατὰ θάθος, όμως, τὸν ἀποζητοῦσε ἀκόμα μ' ὅλη της τὴν ψυχή.
Καὶ ὁ 'Αδόλφος κατάλαβε καὶ κάποιον ἄλλο:

— Ὅτι αὐτὸς ἦταν πειρὰ περιττός, ἕνας παρεϊσακτός. Ποτέ δὲν θὰ μπόρεσε νὰ κάνει εὐτυχισμένη τὴν γυναίκα του. Καὶ τώρα ποῦ θὰ τὴν κατείχε ολόκληρη ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἄλλου, θὰ τὴς ἦταν ἀνυπόφορος, μισητός. Κανείς τρυφερός δεσμός δὲν μπορούσε πειρά νὰ ὑπάρξει μεταξύ τους.

Βγήκε σιγά - σιγά ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του καὶ πήγε καὶ κλείστηκε στὸ γραφεῖο του.

Έρριξε μιά ματιά γύρω του σὰ θιθίλια ποῦ γέμιζαν τὰ ράφια σ' ὅλους τοὺς τοίχους, χαμογέλασε πικρά, σαρκαστικά. Σ'ε τί τοῦ χρησίμευαν ὅλ' αὐτὰ τὰ σοφὰ συγγράμματα, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ πῶς κατακά-

— Εἶμαι ἀχρηστος, εἶμαι περιττός! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Εἶχε ζήσει ὥς τότε μετὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ γυναίκα του, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε με θυβὸ καὶ ἀπελπισμένο πάθος, θὰ ξαναγύριζε κοντὰ του. Κι' ἐκείνη ξαναγύρισε πράγματι. Μά εἶχε ἀφήσει τὴν καρδιά της καὶ τὸν νοῦ της ἐκεῖ κάτω, στὸν ά λ λ ο ν... Ὁ ἄντρας της τὴς ἦταν ξένος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Καὶ ὅμως, σ' ἀγάπησα πολὺ, 'Ελένη! ψιθύρισε ὁ 'Αδόλφος, πεφτοντας τὴν πολυθρόνα του μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ἀνοίξε ὅποτερὰ ἕνα συρτάρι μετὴν ἀπότομη κίνησις καὶ πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα περιστροφό.

Σ'ε λίγο, ἕνας πυροβολισμὸς ἀναστᾶτωνε τὸ σπίτι. Μονάχα ἡ 'Ελένη δὲν τὸν ἀκούσε. Ἐβλεπε στὸν ὕπνο της τὸν ά λ λ ο ν, δεχότανε τὰ φλογερά φίλιά του, ἔβλεπε ολόκληρη ἀπὸ τὰ ρωμαλέα χάρδια του καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ψιθυρίζει με λατρεία τ' ὄνομά του...

MANOEL PORTO

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Η ΚΥΡΙΑ ΖΗΛΕΥΕΙ...

ΤΟΥ Ε. Γ. ΓΚΛΟΥΚ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Πῶλ Πιζουά, 45 ἐτῶν, τμηματάρχης στὸ Ὑπουργεῖο Ἀνέμων καὶ ὕδατων.— Ζὺλ Μουσέν, 40 ἐτῶν, διευθυντὴς ἐ' στὸ ἴδιο Ὑπουργεῖο. Λεπτόσωμος, κομψοτυμμένος, μετὰτάμια μάτια.— Λίζα Πιζουά, 35 ἐτῶν, γυναίκα τοῦ Πῶλ. Ξανθὴ, παχουλὴ, ὀρεκτικωτάτη, μετὰ πονηρὸ χαμόγελο.— Μόντ Βερνύ, τῆς ἰδίας ἡλικίας, φίλη τῆς Λίζας. Ἀρκετὰ νύστιμη.

(Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τῶν Πιζουά, στὴν τραπεζαρία).

Πῶλ (σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι). — Ἐχω τὴν γνώμη πῶς ἀργήσαμε.

ΖΥΛ (κυττάζοντας τὸ ρολόι του). — Μπα! ἡ ὥρα μόλις εἶνε διύμισι.

Πῶλ — Κι' ἔπρεπε στὶς δύο καὶ τέταρτο ἀκριβῶς νὰ θρυσκόμαστε στὸ γραφεῖο μας!

ΖΥΛ — Αὐτὸ τὸ ἀ κ ρ ι β ὼ ς μ' ἀρέσει πολὺ!

Πῶλ — Δὲν ἔχεις δικη, Ζὺλ. Δὲν ἔλαθες γινώσι τῆς ἐγκυκλίου ποῦ μᾶς κοινοποίησε προχθὲς ὁ νέος ὑπουργός; Θέλει νὰ θρυσκόμαστε στὸ γραφεῖο μας ἀκριβῶς στὴν ὥρα μας.

ΛΙΖΑ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι καλλίτερα θὰ κάνη νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ μονάχα πόσον καιρὸ θὰ θρίσκειται ἐκεῖνος στὸ Ὑπουργεῖο του...

Πῶλ. — (θγαίνοντας ἀπὸ τὴν τραπεζαρία). — Πᾶω μιά στιγμὴ νὰ πλύνω τὰ χέρια μου.

ΛΙΖΑ (ειρωνικά). — Ναι, πῆγαινε, χρυσὸ μου, νὰ μοῦ καλλοπισθῇ! Φυσικά! Δὲν πρέπει νὰ πᾶς στὶς δακτυλογράφες νὰ μὲ θρώμικα χέρια! (Ὁ Πῶλ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ φεύγει).

ΜΩΝΤ. — Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια κύριε Μουσέν, εἶνε σοφάρης ἡ δεσποινίδες ποῦ ἔτε στὸ Ὑπουργεῖο;

ΖΥΛ. Ναι... θέθαια... κατ' ἀρχήν...

ΛΙΖΑ. — Ἐμένα θὰ μοῦ πῆτε!

ΜΩΝΤ. — Ἡ κυρία Πιζουά φαίνεται ὅτι ἔχει διαφορετικὴ γνώμη...

ΛΙΖΑ. — Ἐχω τὴν γνώμη ποῦ μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ ἔχω. Τί τὰ θέλεις, Μόντ, ὁμολογῶ ὅτι τὰ θηλυκά αὐτὰ δὲν μοῦ ἐμπνέουν καὶ πολὺ μεγάλη ἐμπιστοσύνη...

ΜΩΝΤ. — Ἀρχίσεις νὰ ζηλεύεις τώρα;

ΛΙΖΑ — Κι' ἐδὼ ἀρχίσεις νὰ πιστεύεις στὴν ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν;

ΜΩΝΤ. — Ω! όχι! Ἡ καχυποψία εἶνε ἀρχὴ σοφίας γιὰ κάθε παντρεμένη γυναίκα. Βρίσκω, όμως, ὅτι ἀλλάζες πολὺ μέσα σ' ἕνα χρόνον ποῦ ἔχω νὰ σὲ δῶ... Θυμάμαι, ὅτι ἄλλοτε δὲν σὲ ἐνοιαζε διόλου τί ἐντύποι θὰ ἔκανε στὶς γυναίκες ἡ καλλονὴ τοῦ συζύγου σου...

Πῶλ (ἐμφανίζεται καὶ πάλι). — Μοῦ φαίνεται Ζὺλ πῶς εἶναι καιρὸς νὰ τοῦ δίνουμε.

ΛΙΖΑ (μαζεύοντας τὰ φρούδια της). — Τί σὰς ἔλεγα ἐγώ; Κυττάτε πῶς στολίστηκε! Σὺν ἱππότης τοῦ μεσαιῶνος! Μονάχα ἕνα καπέλλο μετὰ φτερό κ' ἕνα σπαθὶ τοῦ λείπουν!

Πῶλ. — Μὲ κολακεύεις.

ΛΙΖΑ. — Ἐλα, σὲ παρακαλῶ πὶο κοντὰ. (Ὁ Πῶλ ὑπακούει). Ἀ! ἄ!... (τὸν μυρίζεται). Ἐβαλες, θάλω ἀπὸ τὴν κολώνια μου βιολεττὰ τῆς Λάρμας...

Δὲν μπορούσε ὁ κύριος... Ἐπρέπε ν' ἀρωματίζη τὰ μαλλιά του, τὸ μουστάκι του, καὶ (τοῦ πέρνει τὸ μαντήλι ἀπὸ τὴν ἔξω τσέπη τοῦ σακακιῦ του) καὶ τὸ μαντήλι του, φυσικά!

Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, γιὰ κουτὴ μετὰ πέρασες;

Πῶλ. — Ἐγώ; Τί εἶνε αὐτὰ, Λίζα, πού...

ΛΙΖΑ (ἀνάθοντας). — Ἡ γιὰ σπρασθῇ, γιὰ ἡλιθία

γι' ἀνότη;

Πῶλ. — Μά...

ΛΙΖΑ (θυμωμένη). — Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔκανες μάνιο μετὰ κολώνια γιὰ νὰ μωσο-

μυρίσης στὸν ὑπουργὸ σου! Νὰ πᾶς νὰ πλυθῇς ἀμέ-

σως! Ἀκούς; Ἀμέσως εἶπα!... (Ἀρπάζει τὴν κάρ-

φα μετὰ τὸ νερό καὶ θρέχει μιά πετσέτα). Κακομοίρη μου,

δὲν με ξέρεις ἀκόμα ἀπὸ τὴν καλή! (Τοῦ τρίβει δυνα-

τὰ τὸ μουστάκι καὶ τὰ μαλλιά). Ἐτσι, νὰ σοῦ φύγουν

ἡ μυρωδιές!

Πῶλ (προσπαθώντας ν' ἀμυνθῇ). Σὲ παρακαλῶ, Λίζα...

ΛΙΖΑ (τοῦ δίνει καὶ μιά τσιμπιά). — Μὴ μιλάς, γιατί

θὰ πῆς ψέματα... Θὰ μοῦ ὀρκισθῇς ὅτι δὲν ἔχεις

φίλη...

Πῶλ (σηκώνοντας τὸ χέρι του). — Σοῦ τὸ ὀρκί-

ζομαι...

ΛΙΖΑ. — Ἄλλοῦ αὐτά!

Πῶλ. — Μὲ θεωρεῖς ἱκανὸ νὰ πάρω ψεύτικον ὀρκο;

ΛΙΖΑ. — Ἐσεῖς οἱ ἄνδρες εἰσθε γιὰ ὅλα ἱκανοί, ὅταν

πρόκειται νὰ γελάσετε τὴν γυναίκα σας...

ΖΥΛ. — (ἐπεμβαίνοντας). — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου,

ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου...

ΛΙΖΑ. — Μήπως θὰ ἰσχυρισθῇτε ὅτι εἰσθε ἀθῶοι πε-

ριστερά;

ΖΥΛ. — Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ θάρρος αὐτό. Ἀπὸ

τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ μέχρι...

ΛΙΖΑ. — Νὰ μοῦ κάνετε τὴν χάρι νὰ σταματήσετε!

Εἶμαι θεοαία ὅτι δὲν ἀξίζετε περισσότερο ἀπὸ τὸν Πῶλ!

ΖΥΛ. — Μά...

ΛΙΖΑ. — Διαμαρτύρεσθε; Δὲν

ἔχετε δικη. Ἡ ἀλήθεια, θέθαια,

εἶνε ὅτι ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ κάνετε

κάπου-κάπου καμμιὰ τρέλλα, ἀ-

φοῦ δὲν εἰσθε παντρεμένοι... Δὲν

λέω ὅτι τὰ ἐγκρίνω αὐτὰ τὰ

πράγματα, μὰ τί νὰ γίνῃ... Δὲν

μπορεῖ κανεὶς νὰ σὰς ἀλλάξῃ...

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ δύ-

διον!... Μὰ ὁ Πῶλ δὲν ἔχει τὸ

δικαίωμα νὰ τοιμολογᾷ, ἐδῶ κι'

ἐκεῖ — με καταλαβαίνετε πολὺ κα-

λὰ τί θέλετε νὰ πῶ...

Πῶλ. — Λίζα, καλὴ μου Λίζα,

μικρὴ μου Λίζα...

ΛΙΖΑ. — Σιωπὴ!

Πῶλ. — Στάσου, σὲ παρακαλῶ,

νὰ ἐξηγηθῶμε... Μὲ συνέλαβες

ποτὲ ἐπ' αὐτοφῶρῳ;

ΛΙΖΑ. — Μονάχα αὐτὸ μοῦ εἰπτε!

Ἐτσι, όμως! Παραδέχομαι ὅτι δὲν

σὲ συνέλαβα. Τὴ θγαίνει ἀπὸ αὐτό;

Ὅτι δὲν με ἀπατᾶς; Κάθε ἄλλο! Ἀ-

ποδεικνύει ἀπλούστατα, ὅτι ἡ φίλη

σου κ' ἐσὺ ξέρετε νὰ φυλάγεστε... Μὰ θὰ

σὰς ἀνταναλώω μιά μέρα! Καὶ τότε, ἄλλοι-

μονο καὶ τρισαλλοίμοι σας!

Πῶλ. — Τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου, Ζὺλ;

Βλέπεις τί πρᾶθ' ὁπίως ἔχει ζηλιάρης γυ-

ναίκα; Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν παντρεύ-

εσαι!...

ΜΩΝΤ. — Ζηλεύει κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ, κύριε

Πιζουά! Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ Λίζα σὰς ἀγα-

πᾶ πολὺ!

Πῶλ (κολακευόμενος κατὰ θάθος). — Ἄν φαν-

τάζεσθε ὅτι εἶνε εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ σ' ἀγα-

ποῦν τόσο τυραννικά!

ΛΙΖΑ (ειρωνικά). — Πάρε τώρα ὅπως μάρτυρες!

Πῶλ. — Ἐγὼ τὸ πιστεύω μετὰ σωστό μου ὅτι

μαρτύρησα κοντὰ σου τὸν τελευταῖον χρόνον!

ΛΙΖΑ. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὲ πληροφορῶ

ὅτι τὸ θράδου θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο.

Πῶλ. — Ὅπως ἀγαπᾶς! (Σφίγγει τὸ χέρι της

Μόντ). — "Ωρθούαρ, αγαπητή μου κυρία... (Φιλᾷ τὴν γυναίκα του). Καλὸ θράδυ, Ὁθελλίνα μου!

ΛΙΖΑ. — "Α! λίγο ἔλειψε νὰ τὸ ξεχάσω..."

ΠΩΛ. — Τί πράγμα;

ΛΙΖΑ. — "Ἐδῶσα τὸ λόγο μου στὴν θεία Αὐγούστα νὰ φάω μαζί της ἀπόψε."

ΠΩΛ. — Πάλι!

ΛΙΖΑ. — Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ; Φαντάζεσαι ὅτι ἐκείνη μὲ συμβουλεύει νὰ μὴ σοῦ ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη;

ΠΩΛ. — Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ... "Ὡστε, ἀπόψε θὰ φάω πάλι μόνος. Τὸ ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ νὰρθῶ στὴς θείας Αὐγούστας. Εἶμαι μαλλωμένος μαζί της."

ΖΥΛ. — Δὲν θὰ φᾶς μόνος. Θὰ σοῦ κάνω συντροφιά. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι στὶς ἐννῆα θὰ σ' ἀφήσω.

ΛΙΖΑ. — "Α! ἂ! θὰ ἔχετε κανένα σοβαρὸ ραντεβὺ στὶς ἐννῆα... (Ὁ Ζύλ χαμογελᾷ). "Ἄς εἶναι... (Στὸν ἀντρα της. Στὶς ἐντεκα καὶ μισή ἀκριβῶς, νὰ μὲ περιμένεις ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας μου. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ γυρίσω μόνη."

ΠΩΛ. — Σὺμφωνοί.

Τὸ Πιζουά καὶ ὁ Μουσὲν φεύγουν).

ΜΩΝΤ. — Δὲν μοῦ λὲς, Λίζα, τώρα ποῦ μέινω με μόνος; τί σ' ἔπιασε καὶ ἔκανες τὴν σκηνὴ αὐτὴ τοῦ ἀνδρός σου; Μήπως σοῦ ἔδωσε καμμιά ἀφορμὴ;

ΛΙΖΑ. — "Α μὰ ἢ! εἶναι ἀνίκανος, ὁ καὶ μένος, γιὰ τέτοια πράγματα!

ΜΩΝΤ. — "Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι..."

ΛΙΖΑ. — Δὲν κατάλαβες ἀκόμα τίποτα; Δὲν κατάλαβες ὅτι τοῦ κάνω σκηνὲς ζηλοτυπίας γιὰ νὰ τὸν προλάβω καὶ νὰ μὴ μοῦ κά-

νῇ ἐκεῖνος;

Δὲν κατάλαβες

ὅτι ἔχω φίλο

καὶ ὅτι ὁ φίλος

αὐτὸς εἶναι ὁ

Ζύλ;

ΜΠΩΝΤ. (κα-

τάπληκτο). —

"Ὅχι δά!

ΛΙΖΑ. — "Ε-

θαλα τὸν Ζύλ

νὰ νοικιάσῃ, μὲ

ψεύτικο ὄνομα

ἕνα διαμέρισμα

στὴν ἴδια πο-

λυκατοικία ὅ-

που κάθεται αὐ-

καὶ ἡ θεία Αὐ-

γούστα. "Ἀπό-

ψε τὸ θράδυ,

στὶς ἐννῆα, θὰ φύγω ἀπὸ τῆς θείας μου, ποῦ μένει στὸ πέμπτο πάτωμα, καὶ θὰ κατέβω στὸ δωμάτιο τοῦ Ζύλ, στὸ ἰσόγειο. Θὰ μένουμε μαζί ὡς τις ἐντεκα καὶ μισή. Καὶ ὅταν θὰ ἔγῳ, ὁ Πῶλ θὰ μὲ περιμένῃ στὴν πόρτα, νομίζοντας ὅτι κατεβαίνω ἀπὸ τῆς θείας μου...

ΜΩΝΤ. — Ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω!

ΛΙΖΑ. — Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀγαπητή μου! Χάρις λοιπὸν, στὶς σκηνὲς ζηλοτυπίας ποῦ κάνω τοῦ Πῶλ, δὲν τοῦ ἀφήνω καιρὸ νὰ μὲ ὑποπτευθῇ ἑμένα! Κατάλαβες τώρα γιὰτὶ φροντίζω τόσο πολὺ γιὰ τὴν συζυγικὴ πίστι τοῦ ἀνδρός μου;... Εἶμαι ἱκανὴ νὰ τὸν φάω ὡμόν, ποῦ λένε!...

ΜΩΝΤ. — Σὲ θαυμάζω. Τί εἶμαστε, τέλος πάντων, ἐμεῖς ἡ γυναῖκες!... Σατανάδες!... "Ἀρχισατανάδες!...

Ε. G. GLUCK

ΛΙΖΑ • Κυττάχτε πὸς στολίστηκε!...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἀπλούστατα, νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Γκρήνθουντ, νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἀνακάλυψα τὰ πάντα καὶ ὅτι ἂν καταγγείλω τίς σχέσεις σας στὰ δικαστήρια θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ πληρώσῃ πολλὰ περισσότερα ἀπ' τὰ χρήματα ποῦ τοῦ ὀφείλω... ἀλλὰ ὅτι θὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσι, ἂν δεχτῇ νὰ σχίσῃ τὸ γραμματίο...

— Καλὰ, εἶπε ἡ Καικιλία, ἀποφασιστικά, θὰ πάω στοῦ Γκρήνθουντ καὶ θὰ προσπαθίσω νὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Ροῦπερτ, ἀνακουφισμένος, σήμανε σ' ἕναν ὑπηρέτη καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρῃ κρεσὶ, ἐνῶ ἡ Καικιλία πήγαινε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κανὴ τὴν τουαλέττα της.

Συγχρόνως ἔστειλε νὰ τῆς φέρουν ἕν' ἀμάξι...

Τὸ ἀμάξι ἔφτασε σὲ λίγο. Ἡ Καικιλία κατέβαινε τὴ σκάλα γιὰ νὰ θῇ ἔξω, ὅταν διασταυρώθηκε μ' ἕναν ὑπηρέτη μὲ λαμπρὴ οὐκοστολή, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωσε μιὰ ἐπιστολή:

— Γιὰ τὸν σὲρ Ροῦπερτ "Ἀρμπορουγκ" τῆς εἶπε.

Ἡ Καικιλία πήρε τὴν ἐπιστολή καὶ ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε.

Ἡ νέα γυναῖκα ἐτοιμάστηκε νὰ στείλῃ τὴν ἐπιστολή στὸ σύζυγό της, ὅταν στὸ φῶς ἐνός φαναριοῦ ποῦ κρεμῶταν στὴν εἰσοδο κύταξε τὴν ἐπιγραφή της.

Ὁ χαρακτήρας ἦταν γυναικεῖος. Αὐτὸ τὴν ἔκανε, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, νὰ θάλῃ τὴν ἐπιστολή στὴν τσάντα της.

Ἀνέθηκε στὸ ἀμάξι καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῆα νὰ τὴ μεταφέρῃ στὸ Σπρίγκ - Γκάρντεν.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ τότε ἔξεκισε τὸ φάκελλο τῆς ἐπιστολῆς καὶ μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξὶ εἶδε ὅτι ἔπληρξε μέσα ἕνα τραπέζογραμμάτιο τῶν χιλίων λίρδων.

Τὸ ποσὸν αὐτὸ συνδεδεῖται ἀπὸ μιὰ ἐπιστολή ποῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

"Ἐὰν πρόσωπο στὸ ὁποῖο ὁ σὲρ Ροῦπερτ "Ἀρμπορουγκ" ἔκανε ὅλη μερικὴς εὐεργεσίας, ἔμαθε χάρις σὲ μιὰ τυχαία σύμπτωση, ὅτι ὁ βαρὺνὸς χρειάζεται χίλιες λίρες, γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ ἕνα χρέος τοῦ σπὸν κ. Γκρήνθουντ. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ λαβαίνει τὸ θάρρος νὰ στείλῃ ἡ στὸν σὲρ Ροῦπερτ τὰ χρήματα ποῦ τοῦ χρειάζονται."

Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἐπιστολή ἦταν ἀνυπόγραφη.

Ὁ εὐγενὴς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο προσφερόντουσαν τὰ χρήματα, ἀπεμάκρυνε ἐντελῶς ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Καικιλίας τὴ σκέψι μὴ μιὰ γυναῖκα ποῦ εἶχε ἄλλοτε παράνομες σχέσεις μὲ τὸν Ροῦπερτ τὸν βοηθοῦσε τώρα.

Δὲν δυσκολευόμαστε ὅμως καθόλου νὰ ποῦμε στοὺς ἀνγνώστες μας ὅτι τὰ χρήματα αὐτά τὰ ἔστειλε ἡ "Ἀρτεμὶς" Ἀρλινγκτον, ἡ ὁποία εἶχε μάθει ἀπ' τὸν ὑπηρέτη τοῦ Γκρήνθουντ Φίλιππο, ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ γραμματίου.

Σὲ λίγο τὸ ἀμάξι τῆς Καικιλίας στάθηκε μπρὸς στὸ μέγαρο τοῦ Γκρήνθουντ.

— Θὰ ἦρθες χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητή μου Καικιλία, εἶπε ὁ Γκρήνθουντ προσφέροντας ἕνα κάθισμα στὴν ὥραία του ἐπισκέπτρια, θὰ ἦρθες χωρὶς ἄλλο νὰ μὲ μαλλώσῃς γιὰ τὴν ἐπιστολή ποῦ σοῦ ἔστειλα χθές.

— Ὅχι! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Καικιλία. "Ἦρθα γιὰ μιὰ ὑπόθεσι πρὸ ἐπείγουσα, ὁ σύζυγός μου ξέρει τὰ πάντα."

— Ἄ! εἶπε ὁ Γκρήνθουντ. Εἶναι δυνατόν;... Φαίνεται πῶς ὁ ἀλιτήριος αὐτὸς ὁ Κρίκεστερ...

—...Μὰς πρόδωσε! τὸν διέκοψε ἡ νέα γυναῖκα. "Ἐκτός ἀπὸ τοῦ σύζυγό μου καὶ ὁ Κρίκεστερ μὰς παρακολούθησαν κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες..."

— Αὐτὸ εἶναι θλιβερό... Πάντως, ὁ σύζυγός σου δὲν θὰ τοῖσέ σε νὰ κάνῃ τίποτε.

— Γιατὶ ἔχεις στὰ χέρια σου μιὰ πλαστογραφημένη συναλλαγματική του, τὸν διέκοψε ἡ Καικιλία.

— Ἄ! σὰς τὸ εἶπε; φώναξε ὁ Γκρήνθουντ. Τότε, καθὼς ἔλειπε, ἀγαπητή μου Καικιλία, βρίσκεται στὴν ἐξουσία μου.

— Τὸ πὸ παραδόξο εἶναι ὅτι ὁ σύζυγός μου μ' ἔστειλε

ΚΑΡΔΙΕΣ

νὰ κανονίσω αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Φαντάζομαι! εἶπε ὁ Γκρήνθουντ. "Ἦταν ἀδύνατο νὰ ὀρῇ πρὸ γοητευτικῆς μεσότητος..."

— Ἀκούστε τί προτείνει: Νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε τὴ συναλλαγματική κι' αὐτὸς δέχεται νὰ ὑπογράψῃ ὅ,τι θέλετε γιὰ νὰ σὰς ἀσφαλίσῃ ἀπὸ κάθε νόμιμο καταδιώξι γιὰ τίς σχέσεις μας.

— Δὲν βλέπω τί κέρδος μπορῶ νὰ ἔχω ἀπ' αὐτὸ τὸ συμβιβασμό. "Ὅσο ἔχω τὸ γραμματίο στὰ χέρια μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ καταδιώξῃ ποινικῶς ὁ σύζυγός σου, γιὰτὶ ξέρει ὅτι, μόλις κάνῃ τὸ παραμικρό, θὰ τὸν παραδώσω στὴν ἀστυνομία ὡς πλαστογράφου."

— Τότε, πρὸς χάριν τῆς γαλήνης μου, κύριε Γκρήνθουντ, εἶπε ἡ Καικιλία, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπ' τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τὴν εἶχε ἀγαπήσει, σὰς παρακαλῶ, κανονίστε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Δὲν θυσιάζει κανεὶς τόσο εὐκόλα χίλιες λίρες, ἀγαπητή μου Καικιλία, εἶπε ὁ Γκρήνθουντ. Πάντως, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγαπητή μου, θὰ δεχθῶ τὴν πρότασι τοῦ συζύγου σου...

Ἀμέσως, ἡ Καικιλία ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε στὴν κατοικία της, ὅπου ἔθηκε τὸν σύζυγό της νὰ περιμένῃ μὲ μεγάλη ἀγωνία τὴν ἀπόφασιν τοῦ Γκρήνθουντ.

— Ὡραία! Περιφώνησε ἡ "Ἀρμπορουγκ", ὅταν τοῦ διηγήθηκε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεώς της μὲ τὸν Γκρήνθουντ. Καὶ τώρα, Καικιλία, ἔχω νὰ σοῦ ὑποβάλω μιὰ πρότασι καὶ δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι θὰ τὴ δεχτῇς. Ξέρεις ὅτι εἶμαι πλαστογράφος κι' ἄγῳ ξέρω ὅτι εἶσαι ἀπίστη σύζυγος. "Ἄν θέλῃς νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγῃ, θὰ ἔχουμε στὸ ἑξῆς χωριστὰ διαμερίσματα. Δὲν θὰ φροντίζῃς στὸ ἑξῆς γιὰ μένα, ὅπως κι' ἐγὼ δὲν θ' ἀνακατεύωμαι στὶς δικές σου ὑποθέσεις. Εἶσαι σύμφωνη;

— Ἐντελῶς! ἀπάντησε ἡ Καικιλία. Θέλετε ν' ἀλλάξω με καὶ ἐγγραφᾶ σχετικῶς;

— Ὡ! μὲ μεγάλη χαρὰ! ἀπάντησε ὁ "Ἀρμπορουγκ". Θὰ ἐτοιμάσω δυὸ ἀντίγραφα ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ κρατήσω τὸ ἕνα ἐγὼ καὶ τὸ ἄλλο εὐσεύ...

Ὁ βαρὺνὸς συνέταξε ἀμέσως τὸ ἐγγραφο αὐτό, τὸ διέβασε στὴ σύζυγό του, κι' ἐκείνη τὸ ἐνέκρινε. Πῆρε ὁ καθενας τοὺς ἀπὸ ἕνα ἀντίγραφο κι' ἔτσι ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τοὺς δεσμούς ποῦ τοὺς εἶχε ἐπιβάλλῃ ὁ γάμος.

Κατόπιν ἀποσύρθηκαν στὰ διαμερίσματά τους εὐχαριστήμενοι.

Ἡ Καικιλία δὲν εἶπε τίποτε στὸν σύζυγό της γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐπιστολή, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχε τὸ τραπέζο-γραμμάτιο τῶν 1000 λίρδων.

ΓΓ.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΝΕΚΡΟΘΑΪΤΗΣ

"Ἦταν ἡ πρωτοχρονιά τοῦ 1840. Τὸ κρύο ἦταν διατε-

ραστικό και ή θροχή έπεφτε ραγδαία.

Σε μία τρώγλη της συνοικίας του Κλόμπ - Τάουν, κοντά στη θερμάστρα, ήταν ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα κατακουρελιασμένη μία νέα εικοσιπέντε μόλις χρονών που ή κραπάλη την έκανε να φαίνεται τριανταπέντε.

Έδειχνε πώς ήταν άλλοτε ωραία, αλλά ή ώμορφιά της είχε άρχσει πεινά να καταρρέει. Τό θνομά της ήταν Μαργαρίτα Φλέιτσερ, αλλά χάριν συντομίας την ονόμαζαν Μέγκ.

Από την άλλη μεριά της φωτιάς καθόταν ένας άντρας με πρόσωπο πνευματώδες και με έκφραση άπαισία.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Νεκροθάφτης, ο οποίος συζούσε μ' αυτή τη γυναίκα.

— «Ω! θά τόν έκδικηθώ τόν Μάρκχαμ! Έλεγε ο Νεκροθάφτης. "Αρχισα κιδλας τήν έκδίκησιν μου από προχτές τόν Θράδου στο θέατρο πού φανέρωσα στόν κόσμο πώς ήταν στη φυλακή ως πλαστογράφος..."

— «Εξ αίτίας του δέν μπορώ νά θρώ πουθενά ήσυχία... Αυτός φανέρωσε τά πάντα στην άστυνομία και οι άστυφύλακες μέ κυνηγούν τώρα μέ λύσσα.

Και μέ μία τρομερή έκφραση μίσους στο πρόσωπό του, ο Νεκροθάφτης ξαναείπε:

— Μά αυτό πού έκανα τού Μάρκχαμ στο θέατρο δέν ήταν τίποτα... Τώρα τού έτοιμάζω μία μεγάλη δουλειά μαζί μέ τόν φίλο μου τόν Μπυφέρ και τη γυναίκα του τη Μόλλυ.

— «Κι' έχεις έμπιστοσύνη στόν Μπυφέρ; ρώτησε ή Μέγκ.

— «Ω! θέβαια! άπάντησε ο Νεκροθάφτης. "Ο Μπυφέρ είν' ένας καλός σύτροφος. Έξέ άλλου τού έχω κάνει τόσα καλά ως τώρα. Τού έχω φανή σαν άδελφός, πολλές φορές τού έχω δώσει τόσες φορές λεφτά.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ένα συνθηματικό χτύπημα στην έξώπορτα. Η Μέγκ έτρεξε ν' άνοιξη και ξαναγύρισε μαζί μέ τόν Μπυφέρ και τη γυναίκα του τη Μόλλυ.

Ο Μπυφέρ ήταν ένας από τούς πιό κτηνώδεις κακούργους πού ύπήρχαν στο Λονδίνο εκείνη την εποχή.

Στη γυναίκα του είχε έρη τη συντροφισσα πού του ταίριαζε. Η Μόλλυ ήταν άδελφή τού Ντικ πού καθώς θά θυμούνται οι άναγνώσται μας από την άρχή της ιστορίας μας, είχε σκοτώσει τη γυναίκα του και τόν φίλο της.

Οι νεοφερμένοι κάθισαν κοντά στη φωτιά, γιατί τά ρούχα τους τά είχε μουσκέψει ή θροχή, ή όποια εξακολουθούσε νά πέφτει έξω ραγδαία. Η ζεστή τού δωματίου και δυο ποτήρια γκρόγκ τούς έφεραν σε λίγο σε κέφι κι' άρχισαν τη συζήτηση.

— «Εν πρώτοις, Μπυφέρ, ρώτησε ο Νεκροθάφτης, τί νέα έχεις νά μου πής από τόν Μάρκχαμ;

— Τά κατάφερα μία χαρά. Θάρθ ή στο μέρος πού τού είπα...

— Αύριο τόν θράδου;...

— Ναι... Θάρθ ή νά συναντήση τόν... άδελφό του, όπως φαντάζομαι τουλάχιστον. στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας», άπάντησε ο Μπυφέρ, γελώντας. Μά στάσου νά σού τά πώ όλα από την άρχή. "Όπως μου είπες, φόρεσα σήμερα τόν πρωτό καινούργιο μου ρούχα, πήγα στο σπίτι τού Μάρκχαμ και χτύπησα την πόρτα. "Ενας γέρος υπηρέτης πού άνοιξε. Με ρώτησε τί θέλω και τού άπεκρίθηκα πώς είχα νά πώ κάτι πολύ σπουδαίο στόν κύριό του. Με πήγε τότε στη βιβλιοθήκη, όπου καθότανε και διάβαζε ένας ψηλός νέος πού δέν ήταν άλλος από τόν Ριχάρδο Μάρκχαμ.

— Τι θέλεις; μέ ρώτησε.

— «Ήρθα νά σάς μιλήσω γιά τόν άδελφό σας, τού άποκρίθηκα, όπως μου είδες συστήσει.

— Γιά τόν άδελφό μου! είπε ο Μάρκχαμ μέ μεγάλη συγκίνηση. "Ω! έχω τόσα χρόνια νά τόν δω... Δέν ξέρω αν είναι ζωντανός ή πεθαμένος.

— Ζή, τού ξαναείπα, και θέλει νά σάς δη.

— Θέλει νά μέ δη! φώναξε ο Μάρκχαμ, τού όποιου ή συγκίνηση μεγάλωνε ολοένα. Γιατί δέν έρχεται εδώ;...

Μά πές μου πού είναι νά τρέξω νά ριχτώ στην άγκαλιά του;...

— Τότε έγώ τού άπάντησα, σύμφωνα μέ τις συστάσεις σου:

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

— «Ο άδελφός σας έχει λόγους πού τόν κάνουν νά φοβάται νά παρουσιαστή. Κάθεται στην άκρη τού Λονδίνου, κοντά στο Κανάλι τού "Αντισαυιλέως και μου είπε πώς αν θέλετε νά τόν δητε, νά πάτε αύριο τόν θράδου στις ένένα ή ώρα στην ταβέρνα τού «Ραβδί της Τρέλλας». Αυτή ή συνάντηση θά γίνη αντί γιά την άλλη πού είχατε δώσει στο

λόφο μέ τά δυο δέντρα.

— «Η χαρά τού Μάρκχαμ, μόλις άκουσε τά λόγια μου αυτά, ήταν τόσο, ώστε άρχισε νά φωνάζη κλαίγοντας και γελώντας μαζί:

— «Ω! άγαπημένε μου άδελφέ!... Θά σε σφίξω λοιπόν πάλι στην άγκαλιά μου...

— «Επειτα μου έδωσε μισή λίρα και μ' έστειλε στην κουζίνα νά μου δώσουν νά φάω και νά πιώ. "Εγώ, αφού χόρτασα γιά καλά, τούς ευχαρίστησα, χαϊρέτησα κι' έφυγα...

— Καλά τά κατάφερες! είπε ο Νεκροθάφτης, τού όποιου ή θυμ φανέρωνε καταχθόνια χαρά. Μήπως όμως ύπνυσήτηκε τίποτε;

— «Οχι... ούτε τόν παραμικρό...

— Ούτε ο έπιστάτης του;

— Ούτε εκείνος...

— Τότε μπορείς νά λογαριάσεις κιδλας τόν Μάρκχαμ γιά πεθαμένο... ή καλλίτερα γιά πνιγμένο, γιατί θά τόν ρουφήξη κι' αυτόν τόν κανάλι...

— «Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ, άμέσως μετά την έπίσκεψή τού Μπυφέρ, πήγε στο σαλόνι, όπου όρθε τόν κ. Μονρό και την κόρη του την "Ελλη.

— «Ο Ριχάρδος είχε ξεγύσει μέ μιάς τις θλίψεις και τις άνσυχίες πού είχε περάσει, όπως επίσης είχε ξεχάσει την τρομερή προσβολή πού τού είχε γίνει πρό ήμερώς στο θέατρο και ή όποια είχε άναγκάσει την "Ελλη νά έγκαταλείψη την τόσο λαμπρή καλλιτεχνική σταδιοδρομία της. "Η σκέψις ότι θά ξαναθλέπε τόν πολυαγαπημένο του άδελφό, έδιωχνε κάθε θλίψη, κάθε άγωνία, κάθε άνησυχία.

Τά χλωμά του μάγουλα είχαν ξαναπαίρει τόν χρώμα τους και τά μάτια του έλαμπαν από χαρά τη στιγμή πού μπήκε μέσα στο σαλόνι.

— «Ο Ευγένιος ξαναγύρισε! φώναξε στόν κ. Μονρό και στην "Ελλη. "Ο άδελφός μου ξαναγύρισε τέλος πάντων.

— «Ο άδελφός σας! ξαναείπε ή "Ελλη, στο πρόσωπο της όποιος απλώθηκε μία έκφρασις θανάσιμης άγωνίας.

— «Ο Ευγένιος; είπε κι' ο κ. Μονρό μέ μεγάλο ένδιαφέρον.

— Ναι, ο Ευγένιος είναι στο Λονδίνο... Ξαναγύρισε! άπάντησε ο Ριχάρδος, μη προσέχοντας την παράδοξη έντύπωσι πού έκαναν τά λόγια του στην "Ελλη, ή όποια είχε άπομεινεί άκίνητη. "Ενας άνθρωπος μου έφερε την καλή αυτή είδησι και θά τόν ιδώ αύριο τόν θράδου...

— Αύριο τόν θράδου; είπε ο κ. Μονρό. Γιατί όχι άμέσως;

— «Αλλοίμονο! "Ο άδελφός μου, καθώς φαίνεται, θρίσκειται σε δύσκολη θέση και δέν τολμάει νάρθ ή εδώ.

— Και πού θά τόν δητε; ρώτησε ο κ. Μονρό, ξασμαμένος από την παράδοξη αυτή είδησι.

— Στο «Ραβδί της Τρέλλας», στις δέκα και μισή αύριο τόν θράδου...

— Ξερετε τόν άνθρωπο, ο όποιος σάς έφερε αυτή την είδησι;

— «Οχι, δέν τόν ξέρω, αλλά δέν είναι δυνατό νά μέ άπατά...

— Και έγώ είμαι θέβαιη πώς σάς άπατά! φώναξε ή "Ελλη μέ πεποίθησι.

— «Οχι!... "Αδύνατον!... φώναξε και ο Ριχάρδος, θελοντας νά διατηρήση τις έλπίδες του.

Και χτύπησε δυνατά τόν κουδούνι.

— «Επειτ' από μία στιγμή, ο έπιστάτης του ο Ουϊγκάμ παρουσιάστηκε.

— «Ο άνθρωπος πού σού έστειλα στην κουζίνα, τού είπε ο Ριχάρδος, μου άνήγγειλε ότι ο άδελφός μου θρίσκειται στο Λονδίνο.

— «Ο κ. Ευγένιος στο Λονδίνο!... φώναξε ο γέρο έπιστάτης, ο όπόιος, ξεχνώντας τη θέση του, άρχισε νά χρορηδά ήπ' τη χαρά του.

— Και φαίνεται περίεργο στη δεσποινίδα Μονρό, ή εξακολουθούσε ο Ριχάρδος, τόν θά τόν δω αύριο τόν θράδου. Νομίζει ότι...

— «Οχι, δέν νομίζω άπλως, Ριχάρδε... Είμαι θέβαιη...

— Πάντως, είπε ο Ριχάρδος, έγώ θά πάω στη συνάντησι... Ποιος ξέρει τί κινδύνους διατρέχει ο άδελφός μου...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ «BENTETTA» Η ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΑΝΤ

[Τού Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ]

Η ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΑΝΤ θεωρείται σήμερα ως μία από τις μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες τού Χόλλυγουντ. Είναι, όπως λένε, ένα «άστρο» πρώτου μεγέθους. Είναι ή «Bentetta» της μόδας. Άρρέει σ' όλους τούς φίλους της θόνης. Έχει θαυμαστάς και σ'α τά τέσσερα σημεία τού όρίζοντος και σ'α «φίλμ» της έχουν πάντα μεγάλη έμπορική και καλλιτεχνική αξία. Πώς έγινε «Bentetta» ή «Ολιβία ντε Χάβιλαντ; Πώς έπέτυχε στην καλλιτεχνική καριέρα της; Τί ήταν πρώτα; Ίδου τί μου απέκάλυψε ή ίδια όταν μία μέρα πήγα νά την έπισκεφθώ στη θύλα της και τί κατάφερα νά συγκεντρώσω έγώ μέ την προσωπική παρατήρησί μου:

Η «Ολιβία ντε Χάβιλαντ, δέν είναι, μέ την αλήθεια, μόνο μία ήθοποιός. Είναι μία γυναίκα πού ή φύσις της έχει προικίσει μέ χιλιά προτερήματα. Μόλις την άντικρίσεις, σάς γοητεύει άμέσως μέ τόν χαμόγελό της και την γλυκύτητα τών έκφραστικών ματιών της. "Επειτα έχει μία μελωδική φωνή... όλο σιρόπι πού θέλεις νά την άκούς νά σού μιλά διαρκώς. Είναι άκόμη, όπως λένε, μία γυναίκα μέ «σεξ - άππήλ». Κανείς άνδρας δέν έμεινε άσυγκίνητος από την ώμορφιά της. Πολλοί υπέφεραν γι' αυτήν και πολλούς άγάπησε πολύ.

Η πασίγνωστη καλλιτέχνις την ώρα πού πήνα νά την έπισκεφθώ ήταν στο πάρκο της θύλας της. Έτρεχε μέ τη συντροφιά μερικών φίλων της μέσα στα σκιερά φυλλώματα τών δένδρων, καθάλλα σ' ένα ύπεραχο άραβικό όλογο. "Ηταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά γοητευτική και πεντάμορφη. Την άφησα νά διασκεδάση. Κι' έγώ άφασίωθηκα νά θαυμάζω κάτι υπέροχους πίνακες ζωγραφικής πού στόλιζαν ένα κομψό σαλονάκι.

Ήταν άληθινά έργα τέχνης. Διακρίνονταν γιά την απλότητά τους, γιά την άρμονία και την γλυκύτητα τού φωτός των, γιά την πρωτότυπη έμπνευσι τους, γιά την χάρι τους. Τά έργα αυτά έφεραν τ' αρχικά ένός όνόματος πού δέν μπορούσα νά καταλάβω. Άναγκάσθηκα φυσικά νά ρωτήσω την ίδιατερη γραμματέα της. Και φαντάζεσθε την έκπληξή μου όταν πληροφορήθηκα, ότι αυτά τά άξιοθαύμαστα έργα ήταν της γοητευτικής «Bentetta» Ολιβίας ντε Χάβιλαντ.

— Τά έργα της, μου έξηγήσαν, στολίζουν όλα τά σαλόνια τών διασημών «άστέρων» και τών καλλιτεχνών. Έχει κάνει τόν πορτραίτο της Γκρέτας Γκάρμπο, της Τζόαν Κράουφορντ, της Έλεν Χέιζ, της Μάρλεν Ντήτριχ και της Μαρίας, της κόρης της τελευταίας.

Μία έκθεσις της στο Χόλλυγουντ έκανε μεγάλο θόρυβο. Τά λεφτά δέ πού συνεκέντρωσε τά διέθεσε γιά φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Μά ή «Ολιβία ντε Χάβιλαντ δέν είναι μόνο μία καλή ζωγράφος. Είναι από τις καλλίτερες παίκτριες τού χόκευ, τού γκόλφ, τού τένις. Κολυμπάει δέ και ιππεύει θαυμάσια.

— Τι άντιπαθεί περισσότερο; ρωτώ την όμιλητική γραμματέα της.

— Τά χαρτιά. Είναι ή μόνη ίσως γυναίκα στην "Αμερική πού άντιπαθεί τόν «μπρίτζ» και συχαίνεται φοβερά την χαρτοπαίξι. Τούς χαρτοπαίχτες τούς θεωρεί χειρότερους από τούς άλφτες και πολύ πιό επικινδύνους από αυτούς.

— Έχει κανέναν ιδιαίτερο λόγο νά τόν πιστεύη αυτό;

— Βέβαια. Έτυχε νά ζήση από τόν περιβάλλον τους και νά προσέξη τά δράματα της ζωής τους. Ένας από αυτούς πούλησε μία νύχτα την γυναίκα του σ'α χαρτιά! Ένας άλλος την άμορφη κόρη του σ' έναν γέρο. Ένας τρίτος έχασε όλη την περιουσία του και τέλος τίνανε τά μυαλά του πάνω στο πράσινο τραπέζι. Τέλος ένας άλλος γιά νά ίκανοποιή τόν πάθος του γιά τά χαρτιά έβρισκε τά λεφτά πού τού χρειαζόνταν κάνοντας συνεχώς έγκλήματα. Τά χαρτιά, έχει την έντύπωσι ή «Ολιβία ντε

Χάβιλαντ, ότι είναι ή μεγαλύτερη δυστυχία ένός πλάσματος τού Θεού κι' ο χειρότερος κι' ο πιό άπερίγραπτος έξευτελισμός του. Γι' αυτό δέν έχει πιάσει ούτε μία φορά την τράπουλα στο χέρι της...

Εκείνη τη στιγμή όμως άκούστηκε ποδοβολητό άλόγων. "Επειτα χαρούμενα γέλια κι' όμιλίες κ' ύστερα από λίγο παρουσιάστηκε στο σαλόνι ή πιό γοητευτική άμαζόνα απ' όσες έχω γνωρίσει. Ήταν ένα αίθριο πλάσμα γεμάτο νειάτα κι' ώμορφιά. Ήταν ή «Ολιβία ντε Χάβιλαντ.

Μου ζήτησε συγγνώμη πού μ' έκανε νά περιμένω. "Επειτα μέ παρακάλεσε νά περιμένω ν' αλλάξη τουαλέτα κ' ύστερα θά ήταν όλόκληρη στην διάθεσί μου. Παρακαλώ τούς ζηλιάρηδες θαυμαστάς της νά μη την παρεξηγήσουν. Ήταν τόσο άθώα αυτή ή προσφορά της!

Επρόκειτο άλλως τε γιά μία δημοσιογραφική συνέντευξη.

— Πού γεννηθήκατε μίς Χάβιλαντ; ρώτησα.

— Στό Τόκιο. Ο πατέρας μου θλέπετε ήταν ένας από τούς πιό φανατικούς λάτρεις της "Απω "Ανατολής. Κι' όπως είχε έμπορικό πνεύμα φανταζόταν, ότι στην "Ιαπωνία θά έκανε την τύχη του. Στά μεγάλα νησιά της, στην "Υεσω, Νιπόν, Κίου - Σίου και στη Φορμόζα, σ' όλες τις πόλεις της από τόν Τόκιο, την πρωτεύουσά της ως την "Οκαχάμα, την "Οσάκα - Κέτο, την Κομπι και την Ναγκασάκι άνειρευόταν ένα σωρό έμπορία τσαγιού, μετάξης, θάμβακος, ρυζιού και ζσαροκάλαμου. Είχε την έλπιδα άκόμη, ότι μπορούσε ν' άνακαλύψη κανένα χρυσωρυχείο και νά γίνη ένας από τούς πρώτους πλουσίους τών πενήντα έξη έκατομμυρίων "Ιαπώνων! Έγκατεστάθη στο Τόκιο, γιατί αυτό είχε την θυμ ευρωπαϊκής μεγαλοπόλεως κι' άρχισε τις επικίνδυνες και τολμηρές έπιχειρήσεις του. Μά οι "Ιάπωνες είναι πολύ έπιφυλακτικοί μέ τούς ξένους. "Ετσι ο πατέρας μου δέν δοκίμαζε παρά θλίψεις κι' άσχευτεύσεις. Η μόνη χαρά πού έδοκίμασε κατά την παραμονή του στο Τόκιο ήταν ο έρχομός μου στόν κόσμο.

— Μείνατε πολύ καιρό στην "Ιαπωνική πρωτεύουσα;

— Οχι. Οι γονείς μου, όταν ήμουν τριών χρονών και μπορούσα πια νά άνθεξω στις περιπέτειες ένός τάξιδιού, μετάνάστευσαν στην "Αμερική πρός άνεύρεσιν καλλιτέρας τύχης. Έγκατεστάθησαν δέ σ'αίν Σάν - Φρανσίσκο. Στά σ'αο λεία αυτής της μεγάλης πολιτείας έμαθα γράμματα. Άγορεύσα δέ τόσο πολύ

τά θιβλία πού οι γονείς μου μέ κάθε οικονομική θυσία μ' έστειλαν στο πανεπιστήμιο τού Μπάρκλεϋ.

Γιά μένα ή εύθυμη συντροφιά τών συναδέλφων μου ήταν κάτι καινούργιο κι' έξαιρετικά ευχάριστο. Έξ άλλου, από τούς γονείς μου απέλαμύσανα μία άπόλυτη έλευθερία. Πιστεύαν, και μέ την αλήθεια δέν είχαν κ' άδικο, ότι τόν κορίτσι πρέπει ν' αφήνεται έλεύθερο ν' άκολουθή τις κλήσεις του, νά πραγματοποιή τις έπιθυμίες του και νά δοκιμάξη τις άπογοητεύσεις και τη διάψευσι τών έλπίδων του. "Ετσι θά καταλάβαινε, ότι κάθε τι πού λάμπει δέν είναι χρυσάφι, θά μπορούσε νά ξεχωρίση τούς πραγματικούς φίλους του και θά ήταν ικανό νά κερδίση την ζωή του δίχως νά παρασύρεται από άνοήτους αίσθηματισμούς κι' από μεγάλα λόγια. Ένα τέτοιο άκριβώς κορίτσι ήμουν κι' έγώ. Ήμουν άφώτισμένη στις μελέτες μου και τίποτε δέν μ' έκανε νά ξεφύγω από τόν σκοπό μου: νά γίνω μία καλή έπιστήμων.

— Καί πώς γίνατε «Bentetta» της θόνης;

— Σ' αυτό φταίει ο Σαίξπηρ κι' ο Ράινχαρτ!...

— ...

— Ναι, μη σάς φαίνεται περίεργο. Την καλλιτεχνική σταδιοδρομία μου την όφειλώ σε μία έρασιτεχνική παράστασι πού είχαν δώσει οι φοιτητάι τού πανεπιστημίου (Συνέχεια στη σελίδα 65)

Μία τελευταία φωτογραφία της Ολιβίας ντε Χάβιλαντ.

Σ' ένα ταξίδι μου στις Κάννες, είχα την... «μεγάλη ευτυχία» να γνωρίσω τον θαρῶνο Ρενέ ντε Λωτρεαμόν. Είχα πάει στην κοσμική αυτή λουτρό-πολι με 40.000 φράγκα στην τσέπη, με αρκετή πείρα στο μπριτζ και με τέσσερα καλοραμμένα κοστούμια. Και ό πινό ανόητος ανανώστης θα καταλαβαίνει ότι με τα προσόντα αυτά θα μπορούσα να περάσω δυο μήνες πριγκιπικής ζωής.

Ο θαρῶνος έδινε στις Κάννες τον τόνο της ανδρικής μόδας και το σύμφημα των διασκεδάσεων. Κατόρθωσε να γίνει ο άνθρωπος της ημέρας στην άριστοκρατική αυτή πολιτεία, στην οποία συγκεντρώνονται όλοι οι πλούσιοι και οι μεγιστάνες του κόσμου. Κατά σύμπτωση, έπιασα ένα δωμάτιο στο ίδιο ξενοδοχείο που έμενε και αυτός. Έπειδή δεν μπόρεσα να βρω κανένα άλλο φθηνότερο, Από τις εδαφιαίες υποκλίσεις που του έκαναν τα γκαρσόνια, άπ' τις ζηλόφθονες ματιές των ανδρών και τα περιπαθή βλέμματα των γυναικών δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι ο κ. Ρενέ ντε Λωτρεαμόν ήταν το έπισημότερο πρόσωπο στην έλκεκτη αυτή συγκέντρωση.

Ένας φίλος μου από το Παρίσι, είχε την καλωσύνη να με συστήση στον θαρῶνο. Όμολογώ, ότι ο εξαιρετικός αυτός άνθρωπος με δέχτηκε με μια ευγένεια που μ' έκανε να κοκκινίσω από ταράχη. Καί, ξαφνικά, εκεί που συζητούσαμε για ζητήματα έντελως άσχετα με το παιχνίδι, ο θαρῶνος με ρώτησε:

—Ξέρετε πόκερ, κύριε;

—Λίγο, απάντησα μετριοφρόνας.

—Θά μ'ας κάνετε, λοιπόν, την ευχαρίστησι να συμπληρώσετε απόψε το καρρέ μ'ας; Έδωσα τον λόγο μου σε μια κυρία κι' ένα κύριο, που τούς γνώρισα εδώ, στο ξενοδοχείο, να κάνουνε μια παρτίδα το βράδυ... Νά σ'ας περιμένουμε;

—Τί τιμή για μένα, θαρῶνε μου!... ψιθύρισα.

Το βράδυ, και την ώρισμένη ώρα, έμπαινα σ' ένα από τα πολλά σαλονάκια του πόκερ που είχε το ξενοδοχείο. Ο κ. Ρενέ ντε Λωτρεαμόν με συνένεστησε στους συμπαίκτες μου, στην κυρία ντ' Αρμάν, μια ώρατοτάτη ξανθομαλλούσα, και στον κ. Λαπυζών, εργοστασιάρχη αυτοκινήτων, έναν πολυκατομυριοῦχο που είχε την ιδιοτροπία να φορή λεκιασμένα φράκ και να μην καθαρίζη ποτέ τα νύχια του.

Όμολογώ, ότι στην αρχή δεν παρακολουθοῦσα τόσο το παιχνίδι, όσο την κυρία ντ' Αρμάν. Η παράξενη ωμορφιά της, τα μαύρα μυστηριώδη μάτια

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΙΛΑΟΥΤ

ΓΟΗΣΣΑ...

γεμονική μεγαλοπρέπεια και άπευρύθη, χαμογλώντας πάντοτε άτάραχα. Όσο για μένα, έκανα ένα πρόχειρο λογαριασμό και θρήκα ότι μου έμεναν ακόμα δσα ακοίδως μου χρειάζοντουσαν για να πιω το πρωί ένα σκέτο καφέ και ν' αγοράσω μια έφημερίδα!

Ο θαρῶνος με καληνύχτισε και αυτός και πήγε να κοιμηθῇ.

Όταν βρέθηκα μόνος μου στο σαλονάκι, άρχισα να συλλογίζομαι καλλίτερα την άπροσέκτη αυτή περιπέτεια. Καί κατέληξα στο ασφαλές συμπέρασμα ότι ο θαρῶνος μ'ας είχε κλέψει στα χαρτιά... Η... «τιμή» αυτή δεν με συγκίνησε διόλου. Κι' έλαθα άμέσως την απόφασί μου. Πήρα το άσανσέρ και ανέβηκα στο τρίτο πάτωμα, όπου έμενε ο κ. ντε Λωτρεαμόν. Ένώ έτοιμαζόμουνα να χτυπήσω την πόρτα του δωματίου αριθ. 84, άκουσα ένα ροῦθο, σαν να έκλειναν μέσα μια άλλη πόρτα. Την έπτομένη μονάχα έμαθα ότι η κυρία ντ' Αρμάν έμενε στο 85, που συγκοινωνούσε με το 84 από την σάλλα του λουτροῦ. Την στιγμή, όμως, εκείνη είχα ξεχάσει την γοητευτική κυρία με τα ξανθά μαλλιά και τα μαύρα μάτια.

Χτύπησα, τέλος, την πόρτα. Μοῦ άνοιξε ο θαρῶνος.

—Εσείς είσθε, αγαπητέ μου κύριε! είπε μόλος με είδε. Τί ευχάριστη έκπληξη! Σε τί μπορώ να σ'ας φανῶ χρήσιμος;...

—Απόψε, — άποκρίθηκα άπότομα — έχασα στο παιχνίδι σαράντα περίπου χιλιάδες φράγκα... Μην ανησυχήτε! δεν ήρθα να σ'ας ζητήσω πίσω τα λεπτά μου... Θέλω απλῶς να μάθω πῶς... κλέβετε στα χαρτιά!...

Στην αρχή, ο θαρῶνος θύμωσε, άγανάκτησε, διαμαρτυρήθηκε (Συνέχεια στη σελίδα 66)

της με είχαν μαγέψει. Ξαφνικά, είδα ότι έχανα είκοσι χιλιάδες φράγκα χωρίς να καταλάβω πῶς. Καί τότε μονάχα άπεφάσισα να συγκεντρώσω το νοῦ μου στο παιχνίδι. Στο μεταξύ η κυρία ντ' Αρμάν και ο πολυκατομυριοῦχος με τα πενήνφοροντα νύχια, είχαν χάσει μεγάλα ποσά. Άλλ' ενώ η γοητευτική κυρία γελοῦσε διακῶς ο κ. Λαπυζών θλαστημοῦσε σαν καραγωγής απ' το θυμό του...

Στις 3 το πρωί, ο εργοστασιάρχης αυτοκινήτων έκανε τριακόσιες περίπου χιλιάδες φράγκα.

Υπόγραφε ένα τσέκ, το έδωσε στον θαρῶνο, ο οποίος το πήρε με ύφος υπεράτης άδιαφορίας, σαν να ήταν κανένα παλιό χαρτο, κι' έφυγε άνοίγοντας σαν ράλαϊνα το στόμα του από το χασμουρητό. Η κυρία ντ' Αρμάν, που είχε χάσει και αυτή όδόντα χιλιάδες φράγκα, σηκώθηκε από τη θέση της με ή-

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΖΟΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

Η ΜΑΣΤΙΕ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ J. C. BRASSER
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Έπί έξη μήνες και περισσότερο ίσως μια τίγρις ανθρώποφάγος—μια «μαστία» (μάστιξ των ανθρώπων), όπως λέγεται στην γλώσσα των Μαλαιών— έρήμαζε όλη την περιοχή γύρω στο στρατόπεδό μας. Παρουσιαζόταν άπρόοπτα, σε όποιαδήποτε στιγμή του ήμερονυκτίου και σε άλλο μέρος κάθε φορά. Τολμούσε να κάνει την εμφάνισή της και μέρα μεσημέρι άκόμη, αλλά δεν τ' άβασζε παρά με ανθρώπους που βρίσκονταν μόνοι τους, χωρίς συνοδεία, και ήταν ή εξαπλωμένοι, ή σκυφτοί, άπασχολημένοι μεμιά όποιαδήποτε εργασία.

Κάθε δυο—τρείς μέρες έρχόντουσαν και με είδοποιούσαν πῶς ή τίγρις είχε αρπάξει κάποιον άνθρωπο και άσφαλῶς θά ήταν πάντα ή ίδια τίγρις γιατί τα σημάδια που έφηνε στο μέρος που είχε γίνει το δράμα, ήταν πάντοτε τα ίδια.

Το θράσος της τέλος έφθασε στο σημείο να μοῦ αρπάξη έναν από τούς καλλιτέρους στρατιώτες μου την ώρα που είχε κατεβῇ στο ποτάμι, που ήταν κάτω απ' το στρατόπεδό μας, να κολυμπίση. Τόν αρπάξε την ώρα που έπεφτε μέσα στο νερό και φαίνεται πῶς θά έγινε μεγάλη πάλη μεταξύ των δυο, γιατί ο Μασακέ ήταν παλληκάρι και θά υπερασπίσθηκε τη ζωή του όσο μπορούσε.

Έπανελημμένως είχα επιχειρήσει να εξοντώσω τη φοβερή αυτή μάστιγα, αλλά όλες ή άποπειρές μου είχαν θγῇ μάταιες. Κάθε φορά που εύρισκα τα ύπολείμματα ενός από τα θύματά της—άφηνα στην θέση που τάβρισκα, έστηνα ένα δόκανο, κι' έβασα δυο—τρείς φρουρούς επάνω στο πλησιέστερο δένδρο να φυλάνε καρτέρι με την έλπίδα πῶς θά ξαναρχόταν ν' άποτελειώση το γέμια της. Μά φαίνεται πῶς μωρίζονταν την ένέδρα. Άκουγόταν από μακριά το μουγγρητό της, μά δεν ξεθαρρεῦονταν να πλησιάση περισσότερα. Μά, όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος και έσημανε κάποτε και γι' αυτήν ή τελευταία της στιγμή.

Η τίγρις μας είχε έξηντα φόνους ανθρώπων στο ένεργητικό της! Πρέπει δε να ληφθῇ υπ' όψιν, ότι ή περιοχή εκείνη ήταν εξαιρετικά άραιο κατοικημένη.

Ένα άπόγευμα λοιπόν, ένας φίλος μου φύλαρχος ήρθε να με είδοποιήη πῶς με την βοήθεια έκατο ανθρώπων είχε κατορθώσει να περιορίση την τίγρι μέσα σ' ένα χέρσο χωράφι σκεπασμένο με αγκάθια, θάτους και γκλαγκά (ένα είδος καλαμιού πολύ ψηλού). Το χωράφι αυτό ήταν περικυκλωμένο από καλλιεργημένες έκτάσεις ρυζιού. Ρώτησα τότε τί ύψος είχε το ρύζι που ήταν σπαρμένο, και όταν μοῦ απάντησαν ότι το ύψος του θά είχε κῆλας φθάσει στα τρία τέταρτα του μέτρου, ή άπογοήτευσίς μου ήταν μεγάλη, γιατί φοβώμουνα πῶς το φοβερό θηρίο θά είχε κατορθώσει να ξεφύγη. Όλοι όμως τότε διαμαρτυρήθηκαν και με διαβεβαίωσαν πῶς εκεί που θρικόταν ή τίγρις ήταν άδύνατον να φύγη και μοῦ συνιστοῦσαν να πάω συνοδευόμενος από μερικούς στρατιώτες, γιατί για να τη σκοτώσουμε χρειαζόντουσαν πολλά τσιφάκια.

Καθῶς πηγαίναμε, έμαθα ότι το τελευταίο κατόρθωμα της τίγριςς ήταν μόλις χθεςνὸ και ότι θύμα της ήταν

μιά δυστυχισμένη γυναίκα που την άρπαζε μέρα μεσημέρι καθώς θοανάριζε μέσα στο χωράφι της και την έσυρε ύστερα μέσα στα θάτα για να την καταβροχθίσει με την ησυχία της.

Όλος ο πληθυσμός της περιοχής είχε σηκωθεί από το πόδι. "Υστερα απ' αυτό, οι άνδρες όπλισμένοι με κοντόρτα και ρόπαλα περικύκλωσαν το μέρος που θρυσκόταν η τίγρις κι' έτσι: «ή μάστιξ των ανθρώπων» δεν μπορούσε πια να ξεφύγει.

Μόλις έφθασα στην περιοχή εκείνη πιστοποίησα, ότι το χέρσο, όπου θρυσκόταν κρυμμένη η τίγρις είχε διάμετρο καμιά τριανταριά σάραντα μέτρα, αλλά τα θάτα και τ' αγριόχορτα ήταν τόσο πυκνά, ώστε κ' η τίγρις ακόμη μόνον έρποντας με την κοιλιά θά μπορούσε να χωθεί μέσα.

Οι Ιθαγενείς με την μοιρολατρεία της φυλής τους στέκονταν άτάραχοι εκεί ακριβώς που σπαματούσαν τα θάτα, δίχως να φοβούνται καθόλου πως το θηρίο μπορούσε να ξεπεταχτεί από τη μία στιγμή στην άλλη, ή ίσως έχοντας την πεποίθηση πως... είχε κιόλας φύγει.

Μά ή σκέψις τους αυτή αποδείχθηκε λανθασμένη, γιατί μόλις πέτασαν πέτρες και ξύλα μέσα στα θάτα, έκούσθηκε ένα υπόκοφο μουγγρητό. Αυτό φυσικά μου έκανε κατάπληξη, γιατί δεν φανταζόμουν ποτέ, πως μια τίγρις που είχε κατασπαράξει εξήντα ανθρώπους, θά έδειχνε τέτοιο φόβο και τέτοια ανανδρία όσην ούτε ένας λαγός στο λαγούμι του, μά σε λίγο πιστοποίησα πως το συκαμένο θηρίο ήταν ακόμη πιο δειλό απ' ό,τι φανταζόμουν.

Ανάμεσα στα θάτα φαινόταν το στενό που είχε ανοίξει η τίγρις για να χωθεί μέσα, σέρνοντας τη γυναίκα από πίσω της. Ο φύλαρχος μου πρότεινε να χωθούμε κι' εμείς συνοδευμένοι από δυο στρατιώτες. Έννοείται πως κάθε άλλο παρά έσπευσα να δεχθώ την πρότασή του. Το πρόσωπο του γέρου φυλάρχου έδειξε κάποια άπορία σαν άκουσε την άρνησή μου, κ' ύστερα πρόσθεσε γελώντας:

— Μερικοί από τους ανθρώπους μου το κάνουν εύχαρίστως. Άς τους δώσωτε πενήντα δολάρια στον καθένα μπαίνουν στη στιγμή.

Ένας μάλιστα Ιθαγενής θέλησε να όρμηξη μέσα στ' αγκάθια με το μαχαίρι του. Η τίγρις του είχε φάει ένα του παιδί. Μά πήδησα έγκαίρως και τον συγκράτησα.

Ήξερα πως ο φύλαρχος έλεγε αλήθεια, αλλά όπωσδήποτε προτιμούσα να μη ριψοκινδυνεύσω την ζωή κανέναν. Έπρεπε να χτυπήσουμε την τίγρι μ' άλλον τρόπο.

Δοκιμάσαμε να θάλλουμε φωτιά στα θάτα, μά ήταν ακόμη πολύ χλωρά και δεν έπαιναν. Τότε αποφάσισα ν' ανέβω έγώ ο ίδιος σ' ένα μπαμπού που ύψωνόταν στην άκρη του χωραφιού. Άν κατάφερα να σκαφαλώσω στην κορυφή ίσως να έβλεπα που θρυσκόταν κρυμμένη η τίγρις.

Με μύριους κόπους και χτυποκάρδια κατάρθωσα όπλισμένος με την καραμπίνα μου ν' ανέβω έπάνω στο καλάμι που λύγιζε σε κάθε μου κίνησι. Κι' όμολογώ πως έβγαλα έναν στεναγμό άνακουφίσεως, όταν έφθασα σε ύψος τεσσάρων μέτρων κι' εκεί μπόρεσα να καθίσω στερεά έπάνω σ' ένα παρακλάδι, έτσι ώστε να έχω ελεύθερα τα χέρια μου και το όπλο μου.

Έν τούτοις κι' από εκεί έπάνω δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτε ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα των θάτων και των καλαμιών. Δεν μου έμενε λοιπόν τίποτε άλλο παρά να πυροβολώ στην τύχη με την έλπίδα ή να πετύχω πουθενά την τίγρι ή να την αναγκάσω να βγεί έξω.

Φώναξα στους Ιθαγενείς να πετούν δσες πέτρες κι' όσα ξύλα μπορούσαν και κάθε φορά που άκουγα ένα μουγγρημα ή έβλεπα μία κίνησι στα φύλλα, πυροβολούσα.

Άν στη θέση της τίγριως θρυσκόταν κανένα ποντίκι ή

κανένα κουνέλι, ασφαλώς θά είχε ξεπεταχτεί, άποφασισμένο να σωθί με τη φυγή ή να σκοτωθί.

Μά το θρασύδειλο θηρίο δεν άποφάσισε να φανερωθί παρά μετά τον είκοστών πυροβολισμό.

Χύμηξε τότε έναντίον ενός από τους Ιθαγενείς, μά ήταν τόσο σοβαρά πληγωμένη, ώστε δεν μπόρεσε ούτε το πόδι της να σηκώσει και παραπατούσε. Στο αντίκρουσμα της τίγριως οι Ιθαγενείς πήδησαν όλοι μαζί προς τα πίσω κι' έτσι άφοβα μπόρεσα να πυροβολήσω και να την χτυπήσω στο κεφάλι. Μόλις την είδα να πέφτει, κατέβηκα κουτρούβαλώντας από το μπαμπού για να έμποδίσω τους Ιθαγενείς να την χτυπήσουν με τα κοντόρτα. Καθένας τους είχε ένα συγγενή του να εκδικηθί, μά το δέρμα του θηρίου μου φαινόταν τόσο σπάνιο, ώστε δεν έπρεπε να καταστραφί.

Όταν εξέτασα με την τίγρι από κοντά θρήκα πως την είχα χτυπήσει πέντε φορές με την καραμπίνα μου. Όμολογώ πως ποτέ μου, μ' όλο που γνωρίζω ότι η τίγρις είναι ζώα θρασύδειλο, δεν είχα συναντήσει παρόμοια ανανδρία.

Και δεν ήταν καμιά μικρή τίγρις. Ήταν ή μεγαλύτερη που σκότωσα ποτέ μου: δυο μέτρα και δεκαπέντε πόντους, χωρίς την ουρά. Για να καταλάβετε το μέγεθος της αρκεί να σάς πω πως άν στεκόταν στα πίσω της πόδια θά ήταν ψηλότερη από την πόρτα του σπιτιού σας!...

Άφου σκότώσαμε την τίγρι ψάξαμε μέσα στα θάτα και θρήκαμε το πτώμα της γυναίκας που είχε άρπάξει την προηγούμενη.

Το θηρίο δεν είχε άρχεις ακόμη να την τρώ, αλλά της είχε κόψει τις αρτηρίες του λαιμού και της είχε ρουφήξει το αίμα.

Η οικογένεια της δυστυχισμένης γυναίκας, που φαινόταν πολύ νέα ακόμη, έκανε γρήγορα ένα πρόχειρο φορείο και την μετέφερε στο σπίτι της, ενώ πίσω άκολουθούσε το πτώμα του δολοφόνου της, κρεμασμένο απ' τα πόδια από ένα μακρύ κοντάρι.

Κάθε τόσο ήμαστε άναγκασμένοι να στεκόμαστε, γιατί παντού οι άνδρες και ή γυναίκες έπεφταν στα πόδια μας για να μάς εκδηλώσουν την ευγνωμοσύνη τους που τους σώσαμε από τον τρομερό έχθρό τους.

Τώρα που γράφω αυτά το δέρμα της τίγριως θρίσκει στρωμένο στο παρκέτο του γραφείου μου και τα πόδια μου πατούν έπάνω της. Όλα τα πράγματα έχουν μιά άναπόδοσι σ' αυτόν τον κόσμο.

J. C. BRASSER

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΝΙΚΗΘΗΚΕ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ένα πρωτοφανές γεγονός συνέβη πρό καιρού στην Κινγκινάτη της Αμερικής.

Σε κάποιο θηριοτροφείο της πόλεως αυτής, ένας σκύλος από τη Δανία, έπάλαισε μέ... Ένα λιοντάρι, το όποιον ένίκησε στο τέλος και το άνάγκασε να τραπή σι φυγή.

Το γεγονός συνέβη ως εξής:

Ένας από τους θηριοδασμαστές είχε θγάλει το λιοντάρι από το σιδερένιο κλουδί του για να το οδηγίσι κάπου άλλο. Το τρομερό σαρκοβόρο άγρίεψε έξαφνα και έτοιμαζόταν να έπιτεθί έναντίον του θηριοδασμαστού. Ο πιστός του σκύλλος όμως έπρόλαβε και ώρμησε έναντίον του λιονταριού, πήδησε έπάνω στη ράχι του και του έδάγκασε το αυτί. Από τη στιγμή εκείνη άρχισε μεταξύ των δύο ζώων μιά άγρια πάλη, από την όποια ο βασιλεύς της ζούγκλας βγήκε... «τασκαωμένος», γιατί είχε να κάνη μ' έναν έξυπνο αντίπαλο.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΘΥΣΙΑ

Ο Μπερτράν Νταρθιλιέ, ο διάσημος άεροπόρος που κατέκτησε την δόξα με την διαδρομή Παρισίαν — Τομποκτού μετ' έπιστροφής, στεκόταν θρήσιος μπροστά στο παράθυρο του γραφείου του, που έβλεπε στο πάρκο Μονσώ, και κύτταζε το μελαγχολικό θέαμα που παρουσίαζε ο φθινοπωρινός διάκοσμος του Νοεμβρίου. Μιά θαθεία ρυτίδα χώριζε το μετωπό του στα δύο και τ' άδρα χαρακτηριστικά του τα σκέπαζε ένας πέπλος έλαφράς θλίψεως.

Και, μαζί με τη νοσταλγία των πραγμάτων που χάθηκαν για πάντα, ένα όνομα, ένα άγαπημένο όνομα που άνηκούσε συχνά στ' αυτιά του, όταν πετούσε ψηλά, στ' άπέραντο διάστημα, πέρασε και πάλι από κοντά του σαν πνοή άνέμου:

— Λουίζα!...

Άρχισε να περιφέρεται στο γραφείο του με νευρικούς θυματισμούς. — Γιατί, έλεγε με τον νού του, — γιατί να περιμένω να γίνο πρώτα ένδοξος και ύστερα να πω της Λουίζας ότι την άγαπώ και να την ζητήσω γυναίκα μου; Γιατί ν' αφήσω να περάση τόσοσ καιρός; Και γιατί ν' α της Κολομπέ, που κατάρθωσα να την κατακτήσι από την πρώτη στιγμή που τον είδε;

Επανάθε με την φαντασία του την παιδική του φίλη που είχε τά ξαυθά μαλλιά και τά γαλανά μάτια μιάς χαριτωμένης κούκλας. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά... «Α! με πόση χαρά είχε έπιστρέψει στο Παρίσι, πριν από τρεις μέρες, ύστερ' από τον καινούργιο άεροπορικό άθλο του! Θά μπορούσε, επί τέλους, να εξομολογηθί στην Λουίζα ότι την έλάτρευε από χρόνια και θά της πρότεινε, τώρα που εξασφάλισε το μέλλον του, να συμμερισθί την δόξα του... Το γλυκό αυτό όνειρο τον νανούριζε σ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού του. Το ζήτημα, όμως, στην πραγματικότητα στάθηκε άπώτατο, όδυνρό...

Μόλις ο Μπερτράν ζήτησε πληροφορίες για την Λουίζα έμασε ότι εκείνη είχε άρραθωνισθί έν τω μεταξύ με τον Φίλιππο Κολομπέ... Στην άρχή, δεν θέλησε, δεν μπορούσε να πιστέψι ότι ή ελπίσι ήταν αλήθινη. Έπρεξε σαν τρελλός στο σπίτι όπου έμενε ή Λουίζα, μαζύ με τον πατέρα της. Και την θρήκε την στιγμή που του έγραφε μιά έπιστολή για να τον συγχαρή για τον θρίαμβό του. Το πρόσωπό της έλαμπε από χαρά όταν του άνεκοίνωσε ή ίδια τους άρραθώνες της με τον Κολομπέ...

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ, Μπερτράν, — πρόσθεσε, — ότι έσύ μου τόν συνέστησε, ότι σ' έσένα χρωστώ την μεγάλη αυτήν εύτυχία...

Ο Μπερτράν την άκουε άναυδος παραζαλλισμένος, χωρίς να μωρή να μιλήσι από την ταραχή του...

Δυο δυνατά χτυπήματα στην πόρτα άπέσπασαν τον άεροπόρο από τους θλιβερούς διαλογισμούς του.

— Ποιος είναι αυτός; φώναξε, έκνευρισμένος, ο Νταρθιλιέ.

Ένας ύπνρής παρουσιάστηκε:

— Κάποιος κύριος έπιθυμεί να σάς δει, κύριε. Είναι, λέει, άπόλυτος άνάγκη...

— Νά τον δώδεξ! Σού είπα ότι δεν θέλω να δεχθώ κανένα σήμερα...

Την ίδια στιγμή, ο άπαιτητικός έπισκέπτης φάνηκε πίσω από τον ύπνρητή και τον έσπρωξε άπότομα για να

περάσι. Ήταν ο Φίλιππος Κολομπέ, ο άρραθωνιστικός της Λουίζας. Μά σε ποιά κατάσταση! Όχρρός, ταραγμένος, άτημέλητος, με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες!...

— Σε παρακαλώ, Μπερτράν! έτραύλισε. Είναι άνάγκη να σου μιλήσω...

— Λυπούμαι πολύ, άγαπητέ μου, — τόν διέκοψε ο άεροπόρος, με παγερό ύφος, — μά έχω κι' έγώ άνάγκη άναπαύσεως...

— Δυο λόγια μονάχα θά σου πω... Πρόκειται για την εύτυχία της Λουίζας!

Μιά λάμψις έλπίδος φώτισε την θαρείά καρδιά του Μπερτράν.

— Πέρασε μέσα, είπε.

Ο ύπνρής άπεσύρθη άμέσως.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Νταρθιλιέ, μόλις θρέθηκαν μόνοι, με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Έσύ μονάχα μπορείς να με σώσεις, Μπερτράν! άνεφώνησε ο Φίλιππος. Άν δεν με βοηθήσι στην περίπτωση αυτήν, ο γάμος σου με την Λουίζα θά ματαιωθί...

— Δεν σε καταλαβαίνω τι θέλεις να πής...

— Το ξέρω ότι είσαι φίλος μου, ότι μ' άγαπάς πραγματικά...

Άλλ' ο Μπερτράν σταμάτησε τόν Κολομπέ με μιά άπίστομη, ώργισμένη χειρονομία.

— Πές μου, επί τέλους, περί τίνος πρόκειται...

— Νά... έπαιξα στην λέοχη κι' έχασα εξήντα χιλιάδες φράγκα...

— Κι' ήσθες σε μένα για να σε βοηθήσω;...

— Ναι, σε παρακαλώ, σ' έξορκίζω στην φίλια μας να μου δανείσις το ποσόν αυτό... Τι είναι για σένα εξήντα χιλιάδες φράγκα, άφου άβριο - μεθαύριο θά εισπράξης ένα έκατομμύριο, το θραβείο που ώρισε ή άεροπορική λέοχη για...

— Θαυμάζω την τόλη σου! θρυχήθηκε ο Μπερτράν, με σφιγμένα δόντια.

— Το άναγνωρίζω κι' έγώ ότι το διάθημά του είναι γολυμρό! Σκέψου όμως, ότι άγαπώ τρελλά την Λουίζα και ότι ο πατέρας της δεν θά θέλσι να μου την δώσι, άν μάθι ότι έχω τέτοιο χρέος...

— Όταν άγαπά κανείς πραγματικά μιά γυναίκα και πρόκειται να την παντρευθί, ύστερ' από λίγο καιρό, δεν παίξει χαρτιά και, πρό πάντος, δεν χρεώνεται την στιγμή που δεν έχει να πληρώσι...

— Μην είσαι τόσο σκληρός, Μπερτράν... Έπαιξα με την έλπίδα να κερδίσω λίγα χρήματα και να μπορέσω ν' αγοράσω ένα καλό δώρο της Λουίζας...

Ο Μπερτράν ήταν έτοιμος να το δηλώσι κατηγορηματικά:

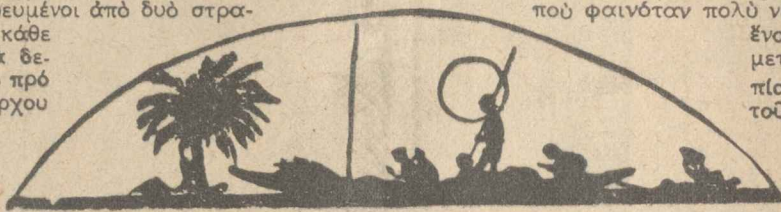
— Νά μη βασίζεσαι διόλου σε μένα... Πήγαινε να δανειστής από κανέναν άλλον...

Μά ο Φίλιππος έξακολούθησε:

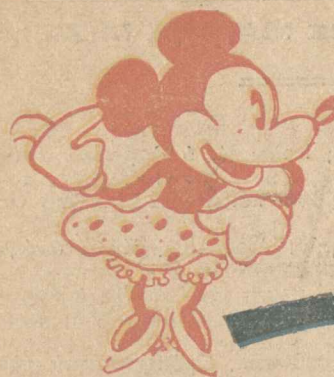
— Άν δεν θέλεις να το κάμης αυτό για μένα, κάμε το τουλάχιστον για την Λουίζα, που μ' άγαπά μ' όλη της την καρδιά και που θά λυπηθί πολύ άν διαλυθούσι οι άρραθώνες μας... Έσύ μονάχα, Μπερτράν, μπορείς να μάς κάμης εύτυχισμένους...

Ο άεροπόρος έπεσε σε μιά πολυθρόνα και σκέπασε το πρόσωπό του με τά δυο του χέρια.

Ναι, ο Φίλιππος είχε δικηό λέγοντας ότι ή Λουίζα τόν άγαπούσε τρελλά. Ο Μπερτράν το κατάλαβε αυτό από (Συνέχεια στη σελίδα 68)

Ο Μπερτράν, θρήσιος, στεκόταν μπροστά στο παράθυρο...

Ευθυμία Λόγια

Η ΣΕΛΙΣ Τ ΣΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΠΙ ΚΑΙ Φ:

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο Άθακός, Κουνούπης ψυχόρα-
γεϊ! Πλησίον του εδρίσκειται ο συμ-
βολαιογράφος του κ. Μελανωμένος.
Ο Κουνούπης με σθεσμένη φωνή δι-
ατυπώνει τις τελευταίες του θελήσεις
καί καταρτίζεται ή διαθήκη του
— Άκούς, Μελανωμένε, φί-
λε μου;
— Άκούω, φτωχέ φίλε, λέγε
— Άφήνω στην γυναίκα μου
πενήντα χιλιάδες δραχμές.
— Κι' αν ξαναπαντρευτή;
ρωτάει ο συμβολαιογράφος.
— Άν ξαναπαντρευτή, εί-
πες;
— Ναι, αυτό είπα.
— Τότε τής αφήνω έκαστο χι-
λιάδες!
— Έκαστο χιλιάδες αν πάρη
άλλον άντρα, και γιατί;
— Γιατί ρωτάς, φίλε μου;
Γιατί πρέπει να πληρωθώ κα-
λά ο άνθρωπος που θάχη το
θάρος να την πάρη! Κατά-
λαδες;...

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΟΥ ΦΙΛΙ

Όταν σε πρωτοαγάπησα είχα
(μεγάλη έννοια,
που μ' έτυράνναγε πολύ.
Ν' αφήνω μέσ' στα χείλη σου κι' εγώ
(τά κοραλλένια,
ερωτικώτατο φίλι.
Μά όταν σε πρωτοφίλησα, μία νύχτα
(στο σκοτάδι
ώρασιότ' ή φίλη μου,
Άπ' το πολύ φτιασίδι σου κι' από το
(κοκκινάδι...
Έπρίστηκαν τα χείλη μου,

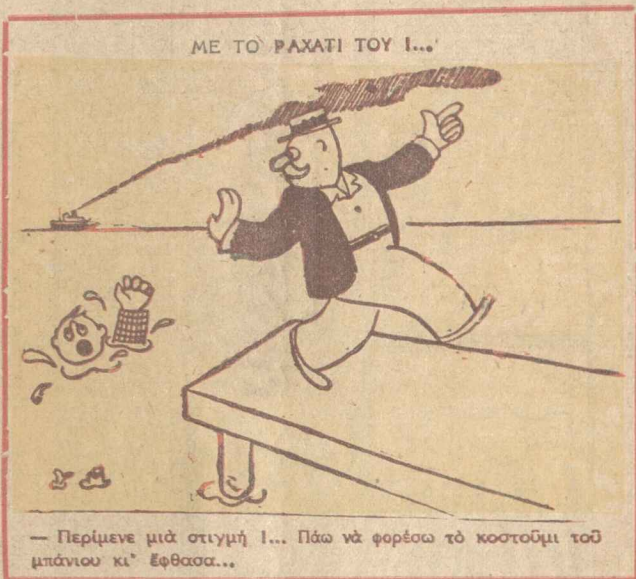
ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΣΕ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ

Χρήμα χρών και δρ-
φανών πολλών ένεκολ-
(πώθη
Κ' εις κόλπα χρηματι-
στικά τον βίον του &
(πέρασε
Μά κι' από κόλπο ξα-
φνικόν έν τέλει ένεκρώ
(θη
Και όσα σούφρωσε,
σής γής τους κόλ-
(πους τά έξέφρασε,

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Τό ξέρω πού σ' αδικήσα
Άγγελικό μου ασίκισσα
μ' εκείνα τά πικρόλογα, που μουρθα-
(νε στα χείλια.
μά φταίγω αν σε λύπησα,
και στο θυμό αν σε χτύπησα,
αφού γάν φείδι την καρδιά μου δάγ-
(γκωσεν ή ζήλεια;

— Περιμένε μία στιγμή!... Πάω να φορέσω το κοστούμι το
μπάνιου κι' έφθασα...

Είπανε πώς μ' απάτησες
και τάχα με παράτησες
για ένα ξανθό μουστακαλή, που πήρ-
(τά μυαλά σου
και από τα μισάνοιχτα
παράθυρα, μεσάνυχτα
κάποια σκιά, σαν τσάκαλος, γλυστρά
(στην κάμαρά σου!...
Καρσί σου, ντερμπεντέρισσα,
έωτά θραυδές καρτέρησα.

— Μετά τον θάνατό μας ή ψυχή μας πάει στο σώμα ενός ζώου... Έτσι γρά-
φει αυτό το βιβλίο.
— Άφο' είν' έτσι, όαν υπάσχει κανείς λόγος να πεθάνει, άγαπημένη μου.

μπας και συλλάβω αυτόφωρο κανέ-
(κανακάρη
μά ήταν, ψυχή μου, ψέματα,
άλλοιώς μέσα στα αίματα,
τ' Άη Κοσμά να κολυμπά θάδλεται
(κρίαρι!...
Και τώρα που ξηγήθηκα
και σου τά διηγήθηκα,
έλα να σμίξουμε κ' οι δυό, πάλι, μω-
(τη με μύτη
κι' όπου σε συκοφάνησε
από τά ψές κατάνησε,
να τρώη με δυό σκυλλόδοξα
(και μ' ένα φρονιμίτη...
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΕΥΣΩΝΙΚΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ρε δε μ' λίες ρε τί λαι-
(γυνή
Ρε είνι πλι, άγγιλου, γα-
(λουλούδι;
Έχει καρδιά, γουρνίζει ν' ά-
(γαπά
Γιά είνι Σατανάς, γιά εί-
(ζορδι;

Αυτή, ούρε μās καιεί τά σου-
(θικά
Μας πυρπουλεις κι μās άπου-
(φρώνει
Κατάκαρα ή καρακάξα τ' Σατανά,
Κατάκαρδα ή φάκια μās πληγώνει!

Αυτούνη ή καρακάξα τ' Σατανά,
Κατάκαρδα ή φάκια μās πληγώνει!
Κάνει τούν άγγιλου κι σοδι Βιλ-
(βούλ
Σου μπαίνει πāsαν ώρα στού μου-
(σοδι
Σου κάν' μαθές τον Χιρουειμ
(σοδι γιδί!

Εφάξισι, σκουτώνισι
(για δαυτ'
Κι' αούτην, μαθές, ο
(ίξιπατ'
Σι πυρπουλεις π' λίες,
(σι κάνει στάχτ',
Τού θηλυκό, τού άφρ-
(λου τ' Σατανά!
Ρε, σās ξουρκίζου ρε
(μι τούν άπήγανου
Κι' ούτι κι θέλου να
Ψόφους να πέσ' Ιππίου
(σας δόντους
Κι να πάτι, ρε θηλυκό
(κακά διαδύ!
ΟΥ, ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΧ

ΛΕΟΝΩΡΑ

Τ Ο θαφτιστικό της όνομα ήταν Κρετσένσε, είχε
περάσει πειά τα τριάντα πέντε, ήταν έκθετο κι'
είχε γεννηθί σ' ένα χωριουδάκι της κοιλάδας
του Τούλλερ. Όλα άπάνω της ήσαν οικλήρα, ά-
χαρα και θαρεία. Κανείς δέν την είχε δει ποτέ να γελά
και τό πιο κουραστικό πράγμα γι' αυτήν ήταν τό να
σκέφτεται.

Είχε μεγαλώσει σ' ένα φιλαθρωπικό ίδρυμα κι' από
τά δώδεκα χρόνια της δούλευε. Στην αρχή την έπληραν
σ' ένα χάνι, όπου συχνάζαν καρροτσέρηδες, μά είχε τέ-
τοιο ζήλο στη δουλειά, τέτοια μανία, ώστε, όταν έφυγε
από κεί, πήγε ως μαγειρίσσα σ' ένα τουριστικό ξενο-
δοχείο. Εκεί κάθε μέρα, ή Κρετσένσε σηκώνόταν στις
πέντε τό πρωί, σκούπιζε, καθάριζε, γυάλιζε, ξεσκόνιζε,
ταχτοποιούσε, ζέσταινε, μαγειρεύε, έπλενε ως άργά τη
νύχτα. Ποτέ δέν έπαιρνε άδεια. Ποτέ δέν πατούσε τό πό-
δι της έξω, έκτός από τις φορές που έθγαίνε γιά να
φανίση ή γιά να πάη στην εκκλησία. Οι άντρες δέν την
ένδιέφεραν διόλου κι' ή μόνη της ευχαρίστησις ήταν τό
χρήμα που τό μάζεμε με τό άπληστο ένστικτο των χω-
ρικών και των άπλων ανθρώπων, γιά να μην ύποχρεω-
θη, στα γερατεία της, να φάη γιά δεύτερη φορά, τό πι-
κρό ψωμί της κρατικής φιλανθρωπίας. Κι' άκριβώς μόν-
ο ή αγάπη πός τό χρήμα έκανε τό περιορισμένο αυτό
πλάσμα να εγκαταλείψη, γιά πρώτη φορά, στα τριαν-
ταπέντε της χρόνια, την πατρίδα της τό Τυρόλο. Μιά
μεσίτρα που παραθέριζε εκεί την είχε δει να ξεθεώνει-
ται άπ' τό πρωί ως τό θράδυ στη δουλειά και την είχε
παραθέσει στη Βιέννη, τάξοντάς της διπλάσιο μισθό. Κα-
τά τό ταξίδι, δέν έκανε άλλο παρά να τρώη χωρίς να
μιλά σε κανένα, κρατώντας στα γόνατά της τό θαρύ

μπαουλάκι της που έκλεινε όλο της το είναι, γιατί είχε
την ιδέα πώς, εάν τό έθαζε στο δίχτυ που ήταν από πά-
νω της θά της τό έκλεθαν: θεωρούσε, θλέπετε, όλους
τούς κατοίκους των μεγαλουπόλεων κλέφτες κι' άπάτε-
ωνες. Στη Βιέννη, κατά τις πρώτες ήμέρες, οι καινούρι-
γοι της κύριοι της έδιναν κάποιον γιά να τη συνοδεύη
στην αγορά, γιάτί φοβόταν τ' αυτοκίνητα, όπως τά φο-
βούνται ή άγελάδες. Μά, μόλις έμαθε τους τέσσερες
δρόμους που ώδηγοῦσαν ως αυτή, δέν είχε πειά ανάγκη
από κανένα. Με τό καλάθι της στο χέρι, πήγαινε, χωρίς
να σηκώνη τό κεφάλι της, άπ' τό σπίτι στην αγορά και
εναγορύζε με τον ίδιο τρόπο. Σκούπιζε και μαγειρεύε
στην καινούργια κουζίνα της, όπως έκανε και στην πα-
λιά, σά να μην είχε γίνει καμιά μεταβολή. Στις έννέα
τό θράδυ—χωριάτικη ώρα—πήγαινε να πλαγιάση, και
κοιμόταν σαν ζώο με τό στόμα ανοικτό ως τη στιγμή
που τό ευνητήρι την τραβούσε άπ' τον ύπνο της. Κανέ-
νας δέν ήξερε αν ήταν ευχαριστημένη, ίσως δέν τό ήξε-
ρε κι' ή ίδια, γιάτί δέν ξαννοίγονταν ποτέ σε κανένα. Δέν
πρόσεχε ούτε τους γείτονες, ούτε τους άλλους υπηρέτες
του σπιτιού κι' έπειδή άγρίαιε με τό παραμικρό, κανέ-
νας δέν τολμούσε να την ειρωνευθί ή να την πειράξη.

Και στη Βιέννη, εξακολούθησε να πηγαίνει κάθε Κυ-
ριακή στην εκκλησία. Όλες τις άλλες άρες τις περ-
νούσε κλεισμένη μέσα. Έτσι καμιά άλλαγή δέν έγινε
ευσιαστικά στη ζωή της, έκτός άπ' τό ότι, αντί να παίρ-
νη στο τέλος του μηνός, δυό μεγάλα γαλάτια χαρτονο-
μίσματα, έπαιρνε τέσσερα. Τά χαρτονομίσματα αυτά τά
έξέταζε κάθε φορά επί πολλή ώρα με προσοχή και με
δυσπιστία. Τά ίσιωνε κατόπιν σχεδόν με τρυφερότητα
και τά ταχτοποιούσε μαζί με τ' άλλα μέσα στο εύλινο
σκαλιστό μπαούλο που είχε φέρι μαζί της από την Πα-

τρίδα της. Τό θράδυ έθλαε τό κλειδί του κάτω από τό μαξιλάρι της.

II

Αυτό ήταν τό παράδοξο έκείνο ανθρώπινο πλάσμα, άν μπορεί νά τό άποκαλέση κανείς ανθρώπινο. Καί τέτοιο άκριβώς έπρεπε νά είναι γιά νά μπορεί νά μένη στο σπίτι του θάρωνου καί τής θάρωνης ντε φόραν. Γιατί όλοι οι άλλοι οι υπηρέτες γενικώς δέν μπορούσαν νά υποφέρουν περισσότερο από μία - δυό θδομάδες τής άτμόσφαιρας τής διχνοιάς πού βασιλεύε σ' αυτή τήν κατοικία.

Η οικόδεσποινα, όλη σχεδόν τήν ήμέρα, ξεφώνιζε ύστερικά, Κόρη ενός πλουσίου θιομηχάνου του "Εσσην, είχε περάσει πειά τήν πρώτη της νεότητα, όταν έκανε, σε μία λουτρόπολι τήν γνωριμία του θάρωνου, πού ήταν αρκετά πιδ νέος άπ' αυτή καί φτωχότερος της καί παντρεύτηκε θιαστικά αυτόν τόν χαριτωμένο νέο μέ τήν άριστοκρατική γοητεία. Μά, πριν περάση άκόμα ό μήνας του μέλιτος, άναγκάστηκε νά παραδεχτή ότι οι γονείς της είχαν δίκιο πού αντίταχθηκαν σ' αυτόν τόν έσπευσμένο γάμο. Είθε τότε όχι μόνο ότι ό νεαρός θάρωνος τής είχε κρύψει ένα σωρό χρέη πού είχε, μά καί ότι ή διασκεδάσεις έξω από τό σπίτι του τόν ένδιέφεραν περισσότερο άπ' τά συζυγικά του καθήκοντα.

Ο θάρωνος άγαπούσε τήν εύκολή ζωή καί περιφρονόσε τό χρήμα, τό όποιο σκόρπιζε άσυλλόγιστα, ένψ σ' αυτήν, άπειναντίας, άρεσε τό νοικοκυριό, ή οίκονομία κι' ή τάξις, πράγμα πού τόν έκανε έξω φρενών. Κι' όταν είδε ότι, παρ' όλα τά πλούτη τής γυναίκας του, έπρεπε νά φιλονεική μαζί της κάθε φορά πού ήθελε νά τής άποσπάση ένα ποσόν έστω κι' άσήμαντο, έκρινε ύρ-όθι νά πάψη πειά νά δείχνι τό παροικικό, παραμερίζοντας ό,τι ή πήρχε προηγουμένως: τό πάθος της γιά τόν άφέντη της. Η πρώτη έκδηλώσεις του πάθους αυτού ήταν έντελές άσήμαντες. Καθάριζε, π. χ., τά ρούχα καί τά παπούτσια του κυρίου της μέ πραγματικό φανατισμό, ή φρόντι νά θρίσκειται συχνότερα στο διάδρομο καί, μόλις άκούγε νά στριφογυρίζι τό κλειδί στην πόρτα τής εισόδου, έτρεχε νά προϋπαντήσι τόν κύριο της καί νά τόν άπαιλάξει από τό μπαστούνι του καί τό έπαινωφόρι του. Έπίσης περιποιώταν περισσότερο τώρα τό ντύσιμό της.

Μά, έπειτ' από λίγο καιρό, έπειτ' από μερικές θδομάδες, έν' άλλο άίσθημα παρουσιάστηκε, σάν συμπλήρωμα τής λατρείας της προς τόν κύριο της: ένα μίσος, ύπόψο στήν άρχή, μά, σιγά - σιγά, πιδ έκδηλο έναντίον τής συζύγου του θάρωνου, έναντίον τής γυναίκας αυτής πού είχε τό δικαίωμα νά του μιλά, νά τρώει καί νά κοιμάται μαζί του κι' ή όποια ως τόσο δέν είχε τήν είδωλοατρική άγάπη πού έτρεφε γι' αυτόν ή Κρετσένος. "Όταν έθλεπε τήν θάρωνή νά φωνάζι στο σύζυγό της, νά τήν κώνη σκηνής, τής έρχόταν νά ριχτή άπάνω της καί τής θγάλη τά μάτια.

Καί δέν άνηνε εύκαιρία πού νά μήν έκδηλώνη τήν θρότήτα της.

Όταν ή θάρωνή ήθελε τήν Κρετσένος, έπρεπε νά τή χτύπησι δυό καί τρεις φορές τό κουδούνι ως ότου νά πάη καί, όταν επί τέλους παρουσιαζόταν, άκούγε πότε-πότε θλοσυρή, καί χωρίς ν' άπαντήσι τις διαταγές της έδινε, έτσι πού ή κυρία της δέν ήξερε ποτέ άν τή είχε καταλάβει. Κι' άν γιά τό λόγο αυτό τής επαναλάμβανε τή διαταγή της, ή Κρετσένος κουνούσε τό κεφάλι της κι' άπαντούσε άπότομα: «Κατάλαβα πολύ καλά. Έπίσης παράλειπε ν' άνακοινώνη στή θάρωνή τά πλεονήματα πού τήν άφορούσαν κι' όταν έκείνη ζητούσε έξηγήσεις, τής άπαντούσε ξερά: «Ανθρωπος είμαι καί τό ξέχασα...» Ποτέ τέλος, δέν τήν κύταζε στο μάτι από φόβο μήπως δέν μπορέσει νά τής κρύψη τό μίσος της.

Γιά όλ' αυτά, ή θάρωνή θά τήν είχε διώξει όχι μέ άλλα δέκα φορές. Μά έλα πού ήταν άναντικατάστατη. Τήν δουλειά πού έθγαζε πέρα μόνι της, δέν θά μπορούσαν ούτε τρεις υπηρέτριες νά τήν κάνουν... Έν τω μεταξύ, ή συζυγικές σκηνές εξακολουθούσαν πιδ ζωνήρες, μάλιστα καί πιδ συχνές. "Ισως έφτανε σ' αυτό έν μέρει κι' ή δυστροπία τής Κρετσένος πού έβλεπε άρκετά στο νεύρα τής θάρωνης, τά όποια μεγαλώναν από μέρα σέ μέρα. "Ηταν τόσα τά νεύρα τής γυναίκας αυτής, ή όποια ύπέφερε θαθεία γιά τήν άδιαφορία τής συζύγου της, ώστε του κάκου κατέφευγε στο θεοπρόσκαί στο μπρομυράλι γιά νά τά γαληνεύσι. "Υστερικέ κρίσεις διαδεχόντουσαν τις κρίσεις τών δακρύων κι' η νευρική της κατάσταση χειροτέρευε όλοένα. Στο τέλος

ένα ύπέροχο ψητό άγριογούρουνο στο ίδιο πανδοχείο, όπου ή Κρετσένος ήταν μαγείρισσα.

"Όλ' αυτά ή άσήμαντες συμπτώσεις, έπαιναν ύπερ-φυσικό χαρακτήρα στο μάτια τής φτωχής κοπέλλας, ή όποια έθλεπε γιά πρώτη φορά κάποιο πού ήξερε τό τόπο της.

Η Κρετσένος στεκόταν έκεί μπροστά του, κατακί-κινή, κολακευμένη, άδέξια.

Ο θάρωνος κατόπιν, γιά ν' άστείευθι, μιμήθηκε τήν κουθέντα τών συμπατριωτών της, τή ρώτησε άν ήξερε Τυρολέζικα, τραγούδια καί τής είπε διάφορα άστεία. Γιά νά τελειώσι, τήν χτύπησε από πίσω μέ τήν άπάντη δη του χερσιού του, χωριάτικα, καί τής είπε γελώντας:

—Καί τώρα, πήγαινε, καλή μου Κρετσένος, μά, πρ-φύνης, νά, πάρε δυό κορώνες γιάτί είσαι άπ' τό Τσί-λερ...

Τό έπεισόδιο αυτό θέβαια δέν είχε αυτό καθ' έαυ-καμιά σημασία. "Όστόσο, ή πεντάλεπτη αυτή συναν-λία, όπως μία πέτρα σ' ένα θάζο, συντάραξε θαθεία τήν άάλευτη ψυχή τής Κρετσένος. Τής είχε μιλήσει ό άφέντης της! "Ένας άρχοντας νέος κι' ώραίος!... Καί μέ τήν σι-ση οικειότητα μάλιστα!... Καί τήν είχε χτύπησει φι-καί!... "Ω! αυτό τό χτύπημα έφτασε γιά ν' άναστατώ-ύλες τις κοιμισμένες γυναικείες αίσθήσεις της...

Ένα άίσθημα καινούργιο γεννήθηκε μέσα της, άμω-φο στήν άρχή, πού σιγά - σιγά γίνηκε πιδ καθαρό, έν-αίσθημα θυμού μ'. έκείνο πού όδηγεί τόν άδέσποτο σκύ-νά ξεχωρίσι, καί ν' άκολουθήσι παντού τόν άφέντη πού του άρέσει.

Τώρα, στήν περιορισμένη ζωή τής Κρετσένος, ό-ως τότε πέντε - έξι πράγματα μόνο ύπήρχαν — χρή-αγορά, κουζίνα, έκκλησία καί κρεββάτι — μπήκε δρα-τικά ένα καινούργιο στοιχείο, παραμερίζοντας ό,τι ή πήρχε προηγουμένως: τό πάθος της γιά τόν άφέντη της.

Η πρώτη έκδηλώσεις του πάθους αυτού ήταν έντελές άσήμαντες. Καθάριζε, π. χ., τά ρούχα καί τά παπούτσια του κυρίου της μέ πραγματικό φανατισμό, ή φρόντι νά θρίσκειται συχνότερα στο διάδρομο καί, μόλις άκούγε νά στριφογυρίζι τό κλειδί στην πόρτα τής εισόδου, έτρεχε νά προϋπαντήσι τόν κύριο της καί νά τόν άπαιλάξει από τό μπαστούνι του καί τό έπαινωφόρι του. Έπίσης περιποιώταν περισσότερο τώρα τό ντύσιμό της.

Μά, έπειτ' από λίγο καιρό, έπειτ' από μερικές θδομάδες, έν' άλλο άίσθημα παρουσιάστηκε, σάν συμπλήρωμα τής λατρείας της προς τόν κύριο της: ένα μίσος, ύπόψο στήν άρχή, μά, σιγά - σιγά, πιδ έκδηλο έναντίον τής συζύγου του θάρωνου, έναντίον τής γυναίκας αυτής πού είχε τό δικαίωμα νά του μιλά, νά τρώει καί νά κοιμάται μαζί του κι' ή όποια ως τόσο δέν είχε τήν είδωλοατρική άγάπη πού έτρεφε γι' αυτόν ή Κρετσένος. "Όταν έθλεπε τήν θάρωνή νά φωνάζι στο σύζυγό της, νά τήν κώνη σκηνής, τής έρχόταν νά ριχτή άπάνω της καί τής θγάλη τά μάτια.

Καί δέν άνηνε εύκαιρία πού νά μήν έκδηλώνη τήν θρότήτα της.

Όταν ή θάρωνή ήθελε τήν Κρετσένος, έπρεπε νά τή χτύπησι δυό καί τρεις φορές τό κουδούνι ως ότου νά πάη καί, όταν επί τέλους παρουσιαζόταν, άκούγε πότε-πότε θλοσυρή, καί χωρίς ν' άπαντήσι τις διαταγές της έδινε, έτσι πού ή κυρία της δέν ήξερε ποτέ άν τή είχε καταλάβει. Κι' άν γιά τό λόγο αυτό τής επαναλάμβανε τή διαταγή της, ή Κρετσένος κουνούσε τό κεφάλι της κι' άπαντούσε άπότομα: «Κατάλαβα πολύ καλά. Έπίσης παράλειπε ν' άνακοινώνη στή θάρωνή τά πλεονήματα πού τήν άφορούσαν κι' όταν έκείνη ζητούσε έξηγήσεις, τής άπαντούσε ξερά: «Ανθρωπος είμαι καί τό ξέχασα...» Ποτέ τέλος, δέν τήν κύταζε στο μάτι από φόβο μήπως δέν μπορέσει νά τής κρύψη τό μίσος της.

Γιά όλ' αυτά, ή θάρωνή θά τήν είχε διώξει όχι μέ άλλα δέκα φορές. Μά έλα πού ήταν άναντικατάστατη. Τήν δουλειά πού έθγαζε πέρα μόνι της, δέν θά μπορούσαν ούτε τρεις υπηρέτριες νά τήν κάνουν...

Έν τω μεταξύ, ή συζυγικές σκηνές εξακολουθούσαν πιδ ζωνήρες, μάλιστα καί πιδ συχνές. "Ισως έφτανε σ' αυτό έν μέρει κι' ή δυστροπία τής Κρετσένος πού έβλεπε άρκετά στο νεύρα τής θάρωνης, τά όποια μεγαλώναν από μέρα σέ μέρα. "Ηταν τόσα τά νεύρα τής γυναίκας αυτής, ή όποια ύπέφερε θαθεία γιά τήν άδιαφορία τής συζύγου της, ώστε του κάκου κατέφευγε στο θεοπρόσκαί στο μπρομυράλι γιά νά τά γαληνεύσι. "Υστερικέ κρίσεις διαδεχόντουσαν τις κρίσεις τών δακρύων κι' η νευρική της κατάσταση χειροτέρευε όλοένα. Στο τέλος

ο γιατρός της τής συνέστησε νά πάη νά μένη δυό μήνες σ' ένα σανατόριο, πράγμα πού ό συνήθως άδιάφορος σύ-ζυγός της τό έπιδόκιμασε μέ τόσο ένθουσιασμό, ώστε ή θάρωνή λίγο έλειψε νά μήν πάη πουθενά. Μά στο τέλος τό ταξίδι άποφασίστηκε. Η καμαριέρα τής θάρωνης θά τή συνόδευε σ' αυτό, ένψ ή Κρετσένος θά έμε-νε στο σπίτι γιά νά περιποιήται τόν κύριο.

Η είδησις ότι μονάχα αυτή θά περιποιώταν στο έξής τόν κύριο της, προκάλεσε πραγματικό άναθρασμό στις αίσθήσεις της. "Αμέσως τό πάθος της έδωσε στις κιή-σεις της έναν άλλο άέρα. "Ο,τι θάρυ καί θραδουκίνητο είχε έπάνω της εξαφανίστηκε, τά άγκυλωμένα μέλη της λήθησαν, τό περπατήμά της έγινε πιδ ζωηρό καί πιδ ά-νάλαφο.

Μόλις άρχισαν ή προετοιμασίες του ταξιδιού, άρχισε κι' αυτή νά τρέχι από τό ένα δωμάτιο στο άλλο, άνε-θοκατέβαινε τις σκάλες, έδενε τις άποσκευές πριν άκό-μα τή διατάξουν καί τις μετέφερε ή ίδια στο άμάξι. Καί όταν, άργά τό θράδυ, ό θάρωνος ξαναγύρισε άπ' τό σταθμό, όπου είχε συνοδεύσει τή σύζυγό του, κι' έδωσε στήν υπηρέτρια τό μπαστούνι του καί τό παλτό του, λέ-οντας μ' ένα στεναγμό άνακουφίσας: «τὴν ξεφορτώ-θηκα επί τέλους!» συνέθε ένα παράδοξο ποάγμα.

Τά σφιγμένα χείλη τής Κρετσένος, τά όποια δέν γε-λούσαν ποτέ, ξεσφίχτηκαν ξαφνικά. Τό στόμα μόρφα-σε, πλάνελε καί μέ μιάς πετάχτηκε άπ' αυτό, ένα σαρ-καστικό γέλιο τόσο κτηνώδες, ώστε ό θάρωνος ντράπη-κε, γιάτι είχε προκαλέσει αυτό τό ξεθάρρεμα καί, πήγε χωρίν νά πη λέξι, στήν καυαρή του.

IV

Μά ή δυσάρεσκεία του αυτή διαλύθηκε γρήγορα. "Α-πό τήν άλλη μέρα κίολας, ή γοητευτική γαλήνη κι' ή έ-λευθερία τήν όποια χαιρόντουσαν μαζί, δημιούργησε ένα δεσμό μεταξύ του κυρίου καί τής υπηρέτριας. Η ά-ισχώρησις τής θάρωνης είχε κάνει τήν άτμόσφαιρα πιδ άσπνείσσιμη μπορεί νά πη κανείς.

Μην έχοντας πειά νά δώσι λόγιο σέ κανένα τών πρά-ξάν του, ό έλευθερωμένος σύζυγος ξαναγύρισε πιδ άργά τό πρώτο θράδυ καί μόρεσε ν' άπολαύσι τήν εύχάριστη άτίθισι πού παρουσίαζε ή σιωπηλή χαρά καί πρόθυμία τής ύποδοχής τής Κρετσένος μέ τις φωνές καί τις γκρίνες πού τόν ύποδεχόταν ή σύζυγός του.

Αφωσιωμένη μέ πραγματικό πάθος τώρα στή δουλειά της, ή υπηρέτρια σηκώνόταν πιδ νωρίς από άλλοτε, έκανε τά πάντα ν' άστράφτουσαν κι' έτοιμαζε τά πιδ έκλεκτά φαγητά. Τήν έφομένη μά-λιστα τής άναχωρήσας τής συζύγου του, ό θάρωνος είδε μ' έκπληξι στο πρόγευμα ότι ή Κρετσένος είχε θγα-λει άποκλειστικά γι' αυτόν τό άσημένιο σερβίτιο πού μόνο, σέ πολύ έπίσημες περιστάσεις, έγκατέλειπε τό μπουφέ.

"Αν καί ήταν άνθρωπος μάλλον άφηρημένος, δέν μόρεσε νά μήν προσέξι τις ξεχωριστές, τις τρυφερές σθεδόν φροντίδες, μέ τις όποιες τόν περιέβαλλε τό πα-ράδοξο αυτό πλάσμα. Καί καθώς, κατά θάθος, είχε κα-λή καρδιά δέν φειδωλεύόταν καθόλου τά επαινετικά λόγια. "Εξεβάζε τά φαγητά της, τής έλεγε κάθε τόσο μερικά καλά λόγια καί όταν, τήν ήμέρα τών γενεθλι-ών του, είδε έπάνω στο τσασέζι ένα ύπέροχο γλυκίσμα μέ τ' άρχικά του καί τό οϊκόσημό του καμωμένα από ζάχαρη, είπε στήν Κρετσένος γελώντας εύχαριστή-μος:

—Μέ παραγαίδεις, Κρετσένος... Τί θά γίνω όταν—ό θεός νά φυλάη!—ξαναγυρίσι ή γυναίκα μου;

"Επειτ' από δυό - τρεις μέρες έγκατέλειψε πειά κάθε έπιφύλαξι άπέναντι τής υπηρέτριας. "Ετσι, ένα πρωί, κάλεσε τήν Κρετσένος καί, χωρίς άλλη έξηγησι, "έ τό πιδ φυσικό όθος, τήν διέταξε νά έτοιμάσι γιά τό θράδυ ένα σουπέ μέ κρύα φαγητά γιά δυό πρόσωπα καί νά πάη κατόπιν νά κοιμηθι: θά φρόντιζε μόνος του γιά τά ύπόλοιπα.

Η Κρετσένος έλαβε τή έπιταγή χωρίς νά πη λέξι. Ότε τό θέλημα της, ότε τό παραμικρό τρεμουλιασμα τών φρυδιών της, άφηναν νά φανή άν είχε εισχωρήσι πίσω άπ' τό νύχιλό μέτωπό της ή πραγματική σημασία αυτής τής κουθέντας.

Μά ό θάρωνος δέν άργησε ν' αντίληφθι μέ μία εύχά-ριστη έκπληξι πόσο καλά τόν είχε καταλάβει: όταν ξαναγύρισε μετά τό θέατρο, συνοδευόμενος από μία νεαρά ήθοποιό τής "Οπερας, όχι μονάχα θρήκε τό τρα-πέζι στολισμένο μέ λουλούδια καί στρωμένο μέ γού-στο, μά είδε ότι στήν κρεββατοκάμαρήν τό κρεββάτι

πού ήταν κοντά στο δικό του, ήταν μισοξεσκέπαστο μ' ένα προκλητικό τρόπο, ένψ τό μεταξωτό πενιούάρ κι' οι παντούφλες τής γυναίκας του ήταν έκεί πλάι, σά νά περιμεναν νά φορεθούν. "Ο έλευθερωμένος σύζυγος δέν μόρεσε νά κρατήσι τά γέλια του μπρος στήν προνοη-τικότητα αυτού του πλάσματος πού τά σκεφτόταν όλα. "Ετσι καί τό τελευταίο ίχνος τής έπιφυλακτικότητας του κυρίου διαλύθηκε μπροστά στο ζήλο τής υπηρέτριας: Τό πρωί χτύπησε τό κουδούνι στήν Κρετσένος γιά νά βοηθήσι τή φίλη του νά ντυθι. Είχαν ύπογράψει πειά σιωπηλή συμφωνία μεταξύ τους.

Τότε άκριβώς ή Κρετσένος θαφίστηκε μ' ένα και-νούργιο όνομα. Η φί-η τού θάρωνος, ή ήθοποιός τής "Οπερας, ή όποια έπρόκειτο έκείνες τις ήμέρες νά παί-ξει στο «Τροσάτορε», είπε τό άλλο θράδυ γελώντας, κα-θώς ή ύπηρέτρια τούς σερβίριζε στο τραπέζι:

—Είσαι τόσο καλή, μά δέν έχεις όραίο όνομα. "Από δώ καί πέρα θά σέ λέμε Λεωνώρα!

Καί, πραγματικά, από έκείνη τήν ήμέρα, έτσι τή φω-νάζανε. Η Κρετσένος ξαφνιάστηκε στήν άρχή μέ τόνο-να αυτό. Μά άμέσως κατόπιν τής άρεσε, ειχη καθώς ήταν καί νόμιζε μάλιστα ότι είχε έξευγενιστή μ' αυτή τήν άλλαγή του όνόματος. Καί, κάθε φορά πού ό θάρωνος τή φώναζε έτσι, ένα χαμόγελο πραγματικής εϋ-τυχίας φαινόταν στο χείλη της καί στο μάτια της.

Ο θάρωνος κι' ή φίλη του τή θεωρούσαν πειά τόσο άπαρταγτη, τόσο δική τους, ώστε τά θράδα πού γύ-ριζαν στο σπίτι τής διηγόντουσαν λεπτομέρειες τής ή-μέρας τους.

«Σήμερα — τής έλεγαν — πήγαμε καί τρέξαμε στο χιόνια...» ή: «Φάγαμε τό μεσημέρι σ' ένα έξοχικό παν-δοχείο, μά τά φαγητά του δέν άξιζαν τίποτε μπροστά στο δικά σου...»

"Όλ' αυτά τήν έκαναν νά νοιώθι μία ξεχωριστή χα-ρά, άνάμικτη μέ περηφάνεια...

Η Κρετσένος δέν ζήλευε καθόλου τή φίλη του κυρίου της, τήν όποια σέ λίγο διαδέχτηκαν άλλες. Αυτές ήταν περαστικές. "Εκείνη πού ζήλευε, πού μισούσε, ήταν ή σύζυγος, ή όποια ήταν αλ θά έμενε γιά πάντα ένωμένη μαζί του. Κι' ήταν μία μεγάλη ίκανοποίησι γι' αυτή νά θρίσκει κάθε πρωί τό κρεββάτι τής μιστής συζύγου άναστατωμένο καί θεθλωμένο, πότε από τή μία καί πότε από τήν άλλη.

"Αφού δέν μπορούσε νά ίκανοποιήσι τόν έρωτά της γιά τό θάρωνο — αυτό ούτε καν τολμούσε νά τό φαν-ταστή—ϊκανοποιούσε τό μίσος της έναντίον τής θάρωνης. Κι' ή ίκανοποίησις αυτή τήν έκανε άλλο άνθρωπο.

Πρός μεγάλη έκπληξι τών γειτόνων, ή Κρετσένος είχε γίνει τώρα κοινωνική, μιλούσε στις άλλες υπηρέ-τριες, άστείευόταν μέ τόν ταχυδρόμο, έπαινε συζήτησι μέ τούς έμπόρους. "Ένα θράδυ μάλιστα ή υπηρέτριες του άντικρυνοϋ σπιτιού άκούσαν κάτι παραδόξους ή-χους νά θγάνουν άπ' τό παράθυρό της: ή Κρετσένος μοιρούρει, άδέξια καί θρασύ, ένα άπ' τά μονότονα έκείνα τραγούδια πού λένε ή θσοκοπούλες τά θράδα στις Τυρολέζικες. "Αλλε, "Από τ' άσυνήθιστα χείλη τής, ή μελωδία έθγαυε μέ δυσκολία, παραμορφωμένη, σκονταφτόντας. Καί όμως είχε κάτι τό αλλόκοτο καί τό συγκινητικό. Γιά πρώτη φορά από τήν παιδική της ή-λικία, ή Κρετσένος προσπαθούσε νά τραγουδήσι...

Ο θάρωνος, πού χωρίς νά θέλι, είχε γίνει ή αίτία αυτής τής παράδοξης μεταμορφώσεως, ήταν άκριβώς αυτός πού τήν άντιλαμβάνόταν λιγότερο, γιάτι ποιος είν' αυτός πού γυρίζει νά δι τόν ίσκιό του. Τόν άισθά-νεται κανείς νά τόν παρακολουθι, πρώτος καί άφώνος, ή νά προηγήται καμιά φορά, μά σπάνια σταματάει γιά νά τόν προσέξι...

Ο θάρωνος έθλεπε μονάχα πού ή Κρετσένος ήταν πάντοτε έτοιμη νά τόν ύπηρετήσι, ότι ή έχεμύθειά της ήταν άπόλυτη κι' ότι μπορούσε νά θασίκεται σ' αυτήν μέχρι θυσίας. Κι' έκείνο τού έκτιμούσε άτελώς ίδιαι-τέρως, ήταν ή σιωπή της κι' ή άπόστασις πού ήξερε νά κρατάει σέ όλες τις λεπτες περιστάσεις.

Καμιά φορά τής έλεγε μερικά φιλικά λόγια, όπως χαϊδεύει κανείς ένα σκύλο, άστείευόταν μαζί της, τής ταιπιούσε τήν άκρη τού αυτιού. "Η, άκόμα, τής έδινε κανένα χαρτονόμισμα ή εισιτήριο θεάτρου πού τά έ-θαζέ με νοήλεια από τήν πόση του, πράγμα άσήμα-νο γι' αυτό, μά πού γιά έκείνη γινότουσαν ιερά κει-

Σήμερα πήγαμε και τρέξαμε στα χιόνια...

μήλια, τα οποία φύλαγε με θρησκευτική ευλάβεια μέσα στο μπαούλο της.

Με τον καιρό, συνηθισε να μη της κρύβη τίποτε και να της ανάθετε λεπτές αποστολές αισθηματικής φύσεως. Κι' όσο περισσότερη εμπιστοσύνη της έδειχνε εκείνος, τόσο πιο πολύ εκείνη προσπαθούσε να φανή στο ύψος της αποστολής της.

Σιγά - σιγά μάλιστα, έια έντοικτο περίεργο ξύπνησε μέσα της, ένα έντοικτο κυνηγετικού σκυλιού που μυρίζει και που μαντεύει τις επιθυμίες του αφέντη του. Η Κρετσένσε φαινόταν σαν να έβλεπε με τα ίδια μάτια με τον κύριό της και να κούγε με τα ίδια αυτιά μ' αυτόν. Όλες τις χαρές του θαρώνου, όλες τις κατακτήσεις του, τις χαϊρόταν κι' αυτή μ' έναν ένθουσιασμό σχεδόν παθολογικό. Άχτινοδοούσε όταν μιλά καινούργια κοπέλλα διέσχιζε το κατώφλι του σπιτιού και φαινόταν απογοητευμένη, σαν γελασμένη στην προσδοκία της, όταν γύριζε το θράδυ, χωρίς ευθυμη συντροφιά.

Η σκέψεις της που ήταν άλλοτε τόσο κοιμισμένες, ανέπτυσσαν τώρα μια τρελή δραστηριότητα που μόνο τα χέρια της την είχαν γνωρίσει ως τότε. Ενώ μέσ' στα μάτια της έλαμπε μια λάμψη καινούργια, μια άγρυπνη λάμψη. Έν' ανθρώπινο πλάσμα είχε ξυπνήσει μέσα στο

ζώο του παρελθόντος—Ένα πλάσμα στοχαστικό, ύπουλο, πονηρό, επίμονο, ενεργητικό κι' επικίνδυνο.

Μια μέρα που ο θαρώνος ξαναγύρισε νωρίτερα απ' ό,τι συνήθως, στάθηκε στην είσοδο εξαφανισμένος, ακούγοντας πνιγμένα γέλια από την κουζίνα. Την ίδια στιγμή κιόλας, η Λεονώρα πρόβαλε από τη μισάνοιχτη πόρτα, σκουπίζοντας τα χέρια της με την ποδιά της, με ύφος στενωχωρημένο κι' αδιάντροπο συγχρόως.

—Ο κύριος άς με συχαρέσει, είπε, κυττάζοντας τα πατώμα, μ' η κόρη του λαχαροπλάτη απέναντι είν' έδω... Μιά όμορφη κοπέλλα... Θά ήθελε τόσο να γνωρίσει τον κύριο...

Ο θαρώνος την κύταξε εξαφανισμένος, χωρίς να έρθει αν έπρεπε ν' άγανακτήσει με την τολμηρή οικειότητα της ή να γελάσει με το ρόλο της ως μεσιτριάς. Στο τέλος όμως η ανδρική του περιέργεια νίκησε και είπε: —Γιά φέρε την να τη δώ...

Η κοπέλλα, Ένα ξανθό και νόστιμο κορίτσι δεκάξι χρόνων που η Λεονώρα το είχε τραβήξει σιγά - σιγά, με λόγια κολακευτικά και με υποσχέσεις, βγήκε από την κουζίνα με τα μάγουλα κατακόκκινα και με γέλιο σε

νοχωρημένο, σπρωγμένη από την υπηρετριά που της έδινε κουράγιο. Στάθηκε αδέξια μπροστά στον κομφο κύριο, τον οποίο πραγματικά είχε προσέξει όταν πενούσε από το λαχαροπλάστη απέναντι μ' να θαυμάσιο σχεδόν παιδίστικο.

Ο θαρώνος τη θρήκε όμορφη και της πρότεινε να πάρη το ταξί μαζί του στην κάμαρή του. Εκείνη, μη ξέροντας τί έπρεπε να κάνει, γύρισε για να ρωτήση με το βλέμμα της την Κρετσένσε. Μά εκείνη είχε σπεύσει κιόλας να εξαφανιστή στην κουζίνα της. Δεν έμενε πια στην νέα κοπέλλα που είχε παρασυρθή σ' αυτή την περιπέτεια, παρά να δεχτή την επικίνδυνη πρόσκληση του θαρώνου και να τον ακολουθήση.

VI

Απορροφημένη δόλοκληρη από την επιθυμία της να υπηρετήση σαν σκλάβος τον αγαπημένο αφέντη της, η υπηρετριά είχε ξεχάσει την κυρία της που έλειπε.

Γι' αυτό το ξύπνημα ήταν τρομερό. Ήταν γι' αυτήν μια καταστροφή άπροσδόκητη, όταν ένα πρωί, ο θαρώνος, μ' ένα γράμμα στο χέρι και τρομερά κακόκεφος, της ανήγγειλε την επιστροφή της γυναίκας του για την άλλη μέρα, συνιστώντας της να ταχτοποιήση τα πάντα στο σπίτι.

Η είδηση αυτή τη χτύπησε σαν μαχαίρι. Έγινε πελιδνή κι' απόμεινε εκεί, με το στόμα ανοιχτό από τρόμο, χωρίς να κάνει μια κίνηση, κυττάζοντας ίσια μπροστά της σαν να μην είχε καταλάβει. Τα χαρακτηριστικά της είχαν αλλοιωθή τόσο, ώστε ο θαρώνος της είπε: «Τί να κάνουμε, φταγή μου Κρετσένσε... Δεν γίνεται αλλιώς...»

Εκείνη έμεινε μερικές στιγμές άφωνη κι' έπειτα, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, σφύριξε με τα δόντια σφιγμένα: «Κάτι... κάτι πρέπει να γίνει... και θά γίνει...»

Με την επιστροφή της συζύγου, η θυελλώδης σκηνές ξαναρχίσαν στο σπίτι, η πόρτες θροντούσαν πάλι, κραυγές μονιασμένες αντηγόσαν σ' όλα τα δωμάτια κι' η εδωχάστη ατμόσφαιρα των προηγούμενων ημερών είχε διαλυθή. Είπε γιατί η θαρώνος είχε μάθει από τις φλυαρίες των γειτόνων ή από ανώνυμες επιστολές τη συμπεριφορά του συζύγου της κατά την απουσία της, είτε γιατί εκείνος, μη υπομένοντας να κρύβη τη δυσανεμία του για την επιστροφή της, την είχε δεχτή άσχημα — το βέβαιο πάντως είναι ότι η δυό μήνες στο σαλόνιο δεν έκαναν κανένα καλό στά νεύρα της κι' ότι τα πράγματα χειροτέρεψαν. Η σκέψεις μεταξύ των δύο συζύγων γινότουσαν ολοένα κι' πιο άτυχοι.

Ωστόσο, παρά τις φωνές και τις μομφές της συζύγου του, ο θαρώνος δεν εγκατέλειπε την ευγενική του στάση κι' όταν εκείνη τον άπειλούσε πως θά τον εγκαταλείψει, απέφυγε να της άπαντά ή έκανε ότι μπορούσε για να την καθησυχάση. Η στάση του όμως αυτή δεν έκανε άλλο παρά να έρεθιζέ ακόμα περισσότερο τα νεύρα της.

Όσο για την Κρετσένσε, αυτή είχε κλειστή δόλοτα μέσ' στην παληά σιωπή της. Μά η σιωπή αυτή είχε γίνει τώρα επιθετική κι' άπειλητική. Όταν έφτασε η κυρία της, δεν βγήκε καθόλου απ' την κουζίνα της και όταν εκείνη, μη βλέποντάς την πουθενά, τη φώναξε, παρουσιάστηκε μπροστά της χωρίς να τη χαϊρήση.

Έμενε ακίνητη κι' άπαντούσε με ύφος τόσο έμπαθες στις έρωτήσεις της θαρώνης, ώστε εκείνη, νευριασμένη από την έκφρασή της, γύρισε το κεφάλι της αλλού. Μά τότε η Κρετσένσε της έρριξε ένα βλέμμα άπεριγράπτου μίσους.

Ήταν τώρα τόσο δυστυχισμένη... Κανένας δεν την άποκαλούσε πια Λεονώρα κι' ο θαρώνος, μπρός στη γυναίκα του, φυλαγόταν να της δείχνη την παραμικρή συμπάθεια. Καμιά φορά όμως, όταν η γυναίκα του το έκανε καμιά σκηνή έξαιρετικά θίαη κι' ήθελε ν' άνακουφιστή, γλυστρούσε κρυφά στην κουζίνα, καθόταν σ' ένα σκαμνάκι κι' έλεγε στενάζοντας:

—Δεν άντέχω πια! Άπόκαμα...

Αυτές η στιγμές που ο λατρευτός αφέντης έρχόταν να καταφύγη κοντά της, ήταν για τη Λεονώρα, ή πιο ευτυχισμένες. Τον άκουγε χωρίς να λή λέξι. Μά, όταν εκείνος έφευγε, μια έκφραση μανίας ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της και το στόμα της μουρμούριζε τρομερά λόγια.

Μέσα σε μια τέτοια ατμόσφαιρα, συνέβη στο τέλος, ό,τι έπρεπε να συμβεί: η θύελλα ξέσπασε. Κατά τη διάρκεια μιας σκηνής έξαιρετικά θίαης, ο θαρώνος έχασε την υπομονή του και παράτησε κάθε ευγένεια.

—Φτάνει πια! Άπόκαμα! φώναξε με μανία, χτυπώντας πίσω του την πόρτα του σαλονιού με τέτοια δύναμη, ώστε όλα τα τζάμια του σπιτιού τραντάχτηκαν.

Και, βράζοντας από όργη, με το πρόσωπο κατακόκκινο, έτρεξε στην κουζίνα όπου η Κρετσένσε έτρεμε σαν τεντωμένη χορδή τζού.

—Ετοιμάσε μου τη θαλίτσα μου και το δικανό μου! της είπε. Φεύγω στο κυνήγι για μια εβδομάδα! Ούτε ο διάβολος ο ίδιος δεν θ' άντείχε πια μέσα σ' αυτήν την κόλαση!... Πρέπει να τελειώνη η ιστορία αυτή.

Η Κρετσένσε τον κύταξε ίκανοποιημένη. Είχε ξαναγίνει ο αφέντης. Και μουρμούριζε θραυνά κι' εκείνη: «Ναι!... πρέπει να τελειώνη αυτή η ιστορία!...»

Γρήγορα, γρήγορα, με ζήλο, ετοίμασε τη θαλίτσα και την έπληγε ή ίδια στο άσάκι μαζί με το δικανό. Καθώς, τη στιγμή εκείνη, ο θαρώνος ετοιμάστηκε να την ευχαρίστηση, είδε στα χείλη της ένα παράδοξο ναύαγιο που τον τρομάξε. Συγχρόνως εκείνη του είπε:

—Ο κύριος άς κάνει καλό ταξίδι κι' άς μείνη ήσυχος! Εγώ θά κάνω ό,τι πρέπει γρή!...

VII

Ένα έπειγον τηλεγράφημα άνέγκασε το θαρώνο να διακόψη το ταξίδι του και να γυρίση απ' το κυνήγι. Ένας εξάδελφός του τον περίμενε στο σταθμό περίπλος κι' έπειτα από ένα σύντομο πρόλογο, τον πληροφόρησε, ότι το ίδιο πρωί η θαρώνη είχε βρεθή νεκρή στο κρεβάτι της.

Ο εξάδελφός του τον περίμενε περίλυπος.

Ο θάνατος είχε προέλθει από ασφυξία... Τό γκάζι ήταν άνοιχτό... Η υπόθεση ότι επρόκειτο περί ατυχήματος απεκκλείετο, γιατί από καιρό δεν χρησιμοποιούσαν πια γκάζι στο σπίτι... Επρόκειτο περί αυτοκτονίας, και το γεγονός αυτό το πιστοποιούσε το ότι η δυστυχισμένη γυναίκα είχε πάρει θερονάλ από θραδύς. Έξέ, άλλου, η μαγειρίσα είχε καταθέσει ότι είχε ακούσει άργα την νύχτα την κυρία της να περπατά στον προθάλαμο για ν' ανοίξει χωρίς άλλο το γι'.

Ο θαρώνος άρχισε να τρέμει, μόλις ο ξεάδελφός του του ανέφερε την κατάθεσι της Κρετσένσε, κι' ένοιωσε τα χέρια του ξαφνικά να παγώνουν. Μιά σκέψις φριχτή, δύσνηρη τον κυριεύσε: δεν επρόκειτο περί αυτοκτονίας, αλλά περί εγκλήματος που τό είχε κάνει η Κρετσένσε.

Με την τρομερή αυτή σκέψι, ξαναγύρισε σπίτι του. Τό πτώμα της νεκρής τό είχαν βάλει κιάλας στο φέρετρο. Οι συγγενείς της περίμεναν στο σαλόνι. Ήσαν σκυθρωποί, έχθικοί και με μείζον ψυχρότητα. Ο θαρώνος, έκμηδενισμένος, τούς άκουσε με τό κεφάλι σκυφτό... Καί σ' αυτή τη στάσι έμεινε όταν, έπειτα από μισή ώρα, οι συγγενείς έφυγαν κι' απόμεινε μόνος στο σαλόνι.

Έξαφνα άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα.

«Έμπρός!» φώναξε σκιρτώντας, χωρίς να γυρίση τό κεφάλι του.

Αμέσως άκουσε πίσω του ένα θήμα διασταχτικό, ένα θήμα σκληρό και γλυστερό συγχρόνως που τό ήξερε πολύ καλά. Ο θαρώνος κυριεύθηκε από ξαφνικό τρόμο κι' ένα ρίγος διέτρεξε τό σώμα του. Θέλησε να γυρίση, μά δεν μπορούσε. Τά μέλη του δεν τόν υπάκουαν. Κι' έξαφνα άκουσε πίσω του μία φωνή ξερή κι' αδιάφορη να ρωτάει:

—“Ηθέλα να ρωτήσω τόν κύριο άν θα φάη στο σπίτι ή έξω.”

Ο θαρώνος έτρεμε όλοένα και πιο πολύ. Τό στήθος του είχε παγώσει. Κατέβαλε μι' άφάνταστη προσπάθεια για να πη: «Δέν θέλω τίποτε για τήν ώρα!»

Τό θήμα άποακρόνθηκε σούρνοντας. Ο θαρώνος έξακολουθούσε να μη μπορή να γυρίση. Κι' έξαφνα ή άκαμψία αυτή λύθηκε κι' ένοιωσε να τόν τινάζη απ' τό κεφάλι ως τά πόδια ένας οπασμός αηδίας.

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε στην πόρτα και τήν κλείδωσε, για να μην ξαναγυρίση τό μισητό πια αυτό φάντασμα της Κρετσένσε. Τότε ρίχτηκε σε μία πολυθρόνα, ενώ ή σκέψις που είχε κάνει όταν τού άνακοίνωσαν τό θάνατο της γυναίκας του, πλημμύριζε όλο του τό είναι, χωρίς να μπορή να τή διώξη. Δέν τόν άφησε ούτε τή νύχτα, ούτε τήν άλλη μέρα τήν ώρα τού ένταφιασμού, ενώ στεκόταν σιωπηλός κοντά στο φέρετρο.

VIII

Αμέσως μετά τήν κηδεία, ο θαρώνος έσπευσε να φύγη απ' τή Βιέννη. Δεν μπορούσε να ξαναγυρίση στο σπίτι του: τού φαινόταν πως όλα τά άψυχα σ' αυτό τού μιλούσαν με μοχθηρία και τόν κατηγορούσαν. Μά ο πιο τρομερός του εφιάλτης, είτε ξυπνητός ήταν, είτε κοιώταν, ήταν τό άμέριμνο, τό αδιάφορο και ψυχρό πρόσωπο της πρώην έμπιστου του που τριγύριζε μέσα στο άδειανό σπίτι, σαν να μην είχε συμβή τίποτε.

Από τή στιγμή που, στο σταθμό, ο ξεάδελφός του είχε προσφέρει τόνόμά της, έτρεμε και μόνο με τήν ιδέα ότι θα τή συναντούσε. Δεν μπορούσε πια να θλέπη, να υποφέρει τό σουρτό περπάτημά της, τήν ψυχρότητα της και τήν απάθειά της. Κυριεύονταν από φρίκη και τήν άναλογίζονταν. Ναί, ένοιωθε αηδία και φρίκη όταν άναλογιζόταν τή στριγγή φωνή της, τό άπαίσιο χαμόγελό της, τήν κτηνώδη, τήν άδυσώπητη άναίσθησία της και, μέσ' στο θυμό του, τά έβαζε με τόν έαυτό του, γιατί τού έλειπε ή δύναμι να σπάση αυτό τό δεσμό που τόν έπνιγε, δίδωνοντάς τήν.

Δέν έθλεπε λοιπόν, παρά μία μόνο λύσι: τή φυγή. Έτοιμάσε κρυφά τις άποσκευές του, χωρίς να πη ούτε λέξι στην Κρετσένσε, αφήνοντάς της μόνο ένα σύντομο σημείωμα, στο όποιο της έγραφε ότι θα πήγαινε να μείνη κοντά σε μερικούς φίλους του, στην Καρίνθια.

Ο θαρώνος έλειψε όλο τό καλοκαίρι. Όταν άναγκάστηκε να γυρίση στη Βιέννη για τά ζητήματα της κληρονομιάς, προτίμησε να επιστρέψη κρυφά και να μείνη στο ξενοδοχείο, χωρίς να ειδοποίηση τό πένθιμο όρνεο που τόν περιέμενε στο σπίτι.

Η Κρετσένσε έν τω μεταξύ δεν είχε λάθει καμμία ειδησί του. Τά διάφορα έξοδα τού σπιτιού της τά πλήρω-

νε ο δικηγόρος τού θαρώνου. “Ετσι περνούσε τις ώρες της περιμένοντας στην κουζίνα, καρφωμένη στην καρέκλα της και σκυθρωπή σαν κουκουβάγια. Τό πτωπό της γινόταν όλοένα και πιο σκληρό κι' ή κινήσεις της έμοιαζαν πάλι με αυτόματου.

Μήνες δολόκληρους έζησε έτσι σε μία μυστηριώδη τάστασι ληθάργου.

Όστόσο τό φθινόπωρο επείγουσες υποθέσεις έμπισαν τό θαρώνο να παρατείνη περισσότερο τις διακοπές του και τόν άνάγκασαν να ξαναγυρίση στο σπίτι. Μά μόλις πάτησε τό κατώφλι του, στάθηκε διασταχτικό. Δυό μήνες που τούς είχε περάσει άνάμεσα σε στερού φίλους, τόν είχαν κάνει, μπορεί να πη κανείς, να έρρηξη πολλά πράγματα, μά τώρα που θάντικρυζε πάλι κείνην που ήταν ο εφιάλτης του, ή συνένοχος του, είχε ξανακυριευθή από τήν παλιά φρίκη κι' αηδία. Τότε χρειάστηκε να συγκεντρώση όλη τή θέλησί του να ν' άναγκάση τ' άγκυλωμένα δάχτυλά του να στρίψουν τό κλειδί στην κλειδωνιά.

Μόλις άκουσε τό κλειδί να στριφογυρίζη, ή Κρετσένσε, ξαφνιασμένη, ώρμησε έξω απ' τήν κουζίνα. “Οι είδε τόν κύριό της χλωμίσε με μία στιγμή κι' έπειτα χαλάσε τό κεφάλι της για να πάρη τή θαλίτσα του που είχε άποθέσει μπρός στα πόδια του Μά ξεχάσε να τή χαιρετήσει. Ούτε κι' εκείνος όμως άνοιξε τό στόμα του.

Αφώνη, μετέφερε τή θαλίτσα στην κάμαρή του. Άννος, τήν άκολούθησε. Πήγε και στάθηκε μπρός στο ράβυρο κυττάζοντας έξω, όσο να φύγη εκείνη απ' τό δωμάτιο. “Επειτα, διπλοκλείδωσε τήν πόρτα.

IX

Η Κρετσένσε περίμενε... Κι' ο θαρώνος περίμενε αυτός: “Ελπίζε πως αυτή ή φριχτή αηδία που αίσθαναν στο άντικρυσμά της θα εξαφανιζόταν. Μά τού το πού. Πριν άκόμα τή δη, ακούγοντας μόνο τό θήμα στο διάδρομο, ένοιωθε κάτι που έμοιαζε με ναυτία.

Δέν άγγιζε καθόλου τό πρόγευμά του, έφευγε διαρκά κάθε πρωί χωρίς να της μιλήση και έμεινε ως άργά τή νύχτα έξω, μόνο και μόνο για ν' άποφύγη τήν παρουσία της. Όταν άναγκαζόταν να της δώση καμμία διαγίγη, της μιλούσε γυρίζοντας άλλοι τό κεφάλι του, ένοιωθε τό λάρυγγά του να πιγεται και μόνο με τό να πνένη τόν άέρα τού ίδιου δωματίου μ' αυτό τό φάτασμα.

Η Κρετσένσε σ' αυτό τό διάστημα περνούσε τόν ρό της στο σκαμνάκι της σε μία άπόλυτη σιωπή. Μαγειρεύε πια ούτε για τόν έαυτό της. Κανένα φαγητό της άρεσε κι' απέφευγε όλον τόν κόσμο. Τό θάλαμο μυαλό της δεν άντικαθιστόταν καλά ό,τι είχε σκεφτό. Μόνο τό γεγονός ότι ο λατρευτός της άφέντης και κύριος τήν άπόφευγε και δεν ήθελε τις υπηρεσίες της, άναστάνωνε θαθεία.

Τρείς μήνες μετά τήν επιστροφή τού θαρώνου, άσπτηκε ένα γύπτημα στην έξωπορτα. Ένας άσπρος γκρίζα μαλλιά, με πρόσωπο έντελώς έυρισμένο και μία θαλίτσα στο χέρι, περιέμενε γαλήνια έξω. Η Κρετσένσε θέλησε να τόν διώξη. Μά ο ξένος έπέμεινε, λέγοντας ότι ήταν ο καινούργιος —καμαριέρος τού θαρώνου— ότι ο κύριος τού είχε πη να πάη στις δέκα κι' ότι έπρεπε να τόν άναγγείλη.

Η Κρετσένσε έγινε πελιδνή, κι' απόμεινε μία στιγμή άπολιθωμένη...

“Επειτα με τόνό που έθραζε από θυμό, είπε στον άν που είχε άπομείνει κατάπληκτος:

—Πήγαινε ν' άναγγελθής μόνος σου!... Καί, άφού είπε τά λόγια αυτά, έτρεξε στην κουζίνα και κλείστηκε εκεί, χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα πίσω της.

Ο καινούργιος καμαριέρος άνέλαβε άμέσως τά καθήκοντά του. Από εκείνη τήν ήμέρα, ο θαρώνος δεν έπαυε ύποχρεωμένος ν' άπευθύνη τό λόγο στην Κρετσένσε. “Όλες ή διαταγές που προωριζόντουσαν γι' αυτό περνούσαν πρώτα από τό σιωπηλό κι' ήλικιωμένο καμαριέρο.

Η κατάσταση αυτή θάσθηξε δεκαπέντε μέρες. Κρετσένσε είχε άρρωστήσει πια από τό κακό της πρόσωπό της είχε γίνει κάτισγχο και τά μαλλιά της χαν άσπρίσει ξαφνικά κοντά στους κροτάφους.

Έξακολουθούσε να μένη καθισμένη σαν κούτσουλο στο σκαμνάκι της, με τό θλέμμα άπλανές. Όταν έρχόταν, ή κινήσεις της έμοιαζαν με χειρονομίες μαν-

κού.

Όταν πέρασαν ή δεκαπέντε αυτές ήμέρες, ο καμαριέρος, ένα πρωί, πήγε και θήκε τόν κύριό του στο γραφείο του. Από τή στάσι του, ο θαρώνος κατάλαβε πως είχε κάτι σπουδαίο να τού άνακοίνωση... Έχει πεί να τού παραπονεθή έναντίον της Κρετσένσε...

Και άλλη μία φορά ήδη, τού είχε μιλήσει για τόν ύποτροπο χαρακτήρα της «Τυρολέζας», όπως τήν άποκαλούσε περιφρονητικά και τού είχε προτείνει να τή διώξη. Μά ο θαρώνος δεν φάνηκε να τού δίνη καμμία προσοχή.

Αυτή τή φορά όμως, ο καμαριέρος επέμεινε στην ιδέα του και μουρμούρισε μορφαζοντας παράδοξα:

—“Ίσως ο κύριος να τό βρήκε αυτό γελοίο, κωμικό... Μά... μά... πρέπει να τού τό όμολογήσω... Αυτή ή γυναίκα με φοβίζει... Η μοχθηρία που λάμπει μέσ' στα μάτια της, με κάνει ώρες - ώρες να τρέμω... “Ω! είναι μία πολύ επικίνδυνη γυναίκα...”

Ο θαρώνος, ακούγοντας τά λόγια αυτά, σκίρτησε... ρώτησε τόν ύπηρέτη τί ένοιούσε μ' αυτό, τί ήθελε να πη...

—“Τί να σάς πώ;... τραύλισε εκείνος. Δεν έχω τίποτε τό άρισμένο... μά κάτι μου λέει μέσα μου πως αυτή ή γυναίκα είναι ένα μανιασμένο θηρίο... και μπορεί να κάνει εγκλημα... Νά, χθές, καθώς τις διεθ θαζα διάφορες διαταγές σας, τήν είδα να με κυττάζη έτσι, ώστε μου εφάνηκε πως θα δώ... άρπάξει π τό λαιμό... και να με πνίξη... Από τήν στιγμή εκείνη τή φοβάμαι τόσο, ώστε τρέμω ν' άγγίξω τά φαγητά που μου σερβίρει.”

Και, τελειώνοντας ο ύπηρέτης, πρόσθεσε:

—“Ο κύριος θαρώνος δεν ξέρει πόσο επικίνδυνη είναι αυτή ή γυναίκα... Δεν μιλάει δεν λέει τίποτε, μά πώς έπαναλαβάνω, τή θεωρώ ικανή να διαπράξη εγκλημα...”

Ο θαρώνος, τρομαγμένος, έρριξε μία ματιά στον ύπηρέτη.

Γιατί μιλούσε έτσι; Μήπως είχε ύποψιαστή τίποτε;

Αισθάνθηκε τά δάχτυλά του να τρέμουν και ζωηρά, άπόθεσε τό πούρο για να μην προδώσουν τά ζγκ - ζαγκ τού καπιού τήν νευρικότητα των χεριών του.

Μά στην όψη τού ύπηρέτη δεν διαφαζόταν καμμία κρυφή σκέψις... “Οχι, δεν ήξερε τίποτε...”

Ο θαρώνος διάσσε μία στιγμή κι' έπειτα είπε άπότομα:

—Κάμε ύπομονή... Μά άν σου κάνη τίποτε, δός της έκ μέρους μου όχτώ ήμερών προθεσμία να φύγη.

Ο ύπηρέτης ύποκλήθηκε κι' ο θαρώνος ξανακάθησε. Κάθε φορά που σκεφτόταν τό μυστηριώδες και φοβερό εκείνο πλάσμα, έχανε τό κέφι του για όλη τήν ήμέρα.

—Πραγματικά, πρέπει να τή διώξω—σκέφτηκε—μά αυτό πρέπει να γίνη, ενώ έγώ θα λείπω... Τά Χριστούγεννα έξαφνα...

Κι' εύχαριστημένος από τήν ιδέα της προσεχούς άπολυτρώσεώς του, έναείπε:

—Ναί... τά Χριστούγεννα, όταν θα θρίσκωμαι στο σπίτι τού κόμητος Χ... στο Λίντς, που μ' έχει καλέσει να περάσω κοντά του τις εορτές...

X

Μά τήν επομένη, μόλις άποτραθήχτηκε στο γραφείο του μετά τό γεύμα, άκουσε να τού χτυπάνε τήν πόρτα. Άποσπώντας μηχανικά τό θλέμμα του απ' τήν έφημερίδα του, μουρμούρισε: «Έμπρός!»

Αμέσως τό μισητό θήμα, αυτό τό σκληρό και σουρτό θήμα που τόν βασάνιζε και στα όνειρά του άκόμα, έστάσε ως τ' αυτά του.

Ήταν ή Κρετσένσε!... Στην ισχνή σιλουέττα της ταλαντεύονταν ένα κεφάλι άποστεωμένο και πελιδνό, όμοιο με νεκροκεφαλή.

Όστόσο λίγος όικτος υπερδεύτηκε με τόν τρόπο τού θαρώνου, όταν είδε τό άθλιο εκείνο πλάσμα σ' αυτά τά χάλια να σταματά φοβισμένο στην άκρη τού χα-

λιού.

Για να κρύψη τή στενοχώρια του, πήρε όφος άφελές και τή ρώτησε:

—“Ε λοιπόν, τί είναι, Κρετσένσε;

Μά δεν κατάρθωσε να δώση στα λόγια του τόν φιλικό κι' έγκάρδιο τόνο που θα ήθελε.

Χωρίς να θέλη, της είχε μιλήσει σκληρά.

Η Κρετσένσε ούτε κουνήθηκε. Τό θλέμμα της καρφώνονταν στο χαλί.

Τέλος τραύλισε άπότομα:

—“Ο καμαριέρος μου είπε να φύγω σε όχτώ μέρες.

Μου είπε πως αυτή είναι ή διαταγή τού κυρίου.

Ο θαρώνος σηκώθηκε πολύ στενοχωρημένος.

Δέν είχε σκεφθή ότι τό πράγμα θα γινότανε τόσο γρήγορα... Ούτε είχε δώσει τέτοια άκριβώς διαταγή στον καμαριέρο.

Άρχισε λοιπόν να της άπαντάη με τρόπο άόριστο και στενοχωρημένο, να τή συμβουλεύη να μην παίρνη τό πράγμα τόσο τραγικά, να προσπαθήση να συνεννοηθή με τόν καμαριέρο και να της λήη ό,τό έρχόταν στο μυαλό.

Μά ή Κρετσένσε έμεινε άκίνητη με τά μάτια κολλημένα στον τάπητα, με τό κεφάλι χαμένο στους όμους και σκυφτό.

Άκουγε χωρίς να καταλαβαίνη όλες αυτές τις φλυαρίες, περιμένοντας ένα λόγο, που δεν τόν άκουσε όμως. Καί όταν τέλος ο θαρώνος σώπασε, τραύλισε:

—Θά ήθελα μόνο να μάθω άν είναι αλήθεια πως ο κύριος διάταξε τόν ύπηρέτη να με διώξη!

Τό είπε αυτό σκληρά, βίαια, με όργη.

Ο θαρώνος, τού όποίου τά νεύρα ήσαν κιάλας έρεθισμένα, τινάχτηκε.

Κάθε δειλία τότε και κάθε όικτος διαλύθηκε. Τό μένος ή αηδία, ή φρίκη που τόσες βδομάδες τόν έπνιγαν, ξεχειλίσαν πια κι' άποφάσισε να τελειώση.

“Αλλάζοντας έξαφνα τόνο, είπε με όφος αδιάφορο και ψυχρό:

—Ναί, έγώ έδωσα στον καμαριέρο αυτή τή διαταγή...

Και κύταξε άποφασιστικά τή γυναίκα εκείνη που νόμιζε πως τόν άπειλούσε.

Μά τό θλέμμα που έψωσε τή στιγμή εκείνη ή Κρετσένσε επάνω του, έμοιαζε με πληγωμένου ζώου που ξεφυχάει...

—Εύχαριστώ... τραύλισε... Φεύγω... Δεν θέλω να στενοχωρώ περισσότερο τόν κύριο...

Και, άργά, χωρίς να γυρίση τό κεφάλι της, σκυφτή, όγχη έξω, σέρνοντας τά πόδια της.

... ..

Τό θράδυ, όταν ο θαρώνος γύρισε απ' τήν “Όπερα και θέλησε να πάρη τό ταχυδρομείο του απ' τό γραφείο του, είδε επάνω σ' αυτό ένα περίεργο τετράγωνο πράγμα.

Ήταν ένα ξύλινο σκαλιστό χωράτικο μπαουλάκι.

Δέν ήταν κλειστό. Τό άνοιξε και είδε πλάι σ' ένα σωρό από χαρτονομίσματα διάφορα πραγματάκια που είχε δώσει κατά καιρούς στην Κρετσένσε: είσιτήρια θεάτρου, προσκλήσεις, έν άσημένιο δαχτυλίδι...

Ήταν τό μπαούλο της Κρετσένσε.

Λίγο στενοχωρημένος, ο θαρώνος τό έσπρωξε και φώναξε τόν καμαριέρο για να τόν ρωτήση τί δουλειά είχαν εκεί τά πράγματα της ύπηρεσίας.

Ο καμαριέρος άρχισε άμέσως ν' άναστήτη τήν έχθρά του για να τού δώση έξηγήσεις.

Μά ή Κρετσένσε δεν ήταν ούτε στην κουζίνα, ούτε σε κανένα άλλο δωμάτιο.

Και μόνο τήν άλλη μέρα, όταν τούς πληροφόρησε ή άστυνομία ότι μία γυναίκα είχε αυτοκτονήσει, πέφτοντας στο δούναθι, έμαθαν τί είχε άπογίνει ή Λεονώρα, ή ή Κρετσένσε ή Τυρολέζα...

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤ. ΚΑΨΗ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὰ περιοδικὰ μας Ἡ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ Μουσεῖον τῆς Σμύρνης. Ἕνα πολύτιμο χειρόγραφο πὺν κἀκε. Οἱ ἐστεμμένοι πὺν ἐπεσκέφθησαν τὴ Σμύρνη γιὰ τὸ Μουσεῖο τῆς.

Γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Σμύρνης ἔχω μιλήσει καὶ ἄλλοτε. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀφιερῶσουμε καὶ σήμερον λίγες γραμμὲς γι' αὐτή, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μάλιστα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Σμυρναίου ποιητοῦ κ. Μ. Ἀργυροπούλου πὺν ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸν «Παρασάο».

Δὲν θὰ μιλήσω γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς πολὺ παλαιᾶς ἐποχῆς τῆς Σμύρνης. Ἀναφέρω μονάχα ὅτι πρὶν ἀπὸ ἑξηνταπέντε πᾶνω - κάτω χρόνια ὑπῆρχε στὴ Σμύρνη ἕνας λαμπρὸς φιλολογικὸς σύλλογος ὁ «Ὀμηρος», ὁ ὁποῖος ἐξέδιδε καὶ ἕνα μηνιαῖο φιλολογικὸ περιοδικὸ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἦταν καθαρῶς φιλολογικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ, οἱ δὲ τότε λόγοι τῆς Σμύρνης Φακίων Βουτσινᾶς, Διονύσιος Μαρκόπουλος, Ἀριστ. Φοντριέρ καὶ ἄλλοι ἐδημοσίευσαν στὶς σελίδες τοῦ σοφάρωτα καὶ «περισπούδαστα», ὅπως ἐλέγαν τότε, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐξεδίδετο στὴ Σμύρνη καὶ ἕνα ἄλλο μηνιαῖο ἐπίσης περιοδικόν. «Μέντωρ». Τὸ περιοδικόν αὐτὸ ἦτο μᾶλλον οἰκονομικὸν καὶ λαϊκόν. Ἐκδόται τοῦ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Γρηγοριάδης.

Ἀργότερα, περὶ τὰ 1904, ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται τὸ καθαρῶς λογοτεχνικὸ περιοδικὸ «Ἀκτίς» μὲ διευθυντὰς τοὺς κ. κ. Ἐμμ. Ἐμμανουηλίδην καὶ Μ. Ἀργυροπούλου. Τὸ περιοδικόν αὐτὸ προκάλεσε ἀναστάτῳ στὸν πνευματικὸ κόσμον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰτὶ ἐγράφετο στὴ δημοτικὴ γλῶσσα.

Ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης, ἄνθρωπος μεγάλης μορφῶσεως καὶ μαχητικώτατος, ἦταν ὁ πρῶτος πὺν ἐτόλμησε νὰ γράψῃ στὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ νὰ εἰσαγάγῃ τὰ νέα γλωσσικὰ δαιμόνια, πὺν; Στὴ συντηρητικὴ Ἀνατολή.

Ἡ «Ἀκτίς» στὴν ἐποχὴ τῆς ἦταν τὸ τελειότερον καὶ μᾶλλον ἐμφανίσιμον ἑλληνικὸ φιλολογικὸ περιοδικόν.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα περιοδικὰ πὺν δὲν ἔζησαν πολὺ. Τελευταῖα ἐξεδόθη ὁ «Κόσμος», ἑγκυκλοπαιδικὸ περιοδικόν, πὺν στὴν ἀρχὴ τὸ διηύθυνε ὁ σοφὸς λόγιος Πιττακῆς καὶ ἀργότερα ὁ Σὺλκιος. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἔζησε μέχρι τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα πὺν εἶχε ἡ Σμύρνη, καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ἔκαμα λόγον εἶχε καὶ μιὰ ἀξιόλογη καὶ μεγάλης σημασίας βιβλιοθήκη καὶ ἕνα ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο μὲ μᾶλλον πλούτον ἀρχαιοτήτων, ἡ ὁποῖα μιλοῦσαν πολὺ εὐλόγιστα γιὰ τὴν ἑλληνικότητα τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἡ βιβλιοθήκη μας εἶχε περισσότερους τῶν 45 χιλ. τόμων, πολλὰ χειρόγραφα μεγάλης ἱστορικῆς σημασίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν μίαν Πεντάτευχον τοῦ 9ου αἰῶνος!

Γιὰ νὰ πάρῃ ὁ ἀναγνώστης μου μιὰ ἰδέαν περὶ τοῦ τί ἀξίζε ἡ Πεντάτευχος!

Τὸν Α. Κοντολέοντα διαδέχθηκε ὁ σοφὸς λόγιος Στίλπων Πιττακῆς, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου - χρονικὸ διάστημα 35 ἐτῶν - ἐπεσκέφθησαν τὴ βιβλιοθήκη καὶ τὸ μουσεῖο μας μεγάλες διεθνεῖς ἐξοχότητες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρω τὸν τελευταῖον Αὐτοκράτορα τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρο, τὴν Αὐτοκράτειραν τῶν Γάλλων Εὐγενία, τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ τοὺς δύο Ρότσιλδ καὶ ἕνα σωρὸ λόρδους, βαρὼνους, πρὶν κῆσι οἱ κλπ. κλπ.

Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε βιβλιοθήκη, οὔτε μουσεῖον, οὔτε βιβλία, οὔτε Πεντάτευχος, οὔτε ἀρχαιότητες. Ὅλα ἔγιναν - ἀλλοίμονον - παρανάλωμα τοῦ πυρός!...

Τὸν Α. Κοντολέοντα διαδέχθηκε ὁ σοφὸς λόγιος Στίλπων Πιττακῆς, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου - χρονικὸ διάστημα 35 ἐτῶν - ἐπεσκέφθησαν τὴ βιβλιοθήκη καὶ τὸ μουσεῖο μας μεγάλες διεθνεῖς ἐξοχότητες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρω τὸν τελευταῖον Αὐτοκράτορα τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρο, τὴν Αὐτοκράτειραν τῶν Γάλλων Εὐγενία, τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ τοὺς δύο Ρότσιλδ καὶ ἕνα σωρὸ λόρδους, βαρὼνους, πρὶν κῆσι οἱ κλπ. κλπ.

Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε βιβλιοθήκη, οὔτε μουσεῖον, οὔτε βιβλία, οὔτε Πεντάτευχος, οὔτε ἀρχαιότητες. Ὅλα ἔγιναν - ἀλλοίμονον - παρανάλωμα τοῦ πυρός!...

Ἡ Σμύρνη εἶχε στὰ παλαιότερα χρόνια πνευματικὴν κίνησιν, ἐκδοτικὸν ὄργανόν, ὅχι κατώτερον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς τῶν περιοδικῶν πὺν ἀνέφερα παραπάνω, ἐξεδόθη καὶ ἄλλα, μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην. «Ἡ Φιλολογία», «Φιλόκαλος Σμυρναῖος», «Ὁ Βίαν» κτλ. κτλ.

Ἄν τὸν πετύχετε πούθενά - γιὰτὶ ἔχει πλέον σπᾶσει καὶ εἶναι δυσεύρετος - ἂν λοιπὸν πέσῃ ποτὲ στὰ χεῖράς σας ὁ καλὸς «Βίαν», ξεφυλλίστε τον καὶ θὰ μελετᾶτε ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι.

Ποῖο περιοδικὸ ὀγαίνει σήμερον μὲ τόσο ἐκλεκτὴν ὕλην; Μὲ φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα θαυμασίου περιεχομένου, γραμμένα ἀπὸ σοφοὺς Ἑλληνας καὶ ξένους λόγιους;

Τίποτε τὸ περὶ τὸν, τίποτε πρὸ χειρὸν εἰς τὸ περιοδικόν αὐτό, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Σμύρνης. Γεμάτο ἀπὸ σοφῶν συνεργασιῶν τοῦ Ὑπερίδου, ὁραϊότες ἐξυλογραφίες τοῦ Σμυρναίου αὐτοδιδάκτου ἐξυλογράφου Νικολαΐδου.

Στὴν Σμύρνη τέλος ἔζησε καὶ ἔδρασε παλαιότερον ὁ ἀσκητικὸς Ἰσίδωρος Ἰσίδωρος, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ πῶσε τὸ πρῶτον τοῦ ἡμετέρου βιβλίου κ. λ. π.

Τὸν Α. Κοντολέοντα διαδέχθηκε ὁ σοφὸς λόγιος Στίλπων Πιττακῆς, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῖου - χρονικὸ διάστημα 35 ἐτῶν - ἐπεσκέφθησαν τὴ βιβλιοθήκη καὶ τὸ μουσεῖο μας μεγάλες διεθνεῖς ἐξοχότητες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρω τὸν τελευταῖον Αὐτοκράτορα τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρο, τὴν Αὐτοκράτειραν τῶν Γάλλων Εὐγενία, τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ τοὺς δύο Ρότσιλδ καὶ ἕνα σωρὸ λόρδους, βαρὼνους, πρὶν κῆσι οἱ κλπ. κλπ.

Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε βιβλιοθήκη, οὔτε μουσεῖον, οὔτε βιβλία, οὔτε Πεντάτευχος, οὔτε ἀρχαιότητες. Ὅλα ἔγιναν - ἀλλοίμονον - παρανάλωμα τοῦ πυρός!...

Ἡ Σμύρνη εἶχε στὰ παλαιότερα χρόνια πνευματικὴν κίνησιν, ἐκδοτικὸν ὄργανόν, ὅχι κατώτερον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς τῶν περιοδικῶν πὺν ἀνέφερα παραπάνω, ἐξεδόθη καὶ ἄλλα, μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην. «Ἡ Φιλολογία», «Φιλόκαλος Σμυρναῖος», «Ὁ Βίαν» κτλ. κτλ.

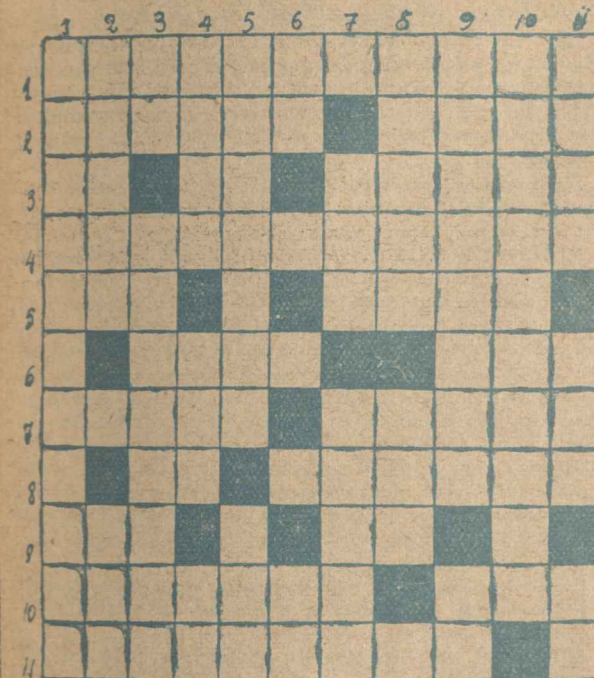
Ἄν τὸν πετύχετε πούθενά - γιὰτὶ ἔχει πλέον σπᾶσει καὶ εἶναι δυσεύρετος - ἂν λοιπὸν πέσῃ ποτὲ στὰ χεῖράς σας ὁ καλὸς «Βίαν», ξεφυλλίστε τον καὶ θὰ μελετᾶτε ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι.

Ποῖο περιοδικὸ ὀγαίνει σήμερον μὲ τόσο ἐκλεκτὴν ὕλην; Μὲ φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα θαυμασίου περιεχομένου, γραμμένα ἀπὸ σοφοὺς Ἑλληνας καὶ ξένους λόγιους;

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Σὺς τὴν εὐχόμεθα εὐτυχισμένη καὶ πενήνη. 2) Ἡλικία τοῦ ἀνιθμῆται εἰς Μαῖους. 3) Ὑποθετικόν. Ὁριστικόν (δημ.). Τὰ μὴ ἀντιδεχόμενα ὁρισμένον γραμματικὸν σημεῖον. 4) Μετοχὴ πὺν ὑποδηλώνει τὴν ἰδιαίτην πενήνη. 5) Γάλλος μυθιστοριογράφος. Ἡ λέξις «Εὐσας» ἀναγραμματισμένη. 6) Πλῆθος. Ἐξόν δημοσιογραφικὸν προκταρεῖον. 7) Ἀριθμὸς. Ἐκδήλων ἑκπληξίν. 8) Ἀνὴρ. Βέηλη. 9) Κοινὸν ῥῆμα. Ἀνὴρ. 10) Ἡφους τοῦ Αἰγαίου. Τοπικὸν ἐπίρρημα. 11) Σπατάλα ἀπερίσκετοι (βοτ. πλῆθ.).

- ΚΛΕΙΣΤΩΣ: 1) Ἔτσι εἶναι τὰ πεζοδρόμια. 2) Περιήγησης Γάλλος εὐγενεῖς. Προστατικὴ τῆς δημοτικῆς πὺν σημαίνει ἐξέλε. 3) Πηγοροφικὰ προϊόντα. Κοινὸν ῥῆμα. 4) Ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ἀπὸ τὰς Δέκα Ἑντάλες. Μυθικὴ χώρα. 5) Ζῶν. Προστατικὴ τῆς καθαρῶσεως σχετικὴ μὲ τὴν φωνή. 6) Μιὰ συλλαβὴ ἀπὸ τὴ λέξις ἑνός. Ἀρῆρον (πλῆθ.). 7) Χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἀνόμε. 8) Ἀνὴρ πὺν ὑπάρχον. Χλῆ. 9) Σὺς τὴν εὐχόμεθα εὐτυχισμένη. Πρόθεσις (πλῆθ.). 10) Ἀρχίζω μὲ τὴν πρῶτον. 11) Ὁριστικὸν ῥῆμα. Ἀνὴρ καὶ ἀνὴρ. Σύνθεσις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Οριζοντίως: 1) ΜΑΛΑΓΑΣΚΑΡΗ, 2) ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ, 3) ΛΛΟΙ ΠΠΕΥΣ, 4) ΛΛΣ-ΔΕ-ΟΡΜΑ, 5) ΙΘ-ΠΟΛΙΣΜΑΝ, 6) ΣΑΜΟΣ-ΩΝ, 7) ΙΒΑΝ-ΑΤΟΝΙΑ, 8) ΑΝΗΤΗΤΟΣ-ΑΣ, 9) ΤΑΙΜ -

ΣΚΟΝΗ, 10 ΝΟΙΚΙΑ-ΘΛ, 11) ΗΣΛ-ΙΑΣ - ΡΙΓΛ.

Καθέτως: 1) ΜΑΛΛΙΣΙΑ-ΝΗ, 2) ΑΝΑΦΑΒΗΤΟΣ, 3) ΔΕΟΣ - ΜΑΤΑΙΑ, 4) ΑΞΙ-ΠΟΝΤΙΚΙ, 5) ΓΛ-ΔΟΣ-ΗΝΙΑ, 6) ΑΡΙΕΛ-ΑΤ-ΑΣ, 7) ΣΤΠ-ΙΣΤΟΣ, 8) ΚΗΠΟΣ-ΟΣΚΑΡ, 9) ΑΤΕΡΜΩΝ-ΟΧΙ, 10) ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ, 11) ΗΣΣΩΝ-ΑΣΗΜΑ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, 2) ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΙ, 3) ΙΙ-ΜΑΝΕ-ΟΥΝ, 4) ΚΑΤΑΝΕΜΟΥΣΑ, 5) ΟΝΕ-ΒΕΡΝΤΙ, 6) ΛΕ-ΚΤΕΑ - ΓΑΙΑ, 7) ΥΣΤΕΡΙΚΑ, 8) ΩΡΩΝ-ΙΔΙΑ, 9) ΝΑΤΑΛ, -ΕΑΡ, 10) ΚΕ-ΤΕΝΩΝ-ΝΤ, 11) ΑΜΝΑΣ-ΤΕΓΕΛ.

Καθέτως: 1) ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΑ, 2) ΠΑΙΑΝΕΣ-ΕΜ, 3) ΑΝ-ΤΕ-ΚΤΩΝ, 4) ΝΗΜΑ-ΤΕΡΑΤΑ, 5) ΑΓΑΝ-ΕΡΩΤΕΣ, 6) ΣΥΝΕΒΑΙ-ΝΑΝ, 7) ΤΡΕΜΕ-ΛΩΤ, 8) ΑΙ-ΟΡΓΑΙ-ΝΕ, 9) ΣΚΟΥΝΑ-ΔΕ, 10) ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕ, 11) ΣΙΝΑΙΑ-ΑΡΤΑ.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 1) ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ (Δάσκαλος στὰ Ἀρρενα), 2) ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ (Βράσις σκάνδαλο), 3) ΙΟΥΝΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ (Δούλος πόλης, ἄστω...).

ΕΥΚΟΛΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τὸ κουτί μὲ τίς μπονιές σας καὶ χρωματίστε τὰ μεταξὺ

τῶν γραμμῶν ἀριθμημένα κατὰ τὴν ἑξῆς: 0 ἄσπρο, 1 κίτρινο, 2 μαρρόν, 3 κόκκινο, 4 μπλε, 5 μπλε, 6 πράσινο. Ἔτσι χωρὶς κόπο καὶ δυσκολία θὰ σχηματίσῃτε μίαν ὀφθαλμολογικὴν εἰκόνα.

ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ ΓΟΗΣΣΑ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

κε. Μά όταν τον απείλησα ότι θα είδοποιήσω τον ιοικτή του ξενοδοχείου, άλλαξε ύφος, μ' έβαλε να καθίσω σε μία πολυθρόνα, μου πρόσφερε κονιάκ, μου εξήγησε ότι τα χαρτιά είναι μία βιομηχανία που μπορεί ν' αφήσει κάποιο κέρδος σ' έναν εργατικό άνθρωπο, μου φανέρωσε όλα τα λωποδυτικά του κόλπα—και, τέλος, μου αποκάλυψε ότι η κυρία ντ' Αρμάν, η γοητευτική κυρία με τα ξανθά μαλλιά και τα μαύρα μάτια, ήταν φίλη και συνένοχος του...

Σήμερα πια, όταν θγήκα από το δωμάτιο του θαρρώ. Δεν ένοιωθα την παραμικρή λύπη που έχασα τα χρήματά μου. Απεναντίας: ευγνωμονούσα τον θαρρώ, επειδή μου έδωσε ένα μάθημα και μ' έκανε να λάθω την απόφασι να μην ξαναπιάσω χαρτιά στα χέρια μου...

“Υστερ’ από δυο χρόνια, ταξίδευα μ' ένα υπερωκεάνιο για την Αμερική. Η πρώτη θέσις ήταν γεμάτη Αμερικανούς εκατομμυριούχους που γύριζαν στην πατρίδα τους. Και φαντάζεστε πια την κατάπληξι μου όταν, ξαφνικά, είδα την κυρία ντ' Αρμάν να με πλησιάζει, να μου απλώνει το χεράκι της και να με ρωτά τί κάνω...”

Πριν προφτάσω να συνέλθω από την ταραχή μου, είδα και τον θαρρώ ντ' Αρμάν να με πλησιάζει, κι εκείνος, να με χαιρετά και να με παρακαλάει... να τον συστήσω στην κυρία ντ' Αρμάν! Έκανε ο αθέοφορος ότι δεν την ήξερε! Υπήκουσα μηχανικά. Η γοητευτική κυρία χαιρέτησε τυπικά τον θαρρώ και απομακρύνθηκε.

—Τί σκοπεύεις να κάνης; τον ρώτησα, όταν μείναμε μόνοι.

—Α! το ξέρεις ότι είμαι εργατικός άνθρωπος... Δεν μπορώ να κάθωμαι με σταυρωμένα τα χέρια. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να με συστήσης σε μερικούς γνωστούς σου Αμερικανούς, να κάνουμε μία παρτίδα πόκερ... Θάχης κι' εσύ τα ποσοστά σου!...

—Σε παρακαλώ, να μη μου κάνης τέτοιες προτάσεις! τον διέκοψα θυμωμένος.

—Αρνείσαι, λοιπόν; Πολύ καλά... Ξέρω τώρα τί πρέπει να κάνω...

Και ο θαρρώς έφυγε, αφού μου έριξε μία ειρωνική ματιά.

Τις ακόλουθες ημέρες, η κυρία ντ' Αρμάν έδειξε έξαιρετική συμπάθεια για μένα. “Ηθελε να είμαι διαρκώς κοντά της. Κι' εγώ την εύρισκα πολύ γοητευτική. Πέρασα κοντά της ώρες απεριγραπτης ευτυχίας. Πολλές φορές, μέναμε στο κατάστρωμα πέρα από τα μεσάνυχτα. Μειρούσαμε τ' άστρα, εκείνη στον ουρανό κι' εγώ στα μάτια της. Κι' επειδή μου είχε δώσει να καταλάβω με όρισμα λόγια της ότι είχε θαρρεθεί πια την τυχοδιωκτική αυτήν ζωή, άρχισα να σκέπτομαι στα σοβαρά να την τραβήξω από τον θαρρώ, ο οποίος την παρέσυρε μαζί του στην καταστροφή, να την ξαναβάλω στον ίδιο δρόμο και να την παντρευτώ...”

* *

“Ενα θράδυ, ενώ περπατούσαμε και πάλι στο κατάστρωμα, θέλοντας να θεσπισθώ αν αισθανόταν ακόμα τίποτα για τον θαρρώ, την ρώτησα:

—Θέλετε να κατεβούμε κάτω, στις αίθουσες του παιχνιδιού, να συναντήσουμε τον θαρρώ; Φαντάζομαι ότι θα φέρνη βόλτες γύρω από τα τραπέζια, με την έλπιδα να τον πάρουν σε κανένα καρρέ...”

—Όχι, όχι!... μου αποκρίθηκε παράφορα η κυρία ντ' Αρμάν. Προτιμώ να μείνω εδώ, κοντά σας... Μου είναι τόσο ευχάριστη η συντροφιά σας!

“Αρχισε να σιγοθρήχει. Έμεις, όμως, δεν έννοούσαμε να φύγουμε από το κατάστρωμα. Βρήκαμε ένα καταφύγιο και μείναμε εκεί πολλή ώρα, χωρίς να λέμε σχεδόν τίποτα. Η θαθεία, μυστηριακή γαλήνη που μας περιέβαλλε, μας νανούριζε γλυκά. Κολυμπούσα σε άκeanό ποδ' μας περιτριγύριζε...”

...Τέλος, φτάσαμε στην Νέα Υόρκη. Τότε μονάχα κατέβηκα στις αίθουσες του παιχνιδιού, για ν' αποχαιρετήσω μερικούς γνωστούς μου.

—Τον καυμένο τον θαρρώ! Έλεγα με τον νοδ' μου. Τον πήρανε μυρωδιά... Καλά να πάθι!

Την στιγμή εκείνη, είδα τον θαρρώ να με πλησιάζει. Τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

—Δεν πήγε χαμένο το ταξίδι! μου είπε, “Εβγαλα έξακόσιες χιλιάδες φράγκα... Οι Αμερικανοί εκατομμυ-

ριοῦχοι με πήραν από καλό μάτι και με προσκάλεσαν οι ίδιοι στο καρρέ τους... Και, καταλαβαίνεις τα λοιπα...”

Δεν μπορούσα να μιλήσω από την ταραχή μου! Και φαντάζεστε πια πόσο μεγάλωσε η κατάπληξι μου όταν είδα την κυρία ντ' Αρμάν να κατεβαίνει κάτω και να πλησιάζει τον θαρρώ. “Εκείνος άκούμπησε φιλικά το χέρι του στον ώμο της και της είπε:

—Διασκεδάσες καλά, αγάπη μου, τον κύριο στο κατάστρωμα, ενώ εγώ εκύτταζα την δουλειά μας; Εγώ! Τα κατάφερες να μην τον αφήσεις να κατέβη κάτω να μας χαλάσει τα σχέδια!... Είσαι θησαυρός άνεκτης τοι!...

Τά λόγια αυτά του θαρρώ με χτύπησαν σαν σφαίρες στην καρδιά. Δεν είπα λέξι. Χαμήλωσα το κεφάλι μου κι' έτρεξα να φύγω. Την είχα πάθει σαν ήλιος...”

PIERRE BILLOTAY

ΔΕΝ ΕΙΜ' ΕΓΩ Ο ΑΠΑΤΕΩΝ κ. Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

τορνώματα του άσυλλητου άπατεώνας Νικολάου Ζαρίφη. “Ο έντιμος κ. Ζαρίφης δεν είχε διαβάσει αυτήν την είδησι ο συνεπιβάτης του πάλι δεν είχε διαβάσει το έργο του συναδέλφου που έδημοσιεύετο σ' άλλη σελίδα της ίδιας εφημερίδας και έτσι δημιουργήθηκε η παρεξήγησις, ή οποία θα μπορούσε να συνεχισθί, ποιος ξέρει για πόσον καιρό.

—Ωστε δεν έχετε καμμία σχέσι μ' αὐτόν τον κύριον ρώτησε καταστενωχωρημένος ο συνεπιβάτης.

—Δηλαδή... Έχουμε το ίδιο άκοιθώς ονοματεπώνυμο, άπάντησε ο κ. Ζαρίφης. Και από καιρού σε καιρό τα όνόματά μας φιγουράρουν στις εφημερίδες, όπως θαίνει π. χ. σήμερα. Με μία μικρή διαφορά μονάχα. “Τι γι' αυτόν μὲν γράφουν ή εφημερίδες, ενώ εγώ άποθέτως γράφω για τις εφημερίδες!...

Θέλετε τώρα και το έπιμύθιο; Είναι σοφή ή παροιμία που λέει: «Καλλίτερα να σου θυγί το μάτι παρά τ' ό στόμα!...

Τί πρέπει να πράξει τέλος ο συμπαθής συναδέλφος; Πού να καταφύγι; Να τον παίρνουν τουλάχιστον για τον θαυόπλουτον Ζαρίφη. “Αλλά... αλλά κι' αυτή ή παροιμία είναι... επικίνδυνη.

—Είσατε ο κ. Ζαρίφης; “Ο ζάπλουτος; Μας δαίξετε, παρακαλώ, μερικά εκατομμύρια;!...

Φοβερόν, με πολλά - πολλά ρ.

Γι' αυτόν τον λόγο είχε δίκιο κάποιος συμπολίτης που έλεγε κάποτε:

—“Εγώ δεν φοβόμαι τα άπρόοπτα της συναναστάσεως με τον κ. Ζαρίφη, αλλά φοβόμαι τα άπρόοπτα της συναναστάσεως με τον κ. Ζαρίφη...”

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

δεν άνεκάλυπτε το παλιό χειρόγραφο, θά εξακολουθούσαμε να πιστεύουμε ότι το στυλό είναι άγγλική έφευσις των τελευταίων τριάντα ετών.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Τό κυνήγι δεν είναι θέθαια ένα σπόρ, στο όποιο μπορούν να έπιδοθουν όσοι αγαπούν πρό παντός τις άνέσεις. Και μόνον οι κάτοικοι της Ανατολικής Πρωσίας μπορούν να πάνε στο κυνήγι... χωρίς να σηκωθούν από το κρεβάτι! Πώς τα καταφέρνουν; Άπλούστατα: Πάρνουν το κρεβάτι τους μαζί τους!

“Η αγριόπαπιες, που άποτελούν το συνηθέστερο θήμα στις λίμνες της Πρωσίας, είναι πουλιά πολύ δειλά. Από μακριά όταν δούν έναν άνθρωπο, κρύβονται φοβισμένες στις καλάμιες και στις φυλλωσιές των δέντρων. Οι κυνηγοί, λοιπόν, είναι υποχρεωμένοι να περνοῦν όλη κληρη την νύχτα τους μέσα σε θάρκες σκεπασμένες από κλαδιά. Τελευταίως, μερικοί από αυτούς είχαν την πρωτότυπη έμπνευσι να εγκαταστήσουν τα κρεβάτια τους μέσα στις θάρκες, για να μην χάνουν, τουλάχιστον, τον ύπνο τους!

Συγχρόνως, δένουν στην πρύμνη μερικές ήμερες πειες, ή όποιες προσελκύουν με τις φωνές τους τις άγριες όμορφους των. Και όταν εκείνες πλησιάζουν, οι κυνηγοί έμπνουν από τον θόρυβον που κάνουν και τις πνέουν, χωρίς να σηκωθούν από το κρεβάτι τους!

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ ΝΑ ΣΚΙΤΣΑΡΕΤΕ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΤΕ

Σκίτσος εκ του φυσικού, έκτελεσθέν υπό της μαθητριάς μας Δ. Γεράρδου, έκτελεσθέντος κατά τον δεύτερον μήνα σπουδής.

“Ενα ακόμη δείγμα της έλπίδας της μαθητριάς μας Δ. Γεράρδου, έκτελεσθέντος κατά τον δεύτερον μήνα σπουδής.

“Ο φωτογράφος... Χιουμοριστικό σκίτσος του κ. Ν. Γεράρδου, εκ του οποίου όφειλεται και ή παρατηρούμενη θαυμασία προσομοιογραφία.

Αποτελέσματα άμεσα

“Η παγκόσμιος έπιτυχία του Συστήματος Α. Β. C. όφειλεται στην καταπληκτική πρόοδο που σημειώνει ο μαθητής άμέσως από την άρχη. Με το Σύστημα Α. Β. C. χιλιάδες άνθρωποι, άδιακρίτως φύλου, ήλικίας και τόπου διαμονής, έμαθαν μέσα σε έλάχιστο χρονικό διάστημα να άποδίδουν με λίγες γραμμές φυσιογνωμίες, στάσεις, κινήσεις, τοπία και γενικώς κάθε θέμα που θά έλκύση την προσοχή τους.

Την Ικανότητα αυτή θά σας την δώση πολύ γρήγορα ή Σχολή Α. Β. C. με το θαυμάσιο Σύστημά της και με τους έκλεκτους της καθηγητάς που θά σας καθοδηγήσουν θήμα προς θήμα άνοίγοντάς σας καινούργιους όρίζοντες και κόσμους άγνώστους ίσως ως τώρα σε σας. “Αλλά και αν άκόμη σκοπεύετε να έπιδοθίτε έπαγγελματικώς σε ένα από τους προσδοκώμενους κλάδους του Σχεδίου, στην Σχολή Α. Β. C. θά εύρετε την άσφαλέστερη αίσθητική και τεχνική καθοδήγησι που σας είναι άπαραίτητη για να διαπρέψετε.

Και τά παιδιά σας;

Σκεφθήτε πόσο όραίο θά ήταν να σχεδιάζετε από την παιδική σας ήλικία! Η Σχολή Α. Β. C. έδημιούργησε ένα σύστημα ειδικώς για μικρά παιδιά, άπλό, έλκυστικό όπως και το Σύστημα για μεγάλους, άλλα προσηρμοσμένο καλύτερα στις παιδικές προτιμήσεις και Ικανότητες. Μη λημονήτε λοιπόν, ζητώντας το Αναλυτικό μας Τεύχος να σημειώσετε την ήλικία του προσώπου για το όποιον ενδιαφέρεσθε.

Προσωπογραφική μελέτη του μαθητού μας κ. Ν. Γεράρδου, έκτελεσθέντος εκ του φυσικού με κραγιόνι σαγκίνιας.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ

ΔΩΡΕΑΝ

“Η Σχολή Α. Β. C. δία να κάνει γνωστόν εις όλους το Σύστημά της προσφέρει έντελως δωρεάν έν 24 σελίδων Αναλυτικόν Τεύχος πλουσίως εικονογραφημένον με έργα μαθητών, το όποιον θά σας δώση κάθε πληροφορίαν διά το Σύστημα και διά τον τρόπον λειτουργίας της Σχολής. “Αν μένετε εις τας “Αθήνας” έπισκεφθήτε άποπροσώπως την Σχολήν (Πανεπιστημίου 6) διά να λάβετε μαζί με το τεύχος σας και κάθε προφορικήν έπεξηγήσιν και να θαυμάσετε εις το πρωτότυπον τά όρατάτα δείγματα εργασίας των μαθητών μας. “Αν έμποδίσθε να έλθετε άποπροσώπως ή αν μένετε εις τας έπαιχτας άποστείλατε το κατώτερον βελτίον και θά λάβετε το τεύχος σας με το πρώτον ταχυδρομείον.

Αποστείλατε το ταχύτερον το παρόν δελτίον.

Παρακαλώ να μου άποσταλή
δωρεάν το ές 24 σελίδων
εικονογραφημένον με έργα
μαθητών Αναλυτικόν Τεύ-
χος.

ΣΧΟΛΗΝ Α.Β.С.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 6 - Αθήνας.

ΟΝΟΜΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΗΛΙΚΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

..... Μ1238

ΜΠΑΛΕΓΚ, ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

νά φύγη από το τσαντήρι του έμυρη. Κι' εκείνος δεν του έλεγε τίποτα. Ένας φιλοξενούμενος είνε πρόσωπο ιερό και η επιθυμία του είναι πάντοτε σεβαστός. Φεύγει δ' ποτε θέλει αυτός. Ό οικόδεσπότης δεν μπορεί να τον διώξει.

Μια μέρα, μερικές γυναίκες είδαν την Μπαλέγκ να πέφτει κάτω, σαν να την έβριζε ξαφνική αρρώστεια. Την πλησίασαν για να την βοηθήσουν να συνέλθει. Την ξάπλωσαν κάτω από ένα δένδρο, την ξέντυσαν λίγο για να πάρη άερα—και τότε μονάχα κατάλαβαν ότι η κόρη του έμυρη θα γινότανε σε λίγο μητέρα!...

Έφριξαν από τρόμο όταν αναλογίστηκαν τον θυμό και την λύπη που θα έπαιρνε ο πατέρας της, όταν θα μάθαινε πως η κόρη του ντρόπιασε τ' άσπρα γένεια του... Αφησαν την Μπαλέγκ, ανάσθητη ακόμα, κι' έτρεξαν να κρυφτούν στα τσαντήρια τους. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο 'Αλλάχ θα έστελνε κάποια μεγάλη συμφορά στον τόπο τους... Η κόρη του έμυρη να κάνει τέτοιο πράγμα και μ' έναν αλλόθρησκο, μ' ένα γκιανούρη!... Να, μονάχα αυτός ήταν ικανός γι' αυτό. Κα- νείς άλλος από τους ανθρώπους της φυλής δεν θα τολμού- σε να προσβάλη τον τιμημένο Μπέν - 'Αλάφ.

Η όργη του 'Αλλάχ φανερώθηκε πράγματι πολύ σύντομα.

Κατά το θράδυ της ίδιας ημέρας, ξέσπασε ξαφνικά ένας δυνατός σιμούν. Η φωτιά τ' ουρανού κατέθηκε στην γη σε μακρυές φλόγες που κατέκαψαν πολλούς ανθρώπους. Ένας τρομερός άνεμοστρόβιλος ξεριζώσε δένδρα γέρικα και σήκωσε ψηλά δλόκληρα τσαντήρια. Και τα πηγάδια γέμισαν άμμο.

Ο σιμούν θάσθηξε όλη την νύχτα, κι' έπεσε μονάχα τα χαράματα.

Ο έμυρης θγήκε τότε από το τσαντήρι του, μισό- τρελλος από φόβο και αγωνία. Περίμενε ν' αντικρύση γύρω του μονάχα έρειπια. Και τότε είδε με κατάπληξι ότι ο 'Αλλάχ είχε επανρθώσει μ' ένα μονάχα θλέμμα του το κακό που έκανε ο σιμούν. Καμιά σκηνή δεν είχε πέσει, κανείς δεν σκοτώθηκε, τα δέντρα ήταν πάντοτε καταπράσινα και τα πηγάδια γεμάτα δροσερό νερό.

Ωστόσο, μονάχα ένα τσαντήρι χτυπήθηκε από τον κεραυνό και είχε μεταβληθί σε στάχτη: Το τσαντήρι όπου έμενε ο ξένος. Και ανάμεσα στα έρειπιά του, βρέ- θηκε κι' ένα δαχτυλίδι που άνηκε στην Μπαλέγκ... Η όργη του 'Αλλάχ είχε τιμωρήσει σκληρά το άνομο ζευ- γάρι.

Ο Μπέν - 'Αλάφ θυμήθηκε τότε τα λόγια του Προφή- τη:

«Η Μπαλέγκ θα πείσει σε μεγάλη άμαρτία... Θα φα- νή άπιστη στην φυλή της... Ωστόσο, χάρις σ' αυτήν— άνομα του 'Αλλάχ θα δοξασθί σ' όλον τον κόσμο!»

«Ετσι κι' έγινε.

— Μέγας είναι ο 'Αλλάχ, ψιθύρισε ο έμυρης, καταπνί- γοντας τον πόνο του για τον θάνατο της κόρης του, — και ο Μωάμεθ ο μόνος προφήτης του...

... Από τότε, η μεγαλύτερη δόξα του 'Αλλάχ είναι ότι πολεμά τον Χριστιανισμό. Και την δόξα αυτήν την ό- φείλει στην άμαρτία της Μπαλέγκ, του λουλουδιού της έρήμου...»

— οοο —
Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

τόν τρόπο με τον όποιον έκείνη του είχε ανακοινώσει τους άρραβώνες της.

«...Και αν ο πατέρας της,—σκέφτηκε,—άξιωση να μην πάρη τον Φίλιππο, η Λουίζα δεν θα τολμήση να έναν- τισθί στην θέλησί του... Μά η καρδιά της θα ματώσει άπ' τον πόνο... Από μένα μονάχα εξαρτάται να την δώ χαρούμενη κι' εύτυχισμένη...»

Τρομερή πάλη γινότανε μέσα του. «Αν άρνιότανε να βοηθήση τον Κολομπέ, θα ματαίωνε τον γάμο αυτόν και —ποιός ξέρει!—θα διατρώσε την έλπίδα ότι ίσως, σι- γά - σιγά, με τον καιρό και με τις στοργικές περιποιή- σεις, να κατακτούσε την καρδιά της Λουίζας...» Αν ξδι- νε στον Φίλιππο το ποσόν που του ζητούσε έκείνος, έχα- νε όριστικά την Λουίζα...

Τί έπρεπε να κάνει; Οί δισταγμοί του δεν θάσταξαν πολύ. Η μεγάλη του αγάπη για την παιδική του φίλη, το αίσθημα αυτό που μάς σπρώχνει σε κάθε θυσία για να δούμε εύτυχισμένο

ένα προσφιλές πρόσωπο, του ένέπνευσαν μια ανδρική πόφαι...

—Λοιπόν, Μπερτράν;... ρώτησε δειλά ο Φίλιππος, ό ποιός ούτε καν μπορούσε να φαντασθί τί είδους σκέψη περνούσανε τότε από το μυαλό του αεροπόρου.

Ο Νταρβιλιέ σηκώθηκε όρθιος και ψιθύρισε:

—Θά σου δώσω τις εξήντα χιλιάδες φράγκα, άλλα εναν όρο...

Ο Κολομπέ του άρπαξε τα δυό του χέρια και τα έ- σφιξε με δύναμη.

—Πώς να σ' ε ύχαριστήσω! άνεφώνησε. Είσαι σωτήρας μου, ευεργέτης μου!...

—Αφισέ τα αυτά... Να τί ζητώ από σένα: Θα καθί- σης στο γραφείο μου και θα μου γράψης μια επιστολή.

Σ' αυτήν, θ' αναγνωρίζης το χρέος σου απέναντί μου, και συγχρόνως θα αναλαμβάνης την υποχρέωσι να μην ξαναπαίξεις χαρτιά...»

«Αν μάθω καμιά μέρα ότι πα- ρέες την υποσχεσί σου, θα δείξω το γράμμα σου στα πεθερό σου και στην γυναίκα σου... Σύμφωνοι;

—Ναί, Μπερτράν! Σού δρκίζομαι να μην ξαναπαί- χης στα χέρια μου... Καί, σιγά - σιγά, θα σου έ- στρέψω το ποσόν...

—Είναι περιττόν! τον διέκοψε ο Μπερτράν. Το μό- νον που θέλω από σένα, είναι ν' αγαπάς την Λουίζα και να την κάνης εύτυχισμένη...»

«Όταν έφυγε ο Φίλιππος, ο Μπερτράν έμεινε κάμπο- σάρα ακίνητος, με το κεφάλι πεσμένο στο στήθος. «Όλα τελείωσαν... Έχει χάσει και την μοναδική εύκαιρία που του έμενε να δώ την Λουίζα ελεύθερη...»

Ο πόνο που όρ- κίμαζε ήταν άνυπόφορος. Μά τον μετρίαζεν η πεποίθη- σις ότι φάνηκε ισχυρός και η γλυκειά παρηγοριά ότι θα έβλεπε, τουλάχιστον, την αγαπημένη του εύτυ- χισμένη!...

MARIE MISSIR

ΣΙΦΝΙΩΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

Μικρά θυσία, που ζητώ, Στου 'Ερημίτη 'Ασκητή, και από όλους απαιτώ, και στού Χριστού τον Βαπτί- σμα, δώσατε και εις έμένα δώσατε με προθυμία για να κάμω μια στέρνα.

— Στην έκκλησία, Χριστιανοί!

του 'Ιωάννου ή φωνή,

από το θυνό φωνάζει

πως ή έκκλησία σάζει...

Και στο τέλος, λένε, συμπληρούντες, οι έπίτροποι:

Οι άδελφοί κε' έπίτροποι,

της έκκλησίας σύντροφοι,

το κοινόν παρακαλούμε,

και μια συνδρομή ζητούμε.

Νά τώρα και τα «Κάλλαντα του 1931 των 'Αγίων 'Αναργύρων Καμαρών».

Στο τραγούδι αυτό δεν τά λέν' οι 'Άγιοι, άλλα οι έπίτροποι, κ. κ. «Καμπάνης, Νίκος ο Στρατής και άλλο φίλοι έκλεκτοί» κτλ.

Με τών άγιών τά πτερά, Εύλογημένοι χριστιανοί, πετούμε όλοι με χαρά, το θέλημά τους άς γινή- τας εύχάς τώνε σκοπούμε, μη διόλου λυπηθίτε, και πολύ καλό θά ήγτε κτλ.

Κι' άλλο πλήθος από τείνοια.

Την ίδια χρονιά στα 1931 κυκλοφόρησαν και τραγού- δήθηκαν, στα σπίτια της Σίφνου και τα «Κάλλαντα τών 'Αγίων 'Ιωάννην του Φάρου»:

Από τού Φάρου τή γωνιά, Τού 'Ιωάννου Βαπτιστού, ήρθε με την Πρωτοχρονιά, που από τή χείρα του πιστού, στο άρχοντικό σου σπιτί, ζητεί τόν όθολόν του, ή σκιά του 'Ερημίτη, για να φτιάση τόν ναόν του.

Όταν τελειώσουν τα Κάλλαντα ή παρέες μαζεύονται στην πλατεία της Σίφνου κι' άρχίζουν τά τραγούδια και τούς χορούς.

Και τό γλέντι και ο χορός, θαστάει ως το πρωί της Πρωτοχρονιάς, παρά το χειμωνιάτικο το κρύο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΟΙΚΟΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ Κ' ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

εύχεται εις την πολυπληδή
πελατείαν της εύτυχές το
Νέον Έτος

Το Συμφέρον σας

Είναι πρωτό προβήτε εις άγοράν τών ειδών μας άποσάθιτε εις τα γραφεία μας διότι λόγω της πλουτείας μας πείρας, της μεγάλης καταναλώσεως και του ότι άντιπροσωπεύομεν τά καλύτερα ευρωπαϊκά εργοστάσια έχομεν τι- μές δυνάμωσιν και εξαιρετικήν εύκολίαν πληρωμής.

Χάρη ρελλάμας και δι' ένα μόνον μήνα θα διαθέσωμεν όρολόγια έκκρημη Τοίχου παγκο- σμίου φήμης μάρκας ASTRO με διπλούς κτύ- πους υπερπολυτελείας.

Καθώς και ηλεκτροκά μόνον με 35 δραχμάς έβδομαδιαίας. Καταναλώσεις ρεύματος 0.

Επίσης και άνδρικά τσέπης, χειρός.

Γυναικεία χρυσά 18 καρατιών με διαμάντια και χρυσά άγκυρας 15 ρουμπινιών καθώς γυ- ναικεία δακτυλίδια με διαμάντια.

Φανερώνους πάσης φύσεως μάρκας 'Ακτω- φόν.

Επίσης διαθέσωμεν Ράδια και Ραδιογράμ- μωφανα άμερικάνικα μάρκας Sparton και με εύκολίαν πληρωμή 15 μηνών.

Άποσάθιτε άπ' εύθείας εις τά γραφεία μας. Μία επίσκεψις σας θα σάς πείση.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗ

ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 155 (Γ' όροφος)

Τηλ. 80—108

Τα
μοδούμια
ΤΑΡΡ
ΕΙΣΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ · BYZANTINES ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΗΛΟΞΕΙΣ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ. 54-737

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΚΩΔ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΟΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
Σκυριανές δραχ. 7.500 και 10.900
Byzantinai 16.400, Άγγλικά 23.000
ΚΑΙ 28.000 τά 10 κομμάτια.

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ.ΓΙΟΒΑ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ.ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου καθηγη- τρίας της Academie Daydou τών Παρισίων).

Τελεία και συγχρονισμένη εκμάθησις της ΚΟΠΤΙΚΗΣ και ΡΑΠΤΙΚΗΣ εντός μικρού χρονικού διαστήματος.

Ιδιαίτερα μαθήματα διά την έπιστημονικήν κατάρτισιν τών πρακτικών μοδιστρών εν- τός είκοσι ήμερών.

Διδασκτρα προστά. — Οίκο- τροφείον διά τας μαθητρίδας εκ τών επαρχιών. — Νυκτερι- νά μαθήματα.

Πληροφορίαι και έγγραφα καθ' έκαστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31-926.

Λεπτομερής κανονισμός πα- ρέχεται δωρεάν εις πάντα αι- τούντα.

Διά πρώτην φοράν στην Έλλάδα τό
φημισμένον Ζαχαροπλαστεϊον

ΠΕΤΡΟΓΚΡΑΔ

σας παρουσιάζει, Κυρίες και Κύριοι,
τούς θαυμασίους κουραμπιέδες του και
τσουρέκια,κατασκευασμένα με φρέσκο
δούτυρον 'Ολλανδίας, τά πιό καμψά
και τά πιό πολυτελή δώρα για τά Χρι-
στούγεννα και τό Νέον Έτος.

Καλλιτεχνικά κουτιά

ΠΕΤΡΟΓΚΡΑΔ

ΣΤΑΔΙΟΥ 23—ΤΗΛ.24-215

Υστερα από κάθε φλύσιμο
δά το χαίρεσθε τάν καινούργιο

ΤΟ ΖΕΡΣΕΥ
MARATTI

(ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑ)

ΔΕΝ ΠΑΛΗΩΝΕΙ ΠΟΤΕ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Όδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3.
Τηλέφ. 20507
Αθήναι

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Ξωτερικός Νοσο-
κομείου Α. Συγγρού.
Δερματικά - Γυναικο-
λογικά.
Κουμπουνδούρου 21
Αθήναι
(Έναντι Βασ. Θεά-
τρου) 10 8) 2-1 1) 2 π.μ.
5-9 μ.μ.
Τηλέφ. 2-623

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς,
τελευταία μοντέλλα με τās κάτωθι

τιμής:	
18	Καράτ, τὸ ζεύγος 850
14	» » » 700
12	» » » 650
10	» » » 600
8	» » » 500
6	» » » 425

Αγοράζομεν διάφορα κοσμήμα-
τα. Τελεία καὶ ἡγουμένη ἐπισκευή
ὁρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ
εἰδικότης δι' ἐπισκευὰς ὁρολογίων
τῶν Γάλλων, Ἑλβετῶν, Ἑλ-
λινῶν, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐ-
πίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταία
μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια
Σμόλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8, Τηλέφ. 28-407 καὶ
Πανεπιστημίου 50 Τηλέφ. 20-441
(παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν)

BODOL

Παρκετινὴ ρευστὴ Ἑλβετικὴ ἐφεύρεσις.
Χρήσις ἀπλουστάτη δι' εἰσδηλοῦς πα-
τωμα ἢ μωσαϊκόν.
Δὲν θέλει οὔτε τρίψιμο οὔτε βούρτσισμα.
Δὲν γλυστρά.
Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης διὰ λουστράρι-
σμα.
Ἐπίπλων, Μουσάμων, Πρεθηκῶν, Θυ-
ρῶν κτλ. με θαυμάσια ἀποτελέσματα.
Ζητήσατε πληροφορίας.

Τηλέφ. 54-23*

Ι. Ν. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ
ΣΩΝΙΕΡΟΥ 17

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25-515

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών — Πειραιώς
πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης, ἀριθ. 86.

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωκάρους — Θησέως ἀριθ. 110.

ΠΑΤΕΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου

ΚΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλι-
δρυμίου.

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρρακου, πλησίον σταθμοῦ

Σ.Π.Α.Π. — Σ.Ε.Κ.

ΠΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχα-
νγοράς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α.

Π. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31.

ΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114.

ΚΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλατῶν

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ν. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στοᾶς ἀριθ. 55.

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψα-
ρῶν.

ΚΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελλασσόμενοι μετὰ τὸ πλησιέστερον συνεικί-
αν παράρτημα μας ἀπεστέλλετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν
ὁποῖαν τῆς μεταδόσεως εἰς τὸ κέντρον.

500—1000 δρχ. ἀρκοῦν νὰ
διακοσμήσετε τὸ δωμάτιόν
σας σύμφωνα μετὰ τὸ γούστο
σας, μετὰ χαρτὶ ταπετσαρίας.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ, ΣΠΟΥΔΩΝ, ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 16α, Τηλ. 25.733

Ἰδιαιτέρον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτούργει

γὰρ διὰ τὰς ἀργαζομένας 9-10 π. μ.

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΑΣ
 γυναικείων ύφασμά-
 των περιλαμβάνει
 πάντοτε ό,τι νεώτερον
 λανσάρουν τὰ κυρι-
 ώτερα κέντρα τῆς
 μόδας

